

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Khước từ lòng dân, ngu xuẩn cùng tột !!!

Trong hai Chúa nhật tiếp, 05 rồi 12-06-2011, ở Sài Gòn và Hà Nội đã xảy ra hai cuộc biểu tình nhằm mục đích lên án Trung Quốc đã liên tiếp có hai hành động gây hấn: xâm phạm lãnh hải đất nước để phá hoại 2 tàu thăm dò dầu khí của Việt Nam. Được kêu gọi qua mạng thông tin xã hội internet và diễn ra dưới hình thức tự phát của nhân dân, cả hai cuộc biểu tình, theo kiểu nói của nhà văn Tiêu Dao Bảo Cự, là "cơ hội vàng cho Dân tộc và đảng CSVN". Cơ hội vàng vì đây là dịp để toàn dân hợp nhất đoàn kết, chung sức chung lòng theo đuổi một mục đích cao quý, đồng thời cũng là dịp cho đảng CS đứng về phía dân tộc, dựa vào nhân dân chống quân xâm lược, từ đó lấy lại được niềm tin tưởng và sự ủng hộ của nhân dân. Bởi lẽ trong bất kỳ thời đại nào của Việt sử, giữ nước luôn là việc của toàn dân chứ không phải là việc của một triều đình, một thế lực, một chính đảng, một nhà nước, một quân đội... Đây là cơ hội vàng lần thứ hai sau cơ hội vàng lần thứ nhất cách đây hơn 3 năm, khi sinh viên Sài Gòn và Hà Nội lần đầu tổ chức cuộc biểu tình ngày 9-12-2007, phản đối TQ ra quyết định đưa Hoàng Trường Sa của VN vào danh sách lãnh thổ của họ dưới tên gọi Tam Sa. Thế nhưng, cơ hội vàng lần nhất đó đã tuột khỏi tay Dân tộc khi Đảng và Nhà nước CSVN chủ trương trấn áp biểu tình, rồi sau đó tiếp tục thực hiện một chính sách ngoại giao khéo léo nhượng đất với quân xâm lược.

Cơ hội vàng lần thứ hai này, tiếc thay cũng đã bị đảng CSVN bỏ lỡ khi cứ ngu xuẩn khước từ lòng dân bằng việc giới hạn, cản trở cuộc xuống đường, thậm chí bắt bớ đánh đập nhiều người tham gia, lặng im trước vụ việc động trời ấy hay xuyên tạc ý nghĩa hành vi yêu nước của nhân dân, rồi mù quáng theo đuổi đường lối từng phục TQ cách đê hèn nhục nhã.

Dấu chỉ thì vô vàn vô số. Trước hết đó là **quan niệm sai lầm thâm căn cố đế: việc nước là độc quyền của đảng**. Mấy tuần qua, những tiếng nói từ phía nhà cầm quyền luôn ra rả luận điệu, đại ý rằng công dân chủ mạnh động, đừng làm gì, hãy trông cậy vào các động thái của chính phủ. Nào là thứ trường Bộ quốc phòng Nguyễn Chí Vịnh phát biểu tại Singapore trưa ngày 5 tháng 6, lúc cuộc xuống đường đang diễn ra rầm rộ ở Sài Gòn và Hà Nội: "Dù bắt nguồn từ lòng yêu nước, nhưng biểu tình như thế là không nên. Người dân phải tin rằng Nhà nước sẽ có giải pháp, có đủ trách nhiệm để vừa giữ chủ quyền lãnh thổ, vừa duy trì hòa khí và quan hệ với TQ". Nào là trung tướng Phó Đô đốc Hải quân rồi Hiệu phó Đại học Khoa học Xã hội Nhân văn ra sức chiêu dụ tuổi trẻ tại hiện trường ở Sài Gòn ngày 05-06 với những luận điệu: "Chúng ta đấu tranh bằng thương lượng và đàm phán trong hòa bình... để ổn định và phát triển... Thành thử các em hãy về đi". Nào là công an, sau khi áp giải Thượng tọa Thích Viên Định về chùa Giác Hoa để thầy khởi biểu tình, đã trắng tráo nói với thầy: "Việc Biểu Đông để Nhà nước lo, chứ người dân không được làm gì. Làm là sai nguyên tắc và sẽ ảnh hưởng đến ngoại giao không tốt". Nào là khi một số chị em định xuống đường, mấy bà trong Hội Liên hiệp Phụ nữ tại SG khuyên can cách sống sượng: "Chuyện đó của nhà nước lo. Mấy em về đi. Biểu tình thì phải do nhà nước tổ chức chứ!"...

Dấu chỉ thứ hai là **hành vi ngán chặn lòng yêu nước tự phát của nhân dân**, theo quan niệm cố hữu của chế độ CS: tự phát có nghĩa là bất hợp pháp, phản động! Thành thử trước khi cuộc biểu tình diễn ra lần đầu, người ta đã thấy một văn thư trắng trơn cầm cán với lời đe dọa đui học phát xuất từ tay hiệu trưởng Đại học Công nghiệp ở Sài Gòn. Nhiều cơ quan hay công ty xí nghiệp cũng hăm he kỷ luật nội bộ đối với các thành viên của họ. Chính thủ tướng CS Nguyễn Tấn Dũng, sau khi lên tiếng rất oách ngày 8-6 tại Nha Trang: "Tiếp tục khẳng định mạnh mẽ và thể hiện ý chí quyết tâm cao nhất của toàn Đảng, toàn dân, toàn quân ta trong việc bảo vệ chủ quyền của VN trên các vùng biển và hải đảo của Tổ quốc", thì ông đã lập tức tiếp lời: "Không để các thế lực phản động tìm cách lợi dụng, công kích, chống phá sự lãnh đạo của Đảng và Nhà nước; xuyên tạc, chia rẽ quan hệ quốc tế giữa nước ta và các nước có liên quan". Rồi đảng khi hàng ngàn sinh viên học sinh lần thường dân xuống đường hai bận mà nhà cầm quyền không can nỏi, thì có hàng trăm người khác (loại "nhân vật nhạy cảm"), bị quản thúc tại gia với lý do không được công khai phản đối quân xâm lược. Trong đó có những nhà tu hành tranh đấu (như các tăng ni Phật giáo Thống nhất và các tu sĩ Dòng Chúa Cứu Thế tại Sài Gòn), các chiến sĩ dân chủ như Tạ Phong Tần, Đỗ Nam Hải..., các nhà dân báo độc lập như Người Buôn Gió, Mẹ Nấm..., thậm chí cả các đảng viên "chột dạ" như Huỳnh Tấn Mẫm, Lê Hiếu Đằng... (trong cuộc biểu tình lần hai). Riêng cái "Quốc hội" mới thành hình, chẳng hề thấy một mống dân biểu xuất hiện với nhân dân! Tại nơi xuống đường, đặc biệt ở Sài Gòn, nhân sự chống biểu tình chẳng những gồm công an cảnh sát chìm nổi, còn có cả Đoàn thanh niên CS Hồ Chí Minh, lực lượng vệ sĩ (được thuê mướn), "quần chúng tự phát", đầu gấu cón đồ... Lực lượng này, theo ước tính, cũng đông bằng con số nhân dân xuống đường (đã đảo quân xâm lược. Một nguồn tin từ trong nội bộ an ninh VN còn cho biết: ngày 9-6-2011 có 125 chuyên gia an ninh TQ (trong đó có cả tù hình sự TQ biết võ thuật) trực tiếp vào Hà Nội và Sài Gòn để cùng lên phương án tổ chức ngăn chặn, bắt bớ những kẻ biểu tình. Đây là kết quả của cam kết phối hợp công tác "chống bạo loạn" của 2 nước Việt-Trung họp ngày 25-4-2011 tại Hà Nội.

Ngoài các biện pháp kỹ thuật như phá sóng điện thoại, dựng rào chắn trên đường hay trước cơ quan ngoại giao của Tàu cộng, chụp ảnh quay phim đoàn biểu tình để nhận diện hầu đối phó về sau, công an còn sử dụng những biện pháp trấn áp ngày càng thô bạo. Tác giả Phan Nguyễn Việt Đăng (bài "Việt cộng sợ Trung Cộng, sợ cả Hoa Lài") cho biết về cuộc biểu tình hôm 12-06: "Người ta chứng kiến lần này, công an ra tay tàn nhẫn hơn rất nhiều. Thủ đoạn mới nhất là dùng xe Honda chạy tới, lôi người biểu tình lên xe, kẹp vào giữa 2 công an và chở đi mất tích. Hàng chục người đã được ghi nhận là bị bắt đi như vậy. Ở khu vực công viên trước dinh Độc Lập, công an sử dụng một lực lượng cón đồ, xã hội đen công khai quân lượn để tìm cách gây gổ, đánh hoặc lôi những người biểu tình đi... Tất cả những ai đã từng xuống đường ngày 5 tháng 6, đều bị

**GIẢI NHÃN
QUYỀN VN
2008**

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01 ► **Khước từ lòng dân, ngu xuẩn cùng tột !!!**
- Trg 03 ► **Kháng thư 32 lên án những hành động hèn với giặc, ác với..**
-Khối 8406
- Trg 05 ► **Hải ngoại lên tiếng trước hiện tình Quốc nội.**
-Lực lượng CNTQ+VBNHN
- Trg 06 ► **HT Quảng Độ kêu gọi thành lập Liên minh chống Ngoại xâm**
-Phòng Thông tin PGQT.
- Trg 07 ► **Nỗi ưu tư về hiện tình Dân Chúa tại Việt Nam.**
-Lê Thiên.
- Trg 11 ► **Dáng đứng Việt Nam (thơ).**
-Lai Trương Phước.
- Trg 12 ► **Phản ứng của VN so với các nước về hành động bắt nạt...**
-Ngọc Trân, RFA.
- Trg 13 ► **Đằng sau vụ tàu Trung Quốc xâm phạm biển Đông Việt Nam.**
-Trung Điền.
- Trg 15 ► **Biển Đông sẽ không bao giờ yên tĩnh nếu...**
-Song Chi.
- Trg 16 ► **Nguyễn Chí Vịnh nói ngược Nguyễn Phương Nga.**
-Ngô Nhân Dụng.
- Trg 18 ► **Bao giờ mới biết nhục?**
-Phạm Trần.
- Trg 20 ► **Đi thì cũng dở, ở không xong!**
-Đình Tấn Lực.
- Trg 21 ► **Hiểm họa của Dân tộc.**
-Huỳnh Ngọc Tuấn.
- Trg 23 ► **Việt Cộng sợ Trung Cộng, sợ cả Hoa Lài.**
-Phan Nguyễn Viết Đăng.
- Trg 24 ► **Chúng tôi không ngây thơ.**
-Lan Phương.
- Trg 25 ► **Yêu nước sẽ bị đuổi học!**
-Bích Vân.
- Trg 27 ► **Sinh viên bị đuổi học vì đọc tin "lề trái".**
-Tì Anh Tú.
- Trg 28 ► **Đời sống lao động Việt Nam tại Mã Lai.**
-Tuờng An, RFA.
- Trg 31 ► **Phan Thiết bạo động lớn vì công an đánh người đổ máu.**
-Dân Làm Báo.
- Trg 32 ► **Lời cảm ơn-cảnh báo-mời gọi hiệp thông ăn chay, biểu tình...**
-Lm Nguyễn Văn Lý.

nhận mặt và bắt đi trước khi cuộc tuần hành diễn ra... Công an còn giữ thủ đoạn đê hèn là cho các cán bộ Thành Đoàn tri hô bị móc túi, có trộm cắp trong đám đông để làm loăng không khí đấu tranh... Các cuộc bắt nguội vẫn diễn ra đều đặn trên đường đi của đoàn tuần hành. Thái độ lôi kéo, bắt bớ của an ninh chìm được người chứng kiến mô tả là thô thiển và công khai "như một bọn cướp biển".

Dấu chỉ thứ ba là **thái độ tiếp tục bạc nhược hèn yếu trước kẻ thù Dân tộc**. Chính trong cảnh dầu sôi lửa bỏng của đất nước, trước cơn hào khí ngất trời của nhân dân, trước cả những lời đe dọa trắng trợn của Tàu cộng ("đánh vỡ mặt VN") trên truyền hình nước họ, đảng và nhà cầm quyền Việt cộng vẫn có những hành vi không thể hiểu nổi. Đang khi những hình ảnh oai hùng và những tường thuật sống động của các nhà báo tự do về hai cuộc biểu tình đã tràn ngập cả hoàn vũ, thế mà trong nước, nơi có trên 700 tờ báo và nhiều Đài truyền hình Truyền thanh "lề phải" với cả chục ngàn phóng viên, sự kiện này lại không được đề cập. Duy chỉ Thông tấn Xã VN, hãng tin chính thức của nhà cầm quyền, phổ biến bản tin với sự xuyên tạc rất trắng trợn: "Ngày 5/6, một số phương tiện truyền thông ở ngoài nước loan tin về việc đã xảy ra "các cuộc biểu tình phản đối TQ" trước cửa Đại sứ quán TQ ở Hà Nội và Tổng Lãnh sự quán TQ ở TP HCM. Đó là thông tin sai sự thật..." Quốc hội khóa 12, trong phiên họp cuối cùng thời gian này, đã tỏ ra đồng thuận với việc cho TQ khai thác bauxite. Rồi ngày 2-6-2011, trang web của nhà cầm quyền lại đưa tin Phó Thủ tướng Hoàng Trung Hải chỉ thị phải nhanh chóng hoàn tất thủ tục về đất đai để sớm triển khai xây dựng Cung hữu nghị Việt-Trung tại xã Mỹ Trì, huyện Từ Liêm, Hà Nội. Tiếp đến, trong bài phỏng vấn ngày 06-06 đăng trên báo Tuổi Trẻ, sau khi dân Việt đã rầm rộ biểu tình phản đối, lúc nhắc tới việc Philippin từng đưa hải quân, không quân ra đối đầu với tàu TQ xâm nhập hải phận của họ, Nguyễn Chí Vịnh lại nói: "Quân đội theo dõi, giám sát chặt chẽ không để vụ việc leo thang nhưng chẳng tham gia giải quyết... Như vụ tàu hải giám TQ cắt cáp tàu Bình Minh 02 vừa rồi, ta không đưa hải quân trở thành chủ thể giải quyết. Khắc nhiều nước ở chỗ ấy vậy." Một tướng lĩnh mà lại ăn nói như một nhà ngoại giao của thứ ngoại giao chưa đánh đã đầu hàng! Rồi vào ngày 9-6-2011, đang khi tàu cá TQ cùng với 2 tàu ngư chính xâm phạm lãnh hải Việt, phá cáp của tàu Viking 2, thì Phó Chủ tịch Ủy ban Trung ương Mặt trận TQVN lại sang TQ hội kiến với Phó Chủ tịch Chính hiệp Toàn quốc Tàu cộng, Vương Cang đề "thúc đẩy hợp tác song phương cũng như tăng cường tình cảm hữu nghị giữa nhân dân hai nước, khẳng định VN rất coi trọng mối quan hệ với TQ" rồi hứa "sẽ đưa quan hệ hợp tác Việt-Trung phát triển lên tầm cao mới".

Tại sao Việt cộng lại có những động thái lạ lùng như thế, lại ngu xuẩn khước từ lòng dân như thế, lại cam kết hợp tác toàn diện với Trung cộng như thế (xin nhớ lại những cuộc gặp gỡ giữa hai bên trong tháng 4 mới rồi)? Đó chính là do thái độ (bắt nguồn từ HCM) luôn tùng phục và lệ thuộc Tàu cộng, xưa là để chiếm miền Nam, nay là để giữ quyền lực trước sự vùng lên của nhân dân và trước cao trào dân chủ hóa toàn cầu. Tàu cộng lại đang lớn dần như một sức mạnh kinh tế, quân sự và chính trị, với tham vọng làm bá chủ thế giới. Nếu tạo điều kiện cho đàn anh chiếm trọn Biển Đông với trữ lượng dầu khí khổng lồ trong đó, để đàn anh sớm lên ngôi chúa tể toàn cầu, đàn em sẽ có cơ hội tồn tại và tiếp tục cai trị trên một VN tái trở thành Giao Chỉ quận.

Thành ra lời kêu gọi thành lập "Liên minh chống ngoại xâm" của Hòa thượng Thích Quảng Độ hôm 07-06, lời báo động dồn dập về "Hiểm họa Tàu cộng" của Linh mục Nguyễn Văn Lý mấy ngày gần đây, cũng như lời đề nghị trên mạng hãy tiếp tục biểu tình chống TQ không trưng cờ đỏ, không mang ảnh Hồ, không hát bài cách mạng có cái lý của nó. Đất nước lâm nguy thật rồi, vừa do lũ ngoại xâm từ phương Bắc, vừa do lũ nội thù nội gián giữa nước Nam.

BAN BIÊN TẬP

Chó Bức Kinh (Babui - DCVonline)

KHỐI 8406 KHÁNG THƯ 32

Lên án những hành động "hèn với giặc, ác với dân" của nhà cầm quyền CSVN cuối tháng 05-2011

.....Việt Nam 03-06-2011.....

· Kêu gọi toàn dân đồng loạt tham gia các hình thức phản đối Trung Cộng xâm lược kể từ 05-06-2011

I- Thời gian gần đây, NCQ CSVN lại tỏ rõ thêm bản chất "hèn với giặc, ác với dân" qua việc phản ứng cách khiếm nhục trước những hành vi bá quyền của Trung Cộng đối với Việt Nam trong sự cố tại vùng biển Phú Yên-Khánh Hòa ngày 26-05-2011 và qua việc vi phạm nhân quyền trầm trọng đối với người dân trong phiên tòa tại Bến Tre ngày 30-05-2011.

1- Hèn với giặc sau sự cố tại vùng biển Phú Yên-Khánh Hòa ngày 26-05-2011

Sáng sớm ngày 26-05, ở một nơi nằm cách mũi Đại Lãnh (Phú Yên) 120 hải lý, hoàn toàn trong vùng lãnh hải thuộc chủ quyền Việt Nam, tàu Bình Minh 02 của Tập đoàn Dầu khí Quốc gia khi đang khảo sát địa chấn tại lô 148, đã bị ba tàu hải giám của Trung Quốc cản trở hoạt động, cắt đứt cáp thăm dò, rồi cưỡng bức vào bờ trước sự chứng kiến bất lực của các tàu hộ vệ. Toàn bộ sự việc xảy ra trong vòng 3 giờ đồng hồ.

Điều đáng lưu ý là địa điểm đó thuộc địa bàn quản lý của Vùng 4 Hải quân, rất gần quân cảng Cam Ranh, nơi đang tập trung những tàu chiến hiện đại nhất binh chủng Hải quân, làm nhiệm vụ bảo vệ quần đảo Trường Sa, đồng thời cũng rất gần sân bay Thành Chơn (còn gọi là Căn cứ Phan Rang, tỉnh Ninh Thuận), nơi đang tập trung những máy bay hiện đại nhất của binh chủng Không quân, luôn sẵn sàng làm nhiệm vụ chi viện cho quần đảo này. Thế mà trong khoảng thời gian

dài nói trên, chẳng một tàu chiến hay một máy bay của Việt Nam xuất hiện tại nơi có tàu giặc.

Người Việt Nam trong và ngoài nước lại càng phẫn uất hơn khi nhà cầm quyền CSVN đã không có hành động thích đáng để bảo vệ chủ quyền dân tộc trước sự xâm lấn này của Trung Cộng. Cho dù Tập đoàn Dầu khí Quốc gia có hộp bảo để cực lực lên án, nhưng phía Bộ Ngoại giao lại phản ứng cách lạ lùng. Thay vì triệu tập đại sứ Trung Cộng tới hạch hỏi và trao công hàm phản đối theo thông lệ tối thiểu đối với một quốc gia có chủ quyền, thì sáng ngày 27-05-2011, đại diện Bộ này lại xuống nước trước bằng cách tự tìm đến dinh Thái thú của Thiên triều tại Hà Nội để xin gặp và trao "công hàm" với "yêu cầu" (thay vì đòi hỏi) Trung Quốc chấm dứt sự việc. Công hàm này, đến nay, chưa thấy công bố trên trang mạng của Bộ. (xin xem www.mofa.gov.vn).

Cũng cho đến nay, bất chấp ý kiến của nhiều tướng tá quân đội, trí thức học giả, nhiều trang báo mạng, tổ chức đoàn thể của Đồng bào khắp nơi kêu gọi Việt Nam hãy hành động thích hợp; và mặc dù Trung Quốc tiếp tục gây hấn trên vùng biển Tổ quốc sau khi cho việc cắt cáp nói trên là chuyện bình thường, nhà cầm quyền CSVN vẫn chưa thấy làm to vụ việc trước công luận thế giới, tranh thủ sự đồng tình của các quốc gia, vẫn chưa thấy kiện Trung Quốc lên Liên Hiệp Quốc, cũng như để cho dân chúng tổ chức xuống đường rầm rộ liên để phản đối kẻ xâm lược. Trái lại, những tờ báo mang tính phát ngôn của chế độ như "Nhân Dân", "Quân Đội Nhân Dân", "Đảng Cộng Sản" chỉ dẫn lại lời của Thông tấn xã VN

vài hôm sau đó và nay thì hoàn toàn im lặng. Bản tin của tờ "Quân Đội Nhân Dân", một tờ luôn luôn khiêu khích, vu khống, rêu rao về một "lực lượng thù địch" nào đấy, đã đăng lời Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng nhắc đến sự việc nghiêm trọng này, nhưng ngay sau đó lại hèn hạ gỡ đi. Thứ trưởng bộ Quốc phòng Nguyễn Chí Vịnh, kẻ từng tuyên bố cách mạnh mẽ: "Phải làm thất bại mọi âm mưu xâm phạm chủ quyền", nay chẳng thấy động tĩnh gì. Đang khi đó, từ chiều 29 đến 31-05, Trung Cộng lại tiếp tục lộng hành ngay trong lãnh hải Tổ quốc, như bắn tàu đánh cá của ngư dân Tuy Hòa gần đảo Đá Đông thuộc tỉnh Khánh Hòa, và quấy rối tàu thăm dò của các công ty ngoại quốc được Việt Nam thuê mượn đang hoạt động không xa Vũng Tàu bao nhiêu.

2- Ác với dân tại phiên tòa ở Bến Tre ngày 30-05-2011

Từ giữa tháng 7 đến tháng 11-2010, mục sư Dương Kim Khải, quản nhiệm Hội thánh Tin lành Mennonite Bình Thạnh, truyền đạo Nguyễn Chí Thành, các ông Nguyễn Thành Tâm, Phạm Văn Thông, Cao Văn Tĩnh, bà Phạm Ngọc Hoa và bà Trần Thị Thúy đã bị nhà cầm quyền CS bắt giam, và hôm 30-05-2011 đã bị đưa ra truy tố tại Bến Tre theo điều 79 bộ luật Hình sự của CSVN là "âm mưu lật đổ chính quyền".

Sau những tháng ngày không cho các bị cáo được gặp gia đình, trái lại còn tra tấn họ, không cho các luật sư được gặp mặt bị cáo với thời lượng cần thiết và sao chụp tài liệu cáo trạng đầy đủ để nghiên cứu, không thèm để ý tới yêu cầu thả tự do của nhiều chính khách, tổ chức nhân quyền và cộng đồng người Việt tại Mỹ châu, Âu châu, Úc châu..., nhà cầm quyền CS đã mở một phiên tòa tuyên bố là "công khai" nhưng lại cấm cản đại diện ngoại giao và báo giới quốc tế tham dự, chỉ cho mỗi bị cáo được có một người thân vào tòa, phá sóng điện thoại trong toàn khu vực để ngăn cản mọi liên lạc, và hoàn toàn phong tỏa vùng tòa án từ xa với một lực lượng công an cảnh sát chìm nổi

hùng hậu để nhân dân không thể đến gần theo dõi.

Trong phiên tòa, các bị cáo đã bị vu không tội “âm mưu lật đổ chính quyền” trong lúc họ chỉ là những người tranh đấu cho dân oan bị cướp đất hay chính là dân oan tranh đấu cho quyền lợi mình, chỉ là những người đòi hỏi quyền tự do cho tôn giáo (đặc biệt Mục sư Dương Kim Khải và Truyền đạo Nguyễn Chí Thành) và quyền toàn vẹn lãnh thổ cho Tổ quốc (qua truyền đơn “Hoàng Sa Trường Sa là của Việt Nam”), chỉ là những người đang tham gia một đảng chính trị tranh đấu bất bạo động, hành xử quyền tự do lập hội và nhập hội theo Công ước Quốc tế Nhân quyền.

Cũng trong phiên tòa, các luật sư đã không được quyền biện hộ đầy đủ cho các bị cáo. Thậm chí luật sư Huỳnh Văn Đông, vì chất vấn chánh án về các khẳng định hàm hồ, nặng tính quy chụp như “Việt Tân là một tổ chức khủng bố” và “Truyền đơn HS-TS-VN mang ý nghĩa phản động” nên đã bị trục xuất khỏi tòa, bị công an dẫn đi bên riu trên đường phố và bị bỏ mặc tại một địa điểm xa nơi xét xử. Mía mai thay, điều này lại xảy ra sau sự cố tàu Trung Cộng vào phá hoại ngay trong vùng biển Việt Nam chỉ 4 ngày trước đó.

Phiên xử đã kết thúc chóng vánh trong cùng một ngày với những bản án bất công, nặng nề cho 7 bị cáo: 32 năm tù giam và 28 năm quản chế. Nặng nhất là bà Trần Thị Thúy (8 năm tù giam, 5 năm quản chế) và ông Phạm Văn Thông (7 năm tù giam, 5 năm quản chế) chỉ vì hai vị đã nói mình không làm điều gì sai trái, chẳng vi phạm điều 79 như Viện kiểm sát cáo buộc, và quyết tâm không nhận tội cũng chẳng xin khoan hồng.

II- Trước những sự việc trên, Khối 8406 chúng tôi tuyên bố:

1- Qua phiên tòa tại Bến Tre, nhà cầm quyền CSVN tiếp tục đàn áp quyền tự do thực hành tôn giáo, quyền tự do sinh hoạt chính đảng, quyền tự do yêu mến Tổ quốc và quyền tự do sở hữu đất đai tài sản

để sống xứng với phẩm giá con người. Đây là hành vi bao che cho tội ác tiêu diệt nguồn sống, tiêu diệt niềm tin và tiêu diệt công lý.

Nhà cầm quyền CSVN phải trả tự do lập tức và vô điều kiện cho 7 công dân yêu nước, thương người và lương thiện nói trên, đồng thời xin lỗi và bồi thường thiệt hại vật chất lẫn tinh thần cho bản thân và gia đình của họ.

2- Qua sự việc tại vùng biển Phú Yên Khánh Hòa rồi Vũng Tàu Trường Sa, nhà cầm quyền CSVN tiếp tục tinh thần khiếp nhược trước Trung Quốc, vốn đã có từ thời Hồ Chí Minh, tiếp tục để mình bị ru ngủ bởi “16 chữ vàng” và “4 chữ tốt” bất chấp vô số hành vi bá quyền của Đại Hán Bắc phương và muôn vạn cảnh báo thiết tha của Sĩ phu đất Việt. Điều đó chứng tỏ Trung Cộng đã len lỏi vào hàng ngũ lãnh đạo Đảng và Nhà nước để đồng hóa Việt Nam một cách êm thấm, bên cạnh bao sự xâm nhập tinh vi khác về văn hóa, kinh tế, dân số, xã hội, chính trị.

Các động thái mấy năm gần đây trên biển Đông của Trung Quốc là dấu chỉ nước lớn này đang muốn thôn tính những phần đất còn lại của Việt Nam trong quần đảo Trường Sa và những phần biển còn lại của con Hồng cháu Lạc bằng biện pháp quân sự. Trước mưu đồ xâm lăng đó, sự đoàn kết toàn dân để chiến thắng ngoại xâm (như bao lần trong Việt sử) là cần thiết. Nhưng sức mạnh của Dân tộc chỉ có thể được huy động khi lãnh đạo chính trị biết yêu mến và tôn trọng dân, nghĩa là phải để cho dân hưởng mọi nhân quyền.

Thành ra trước khi kẻ ngoại thù xông đến và đại họa mất nước tới gần, nhà cầm quyền VN phải trả tự do cho mọi tù nhân lương tâm đang bị giam giữ, chuyển từ chế độ độc tài chuyên chế sang dân chủ đa nguyên. Đảng Cộng sản đừng hòng dùng chiêu bài cứu nước để lại hào thống nhất lòng dân vào một mối, hầu tiến hành một cú lừa vĩ đại lần nữa.

3- Khẩn thiết kêu gọi Toàn Dân Việt Nam cùng nhau mạnh dạn và công khai bày tỏ ý chí

phản đối bạo quyền Trung Cộng xâm lược lãnh thổ lãnh hải Việt Nam bao năm qua và nay đang tiến hành thêm nữa, bằng đủ mọi hình thức trong khả năng : tham gia biểu tình tập thể, viết khẩu hiệu rải truyền đơn, tẩy chay các loại hàng hóa của Trung Cộng và từ chối hợp tác làm ăn với các công ty Trung Cộng.

Làm tại Việt Nam ngày 03 tháng 06 năm 2011

Ban ĐD lâm thời Khối 8406.

- 1. Kỹ sư Đỗ Nam Hải - 441 Nguyễn Kiệm, P. 9, Q. Phú Nhuận, SG, VN.*
- 2. Linh mục Phan Văn Lợi - 16/46 Trần Phú, Thành phố Huế, VN.*
- 3. Linh mục Nguyễn Văn Lý - bị quân thúc tại Nhà Chung Tòa Tổng Giám mục, 69 Phan Đình Phùng, Tp Huế, Việt Nam.*
- 4. Giáo sư Nguyễn Chính Kết - Đại diện Khối 8406 tại hải ngoại.*

Trong sự hiệp thông với cựu quân nhân Trần Anh Kim, nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa và nhiều tù nhân chính trị, tôn giáo khác đang ở trong lao tù cộng sản.

TỰ DO NGÔN LUẬN

Bán nguyệt san ra ngày 1 và 15 mỗi tháng

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng,

xin mời ghé:

<http://www.tdngonluan.com>

www.luongtamcongghiao.com

www.tudodanchvietnam.net

<http://tudongonluan.atspace.com>

<http://www.viet.no>

Trong trang mạng thứ 1, thứ 2, thứ 3 và thứ 5 trên đây, Quý vị có thể tìm thấy nhiều tài liệu đấu tranh cho dân chủ tại Việt Nam

Xin góp tay phổ biến rộng rãi Bán nguyệt san này cho Đồng bào quốc nội

HẢI NGOẠI LÊN TIẾNG

trước hiện tình Quốc nội

Lực lượng Dân tộc Cứu nguy Tổ quốc - Văn bút Việt Nam Hải ngoại

.....07-06 và 09-06-2011.....

TUYÊN BỐ CỦA LỰC LƯỢNG DÂN TỘC CỨU NGUY TỐ QUỐC TRƯỚC HIỆN TƯỢNG “BIỂN ĐÔNG DẬY SÓNG” 07-06-2011

Kính thưa toàn thể đồng bào,
Lòng yêu nước và tinh thần độc lập tự chủ của đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước một lần nữa đã bộc phát cao độ trong mấy ngày qua trước việc Trung Quốc tái diễn hành vi thô bạo, ngang nhiên xâm lấn vùng lãnh hải trong khu vực Biển Đông thuộc chủ quyền của Việt Nam. Một số đồng đồng bào trong và ngoài nước, đa số là giới trẻ, đã xuống đường biểu tình tuần hành và tập hợp trước các tòa đại sứ, lãnh sự quán của Trung Quốc, cực lực phản đối hành vi ngang ngược này của chúng. Lực lượng Dân tộc Cứu nguy Tổ quốc đồng hành với đồng bào và chia sẻ trước nỗi đau và uất hận này.

Mộng bá quyền của Trung Quốc là điều mà dân Việt chúng ta đã có kinh nghiệm đau thương. Trong quá khứ Trung Quốc đã từng đô hộ nước ta một nghìn năm. Sau khi bị Ngô Quyền đánh đuổi, đã bao lần chúng cố quay lại xâm lăng nước ta nhưng đều gặp sự kháng cự mãnh liệt. Vua tôi một lòng quyết tâm chống giặc nên chúng đành thối lui nuốt hận. Nhưng đó là chuyện của quá khứ.

Ngày nay mộng xâm lăng bá quyền của Trung Quốc vẫn còn đó. Tinh thần quật khởi kiên cường chống ngoại xâm của dân tộc Việt Nam vẫn còn đó. Thế nhưng đảng CSVN cầm quyền thì lại cúi đầu dâng biển, dâng đất cho giặc, dung dưỡng cho giặc vào lãnh thổ khai thác tài nguyên, xây dựng cứ địa. Chế độ CSVN chẳng những đóng vai trò nối giáo cho giặc mà còn đàn áp các cuộc biểu tình của người dân phản đối hành vi xâm lăng của

Trung Quốc. Chế độ này đã và đang trói tay người dân trước sự xâm lấn của ngoại bang.

Từ sự kiện trên, Lực lượng Dân tộc Cứu nguy Tổ quốc tuyên bố trước quốc dân đồng bào nhận định sau đây: “Dân tộc Việt Nam không bao giờ có thể chống được kẻ thù phương bắc trong ý đồ thôn tính nước ta khi mà chế độ Cộng sản Việt Nam là kẻ rước giặc vào nhà đang còn ở vị trí cầm quyền.”

Từ nhận định trên, một lần nữa Lực lượng Dân tộc Cứu nguy Tổ quốc minh định lập trường căn bản của Lực lượng trong công cuộc đấu tranh hiện nay. Đó là “Điều kiện tiên quyết để chống ngoại xâm và xây dựng đất nước một cách hiệu quả là phải dứt khoát loại bỏ nội thù CSVN.

*Làm tại California, Hoa Kỳ,
ngày 7 tháng 6 năm 2011*

*T.M. Lực lượng Dân tộc Cứu
nguy Tổ quốc*

*Trần Quốc Bảo
Chủ tịch Hội đồng Điều hợp
Trung ương*

TUYÊN CÁO CỦA VĂN BÚT VIỆT NAM HẢI NGOẠI ỦNG HỘ PHONG TRÀO QUẦN CHÚNG YÊU NƯỚC TẠI QUỐC NỘI 09-06-2011

Văn Bút Việt Nam Hải Ngoại
khẳng định rằng: chủ nghĩa Cộng sản có mặt nơi đâu là nơi đó có sát máu, bạo tàn, bần cùng, gian trá, tụt hậu; nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam đã uơ hèn cam tâm làm tay sai cho quan thầy Trung Cộng, dâng đất, nhượng biển, bán tài nguyên quốc gia, đưa dân đi làm nô bộc cho nước ngoài để thu góp lợi nhuận cho cá nhân, không đếm xỉa gì đến quyền lợi dân tộc và danh dự tổ quốc.

Văn Bút Việt Nam Hải Ngoại
khẳng định rằng: trong khi dân tộc Trung Hoa tôn trọng và sống theo đạo đức Khổng Mạnh thì tập đoàn cộng sản thống trị ở Bắc Kinh không bao giờ từ bỏ chủ trương bành trướng, lấn chiếm các quốc gia láng giềng, điển hình là việc tấn chiếm các quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa, vốn đã có những minh chứng lịch sử về chủ quyền của Việt Nam lưu tại các văn khố Pháp và Trung Hoa. Chẳng những vậy, Trung Cộng còn ra lệnh cho hải quân đánh đắm các thuyền đánh cá và tàn sát ngư dân Việt Nam; ngăn chặn không cho dân Việt dò tìm, khai thác các tài nguyên thiên nhiên trong thềm lục địa 200 hải lý theo công ước quốc tế qui định.

Văn Bút Việt Nam Hải Ngoại
khẳng định rằng: trong khi dân lành bị Trung Cộng sát hại, tài nguyên và lãnh thổ, lãnh hải và vùng đặc quyền kinh tế bị Trung Cộng xâm phạm, nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam đã tỏ ra khiếp nhược, uơ hèn, chỉ phản ứng yếu ớt có tính cách chiều lệ. Chẳng những vậy, CSVN còn mạnh tay đàn áp, không cho giới trí thức, văn nghệ sĩ và công chúng lên tiếng tỏ lòng yêu nước và bày tỏ mối quan tâm trước hiểm họa suy vong của đất nước. Hàng trăm nhà văn, nhà thơ, nhà báo, nhà trí thức vẫn tiếp tục bị giam cầm, quản thúc. Hàng ngàn công dân yêu nước khác vẫn bị giam giữ vô thời hạn.

Văn Bút Việt Nam Hải Ngoại
khẳng định rằng: phong trào xuống đường bảo vệ đất nước của thanh niên sinh viên, học sinh và đồng bào, khởi từ ngày 5 tháng 6 vừa qua, là hành động dũng cảm, phải được ca ngợi và ủng hộ, dù rằng màu sắc ý thức hệ có thể có sự khác biệt với chủ trương chính trị của Văn Bút Việt Nam Hải Ngoại.

Văn Bút Việt Nam Hải Ngoại
khẳng định rằng: chủ trương độc tôn độc đảng của cộng sản là tương thành ngăn chặn sự tiến hóa của nhân loại, nên đã bị Nga Sô, Đông Đức và tất cả các nước ở Đông Âu từ bỏ, và nhờ đó nhân dân tại các quốc gia đó đã dần dần lấy lại được quyền làm người và nền kinh tế đã

PHÒNG THÔNG TIN PHẬT GIÁO QUỐC TẾ

THÔNG CÁO BÁO CHÍ

HT Quảng Độ kêu gọi thành lập "Liên minh Chống Ngoại xâm" để đối phó với tình hình xâm lấn của Trung Quốc (qua đài ACTD)

✻✻✻✻ Paris 08-06-2011 ✻✻✻✻

dần dần khôi phục.

Văn Bút Việt Nam Hải Ngoại kêu gọi đảng CSVN hãy từ bỏ tính cách độc tôn để nhân dân thực sự làm chủ vận mệnh đất nước trong một chính thể đa nguyên đa đảng thực sự. Trước mắt hãy trả tự do cho tất cả những nhà văn, nhà thơ, bloggers và trí thức, sinh viên đang bị giam cầm, chỉ vì quyền tự do ngôn luận mà ngay trong hiến pháp CSVN cũng có đề cập.

Văn Bút Việt Nam Hải Ngoại đồng thời kêu gọi mọi tầng lớp trong nước hãy nhận diện căn nguyên sự suy yếu của đất nước, đã biến dải đất và thềm lục địa giàu có của Việt Nam thành miếng mồi ngon cho cộng sản Trung Hoa; và hãy ý thức rằng, phải có dân chủ mới có thể tập trung được sức mạnh toàn diện để giữ nước; muốn cứu nước, trước hết phải đòi tự do cho chính bản thân: tự do yêu nước, tự do phát biểu và tự do đứng lên thi hành nghĩa vụ công dân, cứu nước và giữ nước như tiền nhân, anh hùng liệt sĩ đã làm.

Cuối cùng Văn Bút Việt Nam Hải Ngoại thỉnh cầu chính các nước tự do dân chủ, các tổ chức quốc tế về nhân quyền, Văn Bút Quốc Tế, các Trung tâm Văn Bút bạn và Amnesty International bám sát tình hình Việt Nam để can thiệp kịp thời một khi cộng sản Trung Hoa mở cuộc xâm lăng toàn diện và nhà cầm quyền CSVN tiếp tục làm ngơ trước những đòi hỏi chính đáng này của Văn Bút Việt Nam Hải Ngoại và của toàn dân Việt Nam trong và ngoài nước.

Hải ngoại ngày 9-6-2011

TM Văn Bút VN Hải Ngoại

Yên Sơn

Tổng Thư Ký Ban Chấp Hành

**Sông núi nước Nam
vua Nam coi. Rành
rành phận định ở sách
trời. Cớ sao lũ giặc
sang xâm phạm. Chúng
bây sẽ bị đánh toi bồi.
(Lý Thường Kiệt)**

Trong chương trình phát về Việt Nam lúc 6g30 sáng thứ ba, 7-6-2011, đài Á châu Tự do làm cuộc phỏng vấn Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ về sự kiện Hòa thượng và chư Tăng thuộc Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất bị công an ngăn cấm không cho rời chùa đến tham dự cuộc biểu tình trước tòa Tổng lãnh sự Trung Quốc ở số 39 đường Nguyễn Thị Minh Khai, Sài Gòn, vào lúc 8g sáng ngày chủ nhật 5-6-2011, theo lời kêu gọi của giới Học sinh – Sinh viên Sài Gòn.

Trong cuộc phỏng vấn, Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ nói lên sự bất lực và nhu nhược của nhà cầm quyền Hà Nội trong việc bảo vệ lãnh thổ, lãnh hải của tổ quốc. Để đối phó với tình hình lâm nguy trầm trọng của đất nước, Đại lão Hòa thượng kêu gọi sự hình thành một "**Liên Minh Chống Ngoại Xâm**", tập hợp toàn dân từ Bắc chí Nam, mà theo lời Hòa thượng nói "**Tôi mặc dầu già rồi tôi cũng xin xung phong làm một thành viên để giữ đất nước này**".

Dưới đây là toàn văn cuộc phỏng vấn Đại lão HT Thích Quảng Độ của Phóng viên Ý Lan, đài Á châu Tự do :

Phỏng vấn Hòa thượng Thích Quảng Độ việc công an ngăn cấm không cho tham dự cuộc biểu tình ngày 5-6-2011 trước Lãnh sự quán Trung Quốc ở Sài Gòn

Ý Lan : Kính chào Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ. Theo tin được biết thì Hòa thượng có dự tính cùng chư Tăng Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất tham gia cuộc biểu tình ôn hòa trước Lãnh sự quán Trung Quốc ở Sài Gòn đáp lời kêu gọi của giới Học sinh – Sinh viên sáng chủ nhật 5 tháng 6. Kính xin Hòa thượng cho biết lý do nào khiến Hòa thượng muốn tham gia cuộc biểu tình này ?

Hòa thượng Thích Quảng Độ : Lý do chính đó là vấn đề lãnh hải và lãnh thổ của Việt Nam. Tất cả những hành động của Trung Quốc từ bao nhiêu năm nay thấy rõ là họ đã trắng trợn vi phạm cái chủ quyền, họ bất chấp luật pháp, nhất là luật biển quốc tế. LHQ đã ra quy định hải phận của các nước ven biển rất rõ ràng. Nhưng

họ bất chấp cái đó, họ giẫm lên luật pháp quốc tế. Vừa rồi trăm trọng nhất, vừa rồi cái tàu Bình Minh 2 bị tấn công mà Nhà nước cũng làm lơ, chỉ có nhân dân thì lên tiếng thôi. Cho cái bà gọi là Phát ngôn nhân lên tiếng đâu có giá trị gì. Lẽ ra cái sự kiện vừa rồi chính Nhà nước phải làm một Công hàm phản đối, mời ông Đại sứ Trung Quốc ở Hà Nội đến Bộ Ngoại giao. Chính đích thân ông Ngoại trưởng Bộ Ngoại giao thay mặt cho chính phủ trao Công hàm đó cho Đại sứ Trung Quốc tỏ thái độ phản đối mạnh mẽ. Còn giao cho một người phát ngôn nói cũng như thông tin trên báo chí thôi, không có hiệu quả gì.

Tôi thấy Nhà nước này quá nhu nhược rồi, không còn đủ sức để đương đầu với vấn nạn khó khăn của đất nước nữa. Cho nên bây giờ ngay đến học sinh, sinh viên là những thứ tuổi họ còn trẻ mà họ đã phải quan tâm chuyện này, họ cũng thấy việc này rất trầm trọng, đáng lo. Lo cho tương lai đất nước, chủ quyền của dân tộc mà họ phải tự đứng ra kêu gọi nhau để đến trụ sở ngoại giao của Trung Quốc bày tỏ thái độ bất mãn của họ, lo lắng của họ, thì những hành động như vậy tôi thấy rất kính phục. Họ là những người chưa có trách nhiệm gì nhiều với đất nước đâu, chưa tới cái tuổi phải lo, mà giờ họ đã biết lo mà họ làm như thế, thì hỏi các vị lãnh đạo chính phủ, công an, quân đội thì súng ống đầy người mà sợ ông Trung Quốc à ?

Lẽ ra họ phải lên tiếng mạnh mẽ, rồi họ hô hào dân chúng ủng hộ việc này để chống lại cái sự bá quyền của Trung Quốc. Như vậy mới xứng đáng là một chính phủ có chủ quyền. Bây giờ không làm việc đó mà để cho học sinh, sinh viên người ta thường gọi là "ăn chưa lo no chưa tới" phải cất lên tiếng nói, phải bảo nhau kêu gọi nhau. Họ làm được cái đó, họ kêu gọi tôi nghe tôi rất cảm động, rất xúc động và kính phục nữa. Cho nên mặc dầu tuổi già, tôi đã định cố gắng ra để chia sẻ niềm lo âu của anh chị em.

Ý Lan : Tin cũng cho biết công an phong tỏa các chùa thuộc Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất và ngăn cản không cho Hòa thượng và

I. ĐE DỌA TỪ BÊN NGOÀI

Nguy cơ từ bên ngoài đe dọa sự sống còn của GHCGVN bao gồm nhiều yếu tố, nhưng gây cho Giáo hội (GH) điều đứng nhiều hơn cả là các cuộc tập kích của Cộng sản VN vào quyền tự do tôn giáo.

Chủ nghĩa Cộng sản quốc tế đã bị chôn vùi, nhưng CSVN thì vẫn tiếp tục gieo kinh hoàng xuống người dân trong nước, đặc biệt với người dân quyết tâm bảo vệ quyền tự do tôn giáo của mình. Riêng phía CG, không ít Giám mục, linh mục, tu sĩ và giáo dân bị bắt bớ, đánh đập, tù đầy, tra tấn và thậm chí bức tử vì lý do tôn giáo. Qua tám hình bị miệt thị Lm Nguyễn Văn Lý giữa pháp đình, CSVN tự tố cáo mình trước công luận thế giới về **cái tâm địa hận thù quái đản của họ** đối với tôn giáo.

Nhưng giống như Đức tin của người CG Ba Lan góp phần làm sụp đổ chế độ CS khắp các nước Đông Âu và cả Liên Xô, Đức tin kiên vững của người CGVN qua nhiều biến cố, như các vụ Tòa Khâm sứ Hà Nội, Thái Hà, Đồng Chiêm, Tam Tòa, Loan Lý, Cồn Dầu... đã chứng tỏ sức mạnh hào hùng có khả năng làm lung lay chế độ bạo quyền CSVN khiến CS hốt hoảng sử dụng cả bạo lực trấn áp lẫn thủ đoạn gian manh xâm nhập đánh phá bên trong GHCGVN.

Phân hóa, chia rẽ

Diễn hình của thủ đoạn xâm nhập là "Hội những người Công giáo yêu nước và hòa bình" ở Miền Bắc trước năm 1975, một tổ chức mà Đức Cố Giám mục Lê Đắc Trọng đã cảnh báo trong tập Hồi ký "Chứng từ của một Giám mục" do Diễn đàn Giáo dân xuất bản tại Hoa Kỳ vào cuối năm 2009. Ngài viết: "Giáo hội khổ nhiều nhất vì nhóm đó trong nhiều năm... Vì đó là công cụ để phá đạo, bách hại đạo, giống kiểu Julien l'Apostat [1]: lấy đạo chống đạo, lấy người có đạo đập người có đạo... Người ta bảo: Nhà nước tôn trọng tôn giáo, những xích mích là do nội bộ các anh..." (tr. 260). Đức Cố Gm Phụ tá TGP Hà Nội cho biết, tổ chức CG quốc doanh ấy trước năm 1975 đã bị người Công giáo Miền Bắc khinh bỉ, xa lánh khiến "nó đã sắp tàn nếu không có miền Nam đến tiếp sức và phục hồi nó dưới nhãn hiệu mới "Ban Đoàn Kết" (tr. 261). Theo ĐC, cái nhóm linh mục "Đoàn kết" quốc doanh sau 1975 ở miền Nam "khéo léo" núp dưới lớp vỏ "tế nhị, hiền từ" để "tuyên bố không tách khỏi GH, lại còn giúp in những sách đạo, phổ biến Phúc Âm giáo lý, giúp cho các cha xứ được quyền lợi họ kia, đạo được dễ dàng, nhưng thực tế vẫn là tách khỏi GH, vì họ làm

việc đó nhân danh họ, ngoài quyền bính chính thức của GH." (tr. 261).

Nhân cuộc tiếp xúc với giới Doanh nhân CG tại Đan viện Châu Sơn, Phát Diệm ngày 19-5-2011, ĐTGM Ngô Quang Kiệt nhận định: "Ủy ban ĐKCG cũng có người Công giáo, có người bỏ đạo lâu rồi, thậm chí có những người không Công giáo... Ủy ban đó **chỉ có nhãn hiệu Công giáo, vì nền tảng của nó không phải là tổ chức của GH, không phải do Giáo quyền lập ra, nên cái Công giáo đó cũng chỉ là nhãn hiệu** [2]." Nhãn hiệu là Công giáo, hành tung là công cụ của CS.

ĐC Lê Đắc Trọng khẳng định: "Người ta có chủ trương phá tôn giáo. Và người ta không muốn làm việc đó theo lối những vua chúa ngày xưa: bắt bớ, tù đầy, giết chóc. Bây giờ người ta phá đạo một cách khoa học: lấy chính người có đạo mà phá đạo." (tr. 268).

Ai đã đánh Đức Khâm sứ Tòa thánh Henri Lemaître và xua đuổi ngài ra khỏi Tòa Khâm sứ Sài Gòn? Ai đã loại trừ ĐHY Nguyễn Văn Thuận ra khỏi quyền Phó TGM Sài Gòn? Ai đã tiếp tay với CSVN phỉ báng các Thánh Tử Đạo VN, xuyên tạc và cản trở phong thánh năm 1988? Ai đã gây khốn đốn cho ĐTGM Ng. Kim Điền đến nỗi ngài chết một cái chết đầy nghi vấn? Ai đã ngăn cản không cho ĐC Huỳnh Văn Nghi về TGP Sài Gòn? Ai đã khủng bố tinh thần ĐTGM Ng. Văn Bình khiến nỗi sợ ám ảnh dần vật ngài cho đến ngày ngài lìa đời với lời trần trối đau thương: "Tôi vẫn còn sợ"? Tinh chất công cụ nằm vùng của UBĐKCG ngày càng lộ liễu.

Người tín hữu VN chưa hết đau buồn về việc ĐTGM Ngô Quang Kiệt bị hãm hại tước mất quyền mục tử thì lại bàng hoàng trước "sự lạ" rước kiệu Đ. Mẹ tại giáo xứ Dị Nậu thuộc Gp Hưng Hóa trong cuộc rước có cả tượng HCM. Vì ai? Và còn nữa...

Vì sao có những linh mục, tu sĩ và giáo dân bị đánh đập tàn nhẫn khi những vị này chỉ lên tiếng đòi trả lại những cơ sở đất đai mà GH đã thủ đắc hợp pháp và CSVN đã ngang ngược tước đoạt. Vì sao giáo dân Hà Nội và giáo dân Cồn Dầu bị đưa ra tòa và bị xét xử phi pháp? Ai đã đứng ra mở hội nghị tuyên truyền bầu cử Quốc Hội và HĐND CS các cấp ngay trong khu thánh đường Trung Châu thuộc Gp Thái Bình... tưng bừng như thờ giáo xứ Trinh Vương, Bờ Bao [4] của Gp Long Xuyên? Ai bán đất Giáo họ Thiên Lý, Gx Dũ Yên thuộc Gp Vinh cho nhà cầm quyền CS, để mặc

CS mang xe ủi tới ủi sập nhà thờ, rồi ai đó hiền ngang ủng cử HĐND tỉnh Hà Tĩnh [5]? Ai đã tạo điều kiện cho CSVN mang chủ thuyết vô thần Mác-xít-Lênin-ít vào giảng dạy trong Chủng viện, và mới đây, dựa vào đầu CSVN lại ngang nhiên tuyên bố mở lớp học chính trị gọi là "lớp thí điểm chương trình an ninh quốc phòng, chống diễn biến hòa bình" dành cho 191 Chủng sinh tại Chủng viện Thánh Quý, Gp Cần Thơ?

Các hiện tượng và sự kiện trên đây chẳng phải là kết quả của những cuộc hợp đồng tác chiến "nội công ngoại kích" giữa CSVN và Quốc doanh "Đoàn kết" sao? Đó là chưa kể việc tà thần CSVN qua công cụ quốc doanh giảng dạy những cái bậy – bầy tình, bầy tiền và bầy danh vọng làm tê liệt ý chí kiên cường của một số chức sắc CG và làm xói mòn tòa nhà GH CG tại VN.

Trước những mưu chước và hành động vừa gian trá vừa thô bạo của CS, lời nhận xét sau đây của nhà nghiên cứu người Pháp Léon Christiani đáng chúng ta suy ngẫm: "Chủ nghĩa Mác-xít vô thần là hình dạng mới nhất của chủ nghĩa Satan (Satanism). Gọi nó là Satan vì nó chối từ sự hiện hữu của Thiên Chúa hay của linh hồn... Bản chất của chủ nghĩa ấy là hận thù. Chiến thắng của nó là chiến thắng của hận thù... Hận thù giữa các giai cấp. Hận thù giữa các dân tộc. Hận thù giữa dân các nước và giữa dân chúng cùng một nước với nhau. Hận thù lan tỏa khắp nơi được khéo léo ngụy trang dưới chiêu bài đấu tranh cho giai cấp vô sản." Léon Christiani kết luận: "Chủ nghĩa Mác-xít là vậy đó! Định hướng của nó là thứ định hướng sát nhân, mà ghê hơn bất cứ cái gì khác mà con người đã trải nghiệm trong quá khứ" [6]."

II. NỘI TÌNH GIÁO HỘI CGVN

Ngày nay, các nhà báo ngoại quốc, các nhà ngoại giao, các du khách nước ngoài, các phái đoàn Công giáo từ các nước có dịp đến Việt Nam, nhìn thấy nhà thờ tráng lệ với những lễ hội rình rang, đều "trầm trồ" về lòng đạo của người CGVN, và cứ ngỡ rằng tại Việt Nam quyền tự do tôn giáo được tôn trọng, Giáo hội Công giáo nhờ đó mà được "ung dung" hành đạo. Trước ngộ nhận này, Đức Giám mục Lê Đắc Trọng cảnh báo: "Một chính sách phá đạo: [là] tô điểm, cổ động các hình thức bên ngoài, [nhưng] RÚT CÁI RUỘT THÂM SÂU bên trong" (tr. 369).

Cái ruột thâm sâu bên trong Giáo hội CGVN đã bị rút đi như thế nào? ĐC Trọng nhắc tới thái độ không dứt khoát và thiếu đồng tâm nhất trí giữa

các Giám mục VN đối với những hành vi lũng đoạn của tổ chức quốc doanh “Đoàn kết”, Ngài chua xót nói: “Tất cả đều orthodoxe [chính tông], nhưng thái độ [thì] khác nhau trước Đoàn Kết, và thường là không dứt khoát.” Phải chăng vì sợ thế lực của UBĐK hay vì lẩn tránh bởi một ân huệ nào đó của nhóm này?

ĐC cũng nêu lên tình trạng tha hóa, tục hóa của hàng linh mục Việt Nam như là một hiện tượng góp phần gia tăng sự mất niềm tin của giáo dân vào chủ chăn của mình. ĐC nói: “Sự giàu có đang xâm nhập vào hàng giáo sĩ, cả Nam-Bắc. Các nhà của các vị giáo sĩ đầy đủ tiện nghi hiện đại hơn là giáo dân. Người nghèo khó đến nhà linh mục, không có chỗ mà ngồi” (tr. 257).

Tuy nhiên, với giáo dân, Đức Cha Trọng lại có cái nhìn bao dung hơn. Ngài cho rằng giáo dân “ít chịu mua chuộc bởi lợi lộc, hay nói đúng hơn, không chịu để bị mua chuộc bởi lợi lộc” (tr. 259).

Theo ĐC Trọng, người giáo dân VN chấp nhận thân phận thấp hèn của mình, bình thân sống đạo, một lòng tuyên xưng “đạo tôi là đạo thờ chết không thờ bỏ đạo.” Họ không bon chen để bị chủ nghĩa duy lợi mê hoặc mà đánh mất ý thức công bằng xã hội, cũng không tìm cách diển dịch lệch lạc ý nghĩa công bằng xã hội hầu biện minh cho sự thỏa hiệp của mình.

Thế nào là công bằng xã hội?

Trong GHCGVN xuất hiện cái khuynh hướng đồng hóa hai khái niệm Tình thương và Công lý, rồi nhân danh Tình thương mà loại trừ lý tưởng đấu tranh cho Công lý ra khỏi Giáo hội. Cụ thể, ĐC Nguyễn Chí Linh, Phó CT/HĐGMVN cả quyết ‘Công lý’ cũng đồng nghĩa với ‘tình thương’ với lập luận rằng “con người sống với nhau bằng sự tôn trọng quyền lợi của nhau, tôn trọng những sở thích của nhau...” [7]. Tôn trọng quyền lợi của nhau, tôn trọng sở thích của nhau là mệnh lệnh của Công lý. Anh có thể không có chút tình thương đối với người khác, nhưng anh không được lỗi phép công bằng với họ. Khi anh xâm phạm quyền lợi, sở thích và cuộc sống của người khác bất cứ vì lý do gì, người khác có quyền chống trả lại anh. Đồng thời mọi người có lương tri đều cùng có bổn phận đấu tranh bênh vực kẻ yếu thế bị hiếp đáp. Vì tình thương đối với người bị oan ức, bị đối xử bất công... mà người CG phải đấu tranh đòi Công lý.

Đấu tranh cho Công lý không phải là điều mới mẻ xuất phát từ quan điểm chính trị tân thời hay vì thù hận

cá nhân phạm tội. Sách Bôn VN (Giáo lý) thời xa xưa đã từng dạy: “Khi thấy ai chời với dưới sông mà chẳng ra tay cứu vớt, một đem của ăn cho nó mà thôi thì lẽ ấy làm sao?” Vâng! Thấy ai chời với dưới sông do kẻ gian ác hay do cơn lũ cổ nhận chìm, thì việc đem của ăn cho nạn nhân không phải là tình thương mà là hành động bắt nhân tiếp tay vào việc giết chết nạn nhân nhanh chóng hơn, tàn nhẫn hơn. Tình thương đòi hỏi phải ĐÁU với kẻ hung tàn hay với cơn lũ dữ trong khả năng cho phép hầu TRANH lấy lại sự sống cho nạn nhân, cứu vớt kẻ đang đắm đuối! Vì vậy, đấu tranh cho Công lý là 1 mệnh lệnh thiêng liêng, là nghĩa vụ của Tình thương. Tình thương đòi Công lý hơn là đồng nghĩa với Công lý.

Đức Tổng Giám mục Daniel E. Pelarczyk, Tổng giáo phận Cincinnati, Ohio, Hoa Kỳ, nêu rõ: “Chúng ta không phải ai cũng là nhà chính trị. Chúng ta không phải ai cũng nắm giữ một quyền bính nào đó trong sinh hoạt chính trị. Hầu hết chúng ta không được giàu có hay có ảnh hưởng, dù là thấp nhất. Nhưng tất cả chúng ta đều có cơ hội thực hành Công lý và tìm cách làm cho Công lý được áp dụng từ mức độ thấp nhất tới cao nhất. Cơ hội ấy đưa ta đến với TRÁCH NHIỆM [8].” Vậy mà vẫn có người lên án các cuộc đấu tranh cho Công lý, bảo đó là hành vi chính trị, tệ hơn nữa... chính trị phe phái!

Ngày 08-07-2010, trả lời phỏng vấn của Eglises d’Asie, cố võ cho thứ đối thoại vô điều kiện, ĐC Nguyễn Chí Linh lập luận rằng “cứ mãi xung đột với nhau thì chỉ làm cho cuộc sống khó khăn hơn mà thôi...” Không nói tới xung đột cá nhân, sự xung đột xã hội thường có mầm mống từ phía người cai trị chứ không do người bị trị. Người dân bị trị chịu áp bức tới mức độ nào đó, sẽ vùng lên. Kẻ cai trị độc tài càng đàn áp để ôm giữ quyền lực thống trị thì mối xung đột càng lớn, càng trầm trọng! Không thể đổ lỗi cho kẻ bị trị! Lịch sử phong trào quần chúng nổi dậy đấu tranh chống độc tài, bảo vệ Công lý chứng minh điều ấy. Về điểm này chúng tôi lại nại tới lời dạy của Đức TGM Daniel. Ngài nói: “Xem ra chúng ta đều học biết điều này là một chính quyền hiệu quả nhất chỉ khi nào giới bị trị dưới chính quyền ấy có quyền lên tiếng về người cai trị họ và về cách thức mà người cai trị phải thực thi. Điều ấy hàm ý rằng khi chính bản thân người dân bị trị hiểu được thế nào là Công lý, Quyền lợi và Trách nhiệm thì họ sẽ sẵn lòng chấp nhận rắc rối xảy đến cho họ để mà phát huy Công lý một

cách có hiệu quả nhất cho các nhu cầu bức thiết của xã hội.”

Ngày 10-10-2010, trả lời ký giả Gia Minh của đài Á châu Tự do (RFA), ĐC Linh nói: “Bây giờ trong bối cảnh Việt Nam có một số biến động, phần nào mang màu sắc chính trị, nên người ta hiểu Công lý là phải đấu tranh cho quyền lợi của người Công giáo, chẳng hạn vấn đề đất đai. Thế nhưng sự thực không phải thế.” Không phải thế thì phải thế nào ĐC Linh không nêu ra, chỉ thấy liền sau đó ngài biện hộ cho HĐGMVN rằng: “HĐGMVN có sứ mạng mang tính toàn diện, chứ không phải chỉ đấu tranh cho Công lý.”

Chắc không có người CGVN nào đòi các Giám mục VN “chỉ đấu tranh cho Công lý”! Công lý là sứ vụ của các ngài và có lẽ là sứ vụ hàng đầu trong cái “sứ mạng mang tính toàn diện” của các ngài. Chúa Giêsu đã chẳng mở đầu sứ mạng cứu rỗi và rao giảng Tin Mừng bằng việc long trọng công bố lời Ngôn sứ Isaia giữa Hội đường Do Thái sau đây sao? “Thần Khí Chúa ngự trên tôi, vì Chúa đã xức dầu tấn phong tôi, để tôi loan báo Tin Mừng cho kẻ nghèo hèn. Người đã sai tôi đi công bố cho kẻ bị giam cầm biết họ được tha, cho người mù biết họ được sáng mắt, trả lại tự do cho người bị áp bức, công bố một năm hồng ân của Thiên Chúa” (Lc 4,16-19; Mt 13,53-58; Mc 6,1-6). Sứ mạng Tình thương đòi buộc phải thực thi Công lý! Rõ ràng lắm!

Đức Cha người Mỹ nêu lên câu hỏi: “Ai chịu trách nhiệm đối với Công lý quanh đây?” Ngài trả lời ngay: “Chắc chắn mọi Kitô hữu đều biết là chính họ!” Rồi ngài nhấn mạnh: “Không phải mọi Kitô hữu đều cùng một ý nghĩ như nhau trước cùng một sự việc xảy ra, nhưng không ai được bảo rằng theo đuổi Công lý trên thế gian này không phải là việc của mình.” Thế nên, một khi tự nhận mình là Kitô hữu mà lại chối bỏ trách nhiệm ấy, chúng ta sẽ đắc tội với Thiên Chúa, với GH và với tha nhân do muốn tìm sự an thân để cho kẻ thù của đạo Chúa vin vào đó mà chà đạp Công lý thô bạo hơn!

ĐTGM Daniel còn lưu ý người Kitô hữu: “Nếu một thành phần dân chúng bị phân biệt đối xử, dĩ nhiên chúng ta có thể cầu xin Đấng bầu chữa kẻ bị áp bức đóaí thương những người xấu số ấy, nhưng bên cạnh đó chính chúng ta cũng phải dẫn thân để bảo vệ họ...” Bởi vì, theo ngài, Thiên Chúa muốn con người phải cộng tác vào công trình sáng tạo của Chúa, phải thể hiện tinh thần trách nhiệm của chính mình với người anh em

đồng loại. Do đó, ngài xác quyết: “Nếu ở đâu có bất công, nếu ở đâu các thứ quyền của con người bị xâm phạm, thì những kẻ khác, do trách nhiệm bẩm sinh của mình, hãy ra tay.”

Đây! Đấu tranh cho Công lý là trách nhiệm bẩm sinh chứ không phải là một hành vi bất chợt phát sinh từ một hoàn cảnh chính trị hay từ hận thù cá nhân! Trách nhiệm đó sôi sục trong huyết quản con người, là tiếng nói của lương tâm thúc con người hành động cho Công lý. “Những người bình thường vẫn có thể và phải là tác nhân của Thiên Chúa trong việc phát huy Công lý,” vị TGM người Mỹ xác quyết như vậy

Đối thoại

Từ việc lẫn lộn ý nghĩa giữa hai phạm trù Tình thương và Công lý, một số người Công giáo VN cố võ đối thoại bằng mọi giá dưới danh nghĩa tình thương. “Đối thoại không đối đầu” trở thành khẩu hiệu quảng bá chủ trương đầu hàng trước bất công của bạo quyền CS chống lại nhân dân và các quyền tự do chính đáng của con người. Xin minh xác, ở đây chúng tôi chỉ đề cập đến thứ đối thoại “bằng mọi giá,” không bàn về một cuộc đối thoại đúng đắn, nghiêm túc, tôn trọng lẫn nhau, tôn trọng quyền lợi chính đáng của nhau, tôn trọng Sự thật, tôn trọng những cam kết đã đồng thuận... trên cơ sở hoàn toàn bình đẳng nhau, không có cái trò đối thoại “mạnh được yếu thua”, đối thoại dưới sức ép của quyền lực và vũ lực.

Đức Hồng y Trần Nhật Quân người Hoa với kinh nghiệm dày dặn trên đất nước mình đã không ngừng lên tiếng cảnh báo về ảo tưởng đối thoại bằng mọi giá giữa GHCG và CSTQ.

ĐHY nêu đích danh một số giới chức trong Thánh bộ Truyền giáo, phê phán họ “nghĩ rằng họ đã làm được những phép lạ, bằng cách theo đuổi một chính sách thỏa hiệp với bất cứ giá nào”. ĐHY trách cứ họ không biết là “trong thực tế, họ đã làm hòa với các chính quyền độc tài toàn trị, nhưng với cái giá của một tình trạng suy yếu đau thương cho Giáo hội của chúng ta.” Rồi ngài thất vọng than thở: “Con đường mới cũng rất khó khăn, không chỉ phải đối diện với chính quyền mà còn phải đối diện ngay với chính người của mình đã từng ngã theo phía chính quyền hơn là phía của giáo hội. Đó là một thực tế đáng buồn.”

Thực tế đáng buồn cho GHCG ở Trung Quốc cũng là thực tế đau lòng cho CGVN dưới chế độ Cộng sản hiện nay.

Ảo tưởng mơ hồ mang tính thỏa

hiệp, nhượng bộ, đầu hàng vô điều kiện tạo cho CS “được đứng chân lân cận đầu.” ĐHY Trần Nhật Quân báo động: “Trong thực tế, [phía CG đã có người] làm hòa với các chính quyền độc tài toàn trị, nhưng với cái giá của một tình trạng suy yếu đau thương cho Giáo hội của chúng ta.” Quả thật, sau những cuộc “đối thoại” ở Hoa Lục, Hội CGYN Trung Cộng liên tục tấn công GH hầm trú và ngang nhiên tấn phong Giám mục cho phe nhóm mình, và dọa sẽ tấn phong 10 giám mục tự trị nữa, như vậy có phải cái chủ trương đối thoại bằng mọi giá đã được trả bằng giá đắt không, khiến ĐTC Bênêđictô XVI đã phải khẩn thiết kêu gọi GH hoàn vũ cầu nguyện cho GHCG tại Hoa Lục đang bị bách hại?

Vậy mà khi ĐHY Trần Nhật Quân lên tiếng cảnh báo về nguy cơ của chủ trương đối thoại bằng mọi giá, ngài đã bị chụp mũ khiến ngài đã phải kêu lên: “Thật là khôi hài khi chụp cái mũ ‘đối đầu’ lên những ai chống lại không chịu khuất phục những đòi hỏi phi lý của nhà nước. [9]” Nhiều tín hữu CGVN nhiệt thành cũng đã và đang còn bị chụp những cái mũ tương tự.

Kết thúc phần này, chúng ta hồi tưởng lại biến cố Chúa Giêsu chịu Satan cám dỗ sau 40 ngày ăn chay. Thừa lúc Chúa đói mệt, Sa tan đến dụ dỗ Người thèm muốn ăn uống, ham hố giàu sang, say mê quyền lực mà quên đi sứ mạng của mình. Trước mưu ma chước quỷ của Satan, Chúa “đối đầu” với nó thay vì “đối thoại.” Không chút nhân nhượng, Người thẳng tay xua đuổi nó: “Satan! Hãy rút đi!” (Mt 4,10).

“Cung cách đoàn lữ”

Điều đáng buồn là tại VN, sự trưởng thành của người giáo dân trong Đức tin và sống đạo chưa đồng đều và hầu như sự trưởng thành chỉ có ở một thiểu số. Thiểu số này thường bị khối đại đa số đê bẹp hoặc loại trừ như là những chiến ghê, những Giuđa Iscariôt, những phần tử “phá đạo”... mắc vạ tuyệt thông! “Cung cách giữ đạo đoàn lữ” của khối đa số trên là mảnh đất màu mỡ cho CSVN cấy rễ quốc doanh sâu hơn vào GHCGVN. Trong sách “Những Căn Bệnh Trầm Kwa Trong Đời Sống Đức tin Công Giáo Tại Việt Nam” xuất bản tại Sài Gòn năm 2008, Lm Nguyễn Trọng Viễn, Dòng Đa Minh, đã lên tiếng: “Trong tổ chức Giáo hội, người giáo dân không được mời gọi để sống Đức tin trưởng thành, có những lựa chọn và thể hiện tấm lòng với Chúa, nhưng phải theo những chỉ dẫn chi li của giáo phẩm và giáo sĩ.” Rồi vị linh mục than thở: “Chính điều

này khiến cho Giáo hội Việt Nam không làm sáng lên được nét bình đẳng về phẩm giá và trách nhiệm riêng của mọi người Kitô hữu [10].”

Cha Viễn còn trách cứ giáo dân về cái “thái độ quá tôn kính các ‘đấng bậc’ trong Hội Thánh khiến cho mối tương quan giữa các mục tử và đoàn chiên ngày càng xa cách.” Ngài nhắc lại lời dạy của Công đồng Vatican II: “Giáo hội có phẩm trật là để phục vụ chứ không phải để thống trị.” (Hiển chế về Giáo hội, chương I).

Trước Lm Viễn, ĐC Lê Đức Trọng đã từng kêu lên: “Cũng như một số người hách dịch quan liêu nơi các cán bộ xã hội – thì các linh mục vào cuối thế kỷ (20) ở Việt Nam, vẫn thừa tự nếp sống quan liêu, hách dịch chẳng kém xưa” (CTCMGM, tr. 26).

Trả lời Gia Minh đài Á châu Tự do ngày 10-10-2010, ĐC Linh cho biết: “Đa số người giáo dân Việt Nam sống đạo bình thường chứ không đòi Hội đồng Giám mục Việt Nam phải làm ‘thế nọ, thế kia”. Đáng vui hay đáng buồn với cái “cung cách đoàn lữ” của số đông ấy? Nó là pháo đài che chắn bảo vệ sự an thân của vài người trong GH hay sẽ là quả bom nổ chậm giữa lòng Giáo hội Công giáo VN? Phải chăng vì đó mà đa số giáo dân VN không được đào tạo để làm người CG trưởng thành?

Đấu hiệu tích cực?

Đức Cha Nguyễn Thái Hợp, sau khi nhận chức Chủ tịch Ủy ban Công lý-Hòa bình của HĐGMVN đã có những động thái đầy tinh thần trách nhiệm, như lên tiếng bênh vực Giáo dân Côn Đảo, hay ký tên vào thỉnh nguyện thư yêu cầu CSVN ngừng dự án bauxite ở Cao Nguyên, hoặc đòi nhà cầm quyền trả tự do cho Ls Cù Huy Hà Vũ. Vừa rồi, HĐGMVN cũng có biểu hiện được xem là tích cực. Cụ thể, trong Thư Chung Hậu Đại Hội Dân Chúa ban hành ngày 28-4-2011 nhân kết thúc kỳ họp thường niên năm 2011, HĐGMVN đã mạnh mẽ kêu gọi tín hữu CGVN “can đảm chống lại sự ác dưới mọi hình thức” (cuối mục 16), sẵn sàng chấp nhận đau khổ để làm chứng cho chân lý Tin Mừng (gần cuối mục 42).

Nhưng chẳng hiểu sao, chỉ 2 ngày sau bức Thư Chung trên, vào ngày 01-5-2011 [11], ĐHY Phạm Minh Mẫn tung ra Thư mục vụ trong đó ý niệm Công lý và Hòa bình được chuyển thành “đối mới từ huynh hướng đối đầu hướng đến đối thoại và hợp tác huynh đệ.” Và cũng ngày 01-5-2011, ngay trên trang web HĐGMVN xuất hiện bài viết “Những hướng dẫn mục vụ của Chân phước Gioan-Phaolô II đối với Giáo hội tại Việt Nam: Đừng

sợ hy vọng – Đừng sợ đối thoại.” Nội dung bài viết không đề cập tới ý tưởng ĐTC quảng diễn lời hiệu triệu “**Đừng sợ**” của ngài. Thay vào đó là lời hô hào “**Đừng sợ hy vọng**” và “**Đừng sợ đối thoại**,” trong khi lệnh truyền của ĐTC sáng như ban ngày: “**Các con đừng sợ. Hãy mở rộng cửa cho Chúa Kitô. Để quyền năng Chúa thực thi ơn cứu độ, các con hãy mở thông biên giới các quốc gia, mở thông các hệ thống chính trị và kinh tế, mở thông các lãnh vực rộng lớn của văn hóa, văn minh và phát triển.**” Đức Thánh Cha còn truyền bằng giọng đanh thép: “**Phẩm giá con người đã in dấu trong lương tri con người, cho nên việc đòi hỏi quyền tự do phải là **cơn sóng dâng lên**, chứ không phải là bước thụt lùi.**” [12]

Tại Gp Vinh, ĐC Hợp đã cho Im Nguyễn Thái Từ “**nghe công tác mục vụ**” để chữa bệnh, một cách nào đó đã dồn Im Thái Từ phải xin thôi ứng cử vào Hội đồng Nhân dân tỉnh! Cũng có tin ĐHY Mẫn đã quyết định cho Im Phan Khắc Từ thôi nhiệm vụ Chính xứ Vườn Xoài (?).

Ngày 13-5-2011, các Giám mục Giáo tỉnh Sài Gòn gửi Thủ tướng CSVN “**Bản góp ý xây dựng dự thảo nghị định thay thế Nghị định số 22/2005/NĐ-CP**” do ĐHY Mẫn ký tên, báo động về “**một sự thụt lùi nặng nề của Bản dự thảo so với chính Nghị định 22/2005, Pháp lệnh về Tín ngưỡng Tôn giáo và Hiến pháp**” vì nó “**muốn tái lập tình trạng Xin-Cho trong các sinh hoạt tôn giáo... xoá đi các quyền tự do của người dân...**” Bản Góp Ý sẽ được đáp ứng thế nào có lẽ còn tùy thuộc vào “**thiện chí đối thoại**” và “**hợp tác huynh đệ**” của phía bên kia! Chờ xem!

Hôm 19-5-2011, ĐTGM Nguyễn Văn Nhơn có ra Thư Chung gửi đến mọi thành phần Dân Chúa thuộc Giáo tỉnh Hà Nội kêu gọi người CGVN “**cảm thông hơn ai hết sự khó khăn và bách hại mà anh chị em tín hữu tại Trung Hoa đang trải qua... đáp lại lời mời gọi của Đức Thánh Cha để cầu nguyện cho Giáo hội tại Trung Hoa.**” Mong rằng, trong khi cầu nguyện cho GH Trung Hoa đang bị bách hại, GHCGVN cũng thăm thía bài học đối thoại và hiệp thông học được từ GH ấy, nhờ Chúa Thánh Thần soi dẫn và tác động.

Tin vui: Ngày 27-5-2011, ĐC Nguyễn Thái Hợp đã mở Tọa đàm về CL&HB ngay tại Trung tâm Sài Gòn và Ls Lê Quốc Quân đã được chọn đăng đàn đọc bài tham luận về CL-HB. Hy vọng đây là dấu chỉ báo hiệu “**ánh sáng cuối đường hầm**” hứa hẹn một **tiến trình lạc quan cho công cuộc**

đấu tranh và bảo vệ Công lý trên quê hương VN, mà GHCGVN có trách nhiệm phát động, vừa phù hợp với Học thuyết xã hội CG, vừa mang tính nhân bản ở mức độ cao nhất.

Xin phép dừng ở đây, nhường phần triển khai chủ đề cho các tham luận viên và cử tọa. Mong nhận được tôn ý. Trân trọng cảm ơn quý Cha cùng quý vị.

[1] Julien l’Apostat – Julien kẻ bỏ đạo. Tên chính thức là Flavius Claudius Julianus, cháu hoàng đế Constantinô và kế vị hoàng đế Constance từ năm 361 tới 363. Ông đã bỏ đạo Kitô, sau đó ra sức chống phá đạo Chúa. Nhưng ở ngôi vua chỉ được 2 năm thì tử trận trong cuộc chiến với quân Ba Tư. [2] Hà Minh Tâm: “**Tổng Giám mục Giuse Ngô Quang Kiệt: Tôi là người công giáo loại nào?**” Nữ Vương Công Lý ngày 19-05-11. [3] Lm quốc doanh Phạm Văn Tuyên, xem *nuvuo ngcongly* ngày 06-5-2011. [4] Lm quốc doanh Vũ Hồng Nho, báo Dân Trí 21-12-2010: *Người người hát quốc ca...* [5] Lm quốc doanh Nguyễn Thái Từ, xem *nuvuongcongly* 06-5-2011. [6] Theo “*Présence de Satan dans le monde moderne*” của Léon Christiani, do Cynthia Rowland dịch sang Anh ngữ dưới nhan đề “*Evidence of Satan in the Modern World*”, Tan Books and Publishers, Rockford, Illinois, USA

1974). Quyển sách có ghi rõ Nihil Obstat của 2 lm thần học gia và Imprimatur của Bàn quyền địa phương. [7] Trả lời phỏng vấn của Gia Minh đài Á châu Tự do (RFA) ngày 10-10-10, ĐGM Nguyễn Chí Linh, phó chủ tịch HĐGMVN nói: “**‘Công lý’ cũng đồng nghĩa với ‘tình thương’, con người sống với nhau bằng sự tôn trọng quyền lợi của nhau, tôn trọng những sở thích của nhau...**” [8] Archbishop Daniel E. Pilarczyk: *Bringing Forth Justice* (Phát huy Công lý), Saint Anthony Messenger Press, Cincinnati, Ohio, 1999. [9] ĐHY Trần Nhật Quân: “**A Funny Sort of Victory at Chengde – Một Kiểu Chiến Thắng Khô Hài tại Thường Đức.**” [10] Để hỗ trợ cho ý kiến của mình, Im Viễn trích dẫn tài liệu Công đồng Vatican II về Giáo hội (số 32): “**...nhưng giữa tất cả mọi người vẫn có bình đẳng thực sự, bình đẳng về phẩm giá phẩm giá và hoạt động chung của mọi tín hữu để xây dựng thân thể Chúa Kytô.**” [11] ĐHY Phạm Minh Mẫn 5-1-2011- Thư mục vụ TGP Sài Gòn: *Nhiệm vụ của Ban Mục vụ Công lý và Hòa bình giáo phận.* (Trang web TGP Sài Gòn). [12] Xin đọc thêm bài viết của Trần Dũng Lạc 20-5-2011: “**Đối thoại với CS: Theo gương Chân phước Gioan-Phaolô II**” ([http:// vietcatholic.net/News/Html/90098.htm](http://vietcatholic.net/News/Html/90098.htm))◆◆◆◆◆

DÁNG ĐỨNG VIỆT NAM

(cảm hứng từ bức hình đẹp nhất của Ngày hội Yêu nước 05-06-2011)

Nhằm nhò chi nắng nóng 40°

trái tim yêu nước - dung nham núi lửa

anh thanh niên, có lẽ một sinh viên
áo phông biểu ngữ đứng yên
trước những rào ngăn dinh thái thú
kiên tâm hoạch định của riêng mình
ý chí Việt Nam,

cánh tay ôm trọn Hoàng Sa Trường Sa không mỗi
ý chí Việt Nam,

ánh mắt hờn căm sắc hơn muôn lời nói
ý chí Việt Nam

mấy ngàn năm, máu Lạc Hồng chưa đổi
anh đứng đó

các bạn trẻ nán lại

những phủ dụ, anh lặng bỏ ngoài tai

bạn tiếp anh miếng nước, chiếc mũ che nắng trời

dáng anh đứng tạc thành pho tượng sống

dáng anh đứng run lên bao xung động

dáng anh đứng, thêm một dáng đứng Việt Nam

"tuy mạnh yếu từng lúc khác nhau

nhưng hào kiệt thời nào cũng có"

anh đứng đó, trái tim tôi lệ nhỏ

thêm tin yêu tuổi trẻ Lạc Hồng

biển phía đó, vẫn ngàn năm sóng vỗ

hoàng hôn rồi, sẽ lại một hùng đông.

Lai Trương Phước, 07-06-2011

* Giải thích bức hình (tr. 14): Chàng thanh niên gương cao khẩu hiệu đó đã đứng bất động trước tòa Lãnh sự Trung Quốc, Sài Gòn, từ 10h45' đến 13h30', hướng biểu ngữ chống Tàu xâm lược Việt Nam về phía cơ quan ngoại giao của Tàu, khi công an ngăn chặn không cho đoàn biểu tình tiếp tục diễu hành tới đó.

Phản ứng của VN so với các nước về hành động bắt nạt của Trung Quốc

Ngọc Trân, RFA, 02-06-2011

Những năm gần đây, Trung Quốc liên tục có hành động khiêu khích và bắt nạt các nước trên biển. Ngoài Việt Nam, các nước như Malaysia, Indonesia, Nhật Bản, và Philippines... cũng đã từng bị TQ quấy nhiễu trong thời gian qua.

Cùng bị Trung Quốc bắt nạt, nhưng phản ứng của các nước trong khu vực đối với hành động hiếu chiến của Trung Quốc hoàn toàn khác, so với phản ứng của chính phủ VN. Thông tin viên Ngọc Trân tổng hợp và tường trình.

Việt Nam chỉ “đánh võ mồm”!

Rạng sáng ngày 26 tháng 5 vừa qua, ba tàu hải giám của Trung Quốc đã ngang nhiên cắt cáp, phá hoại thiết bị thăm dò dầu khí của tàu Bình Minh 02, thuộc Tập đoàn Dầu khí VN, khi con tàu này đang hoạt động trong khu vực thuộc phạm vi thềm lục địa và vùng đặc quyền kinh tế 200 hải lý của VN.

Hành động của các tàu Trung Quốc này, ngoài việc xâm phạm lãnh hải Việt Nam, vi phạm các công ước quốc tế mà Trung Quốc đã ký và cam kết từ trước tới nay, còn thể hiện cách hành xử kém văn minh của một nước lớn, đối với một nước láng giềng trong khu vực. Hành động này đã ngược lại chủ trương của giới lãnh đạo Trung Quốc, mà ba ngày trước đó, ông Lương Quang Liệt, Bộ trưởng Quốc phòng TQ, đã lên tiếng kêu gọi các nước trong khu vực tự kiềm chế, tránh xung đột trên biển Đông.

Sau khi xâm phạm và quấy nhiễu lãnh hải VN hồi tuần qua, Bộ Ngoại giao Trung Quốc còn ra thông cáo nói rằng đó là vùng biển thuộc chủ quyền của Trung Quốc, và Trung Quốc đang “hoạt động bình thường trong vùng biển chủ quyền” của mình.

Phản đối lại hành động xâm phạm chủ quyền của Trung Quốc, cũng như bao lần trước, ở cấp cao nhất phía VN vẫn chỉ là phát ngôn Bộ Ngoại giao. Lần này cũng vậy, sau khi gặp đại diện sứ quán Trung Quốc để trao công hàm phản đối hành động của Bắc Kinh, ba ngày sau sự kiện nói trên xảy ra, bà Nguyễn Phương Nga, phát ngôn Bộ Ngoại giao VN, đã tổ chức họp báo, yêu cầu Trung Quốc chấm dứt vi phạm chủ quyền và bồi thường thiệt hại cho phía VN.

Malaysia: phản đối bằng chiến đấu cơ và tàu chiến rượt đuổi

Khác với VN, khi bị Trung Quốc

quấy nhiễu, các nước trong khu vực đã có thái độ và hành động khá cứng rắn. Mặc dù mức độ và tần suất vi phạm lãnh hải VN của Trung Quốc là nghiêm trọng hơn so với các nước khác, mặc dù các tàu Trung Quốc chỉ ở mức độ khiêu khích đối với các nước trong khu vực, chứ chưa có hành động phá hoại như đã cắt cáp thăm dò dầu khí mà họ đã làm đối với tàu Bình Minh 02 của VN, thế nhưng Trung Quốc đã từng bị tàu chiến và máy bay của các nước rượt đuổi.

Tháng 4 năm ngoái, nhằm phô trương sức mạnh quân sự trên biển, Bắc Kinh đã điều các tàu ngư chính đến tuần tra trên vùng biển Trường Sa. Trong đợt tuần tra này, Bắc Kinh đã gặp phải sự phản kháng mạnh mẽ của Malaysia khi tàu tuần tra Trung Quốc đi vào vùng biển của nước này.

Báo chí Trung Quốc cho biết, cuối tháng 4 năm ngoái, các tàu ngư chính của họ đã phải đối đầu căng thẳng với tàu chiến và chiến đấu cơ của Malaysia khi vi phạm lãnh hải nước này. Các tàu ngư chính của Trung Quốc đã bị tàu chiến Malaysia rượt đuổi liên tục trong khoảng thời gian 17 tiếng đồng hồ vào một ngày cuối tháng 4 năm 2010, khi tuần tra ở vùng biển Malaysia.

Tin tức còn cho biết thêm, khi tàu ngư chính Trung Quốc đi vào vùng đặc quyền kinh tế của Malaysia, tàu chiến Malaysia được trang bị tên lửa đạn đạo, đã tiến đến tàu ngư chính Trung Quốc, chĩa pháo hạm vào những con tàu này, trong khi các binh lính trên tàu Malaysia trong tư thế sẵn sàng chiến đấu để bảo vệ chủ quyền. Cùng lúc, Malaysia đã cho máy bay chiến đấu bay lượn trên bầu trời, nơi bên dưới là tàu Trung Quốc, với mục đích cảnh cáo Bắc Kinh xâm phạm lãnh hải của Malaysia.

Indonesia: bắt giữ tàu Trung Quốc và phản đối lên LHQ

Không lâu sau đó, Bắc Kinh cũng đã gặp phải phản ứng mạnh mẽ của Indonesia khi đưa các tàu ngư chính có trang bị vũ khí, hộ tống các tàu đánh cá Trung Quốc, đánh bắt cá ở khu vực gần quần đảo Natura, thuộc Indonesia.

Báo Mainichi của Nhật, dẫn lời một viên chức chính phủ Indonesia, cho biết, khoảng giữa năm ngoái, các tàu đánh cá và thuyền viên Trung Quốc đã từng bị tàu hải quân Indonesia bắt giữ khi ngang nhiên

đánh bắt cá trong vùng đặc quyền kinh tế của Indonesia. Báo Tân Hoa xã của Trung Quốc cũng đã xác nhận tin này và cho biết thêm, các thủy thủ và tàu đánh cá Trung Quốc đó chỉ được thả sau các cuộc đàm phán giữa hai bên.

Ngoài việc bắt giữ tàu và thủy thủ Trung Quốc, hai tuần sau sự cố nói trên, Indonesia đã gửi công hàm lên Liên Hiệp quốc, phản đối việc đòi chủ quyền của Trung Quốc trên Biển Đông là vô căn cứ. Trong công hàm đệ trình lên Liên Hiệp quốc hồi tháng 7 năm ngoái, Indonesia cho biết, họ không tranh chấp chủ quyền trên Biển Đông, mà chỉ đứng ở vai trò trung gian, phản đối việc Trung Quốc tuyên bố chủ quyền trên gần như toàn bộ Biển Đông, là thiếu cơ sở pháp lý và xâm phạm lợi ích chính đáng của cộng đồng quốc tế.

Indonesia cũng đã yêu cầu Tổng Thư ký Liên Hiệp quốc chuyển bức thư đó tới tất cả các thành viên của Ủy ban Thềm lục địa và các nước thành viên đã ký Công ước Liên Hiệp Quốc về Luật Biển, cùng tất cả các thành viên Liên Hiệp Quốc, để tổ cáo hành động bá quyền của Bắc Kinh.

Nhật: bắt giữ thuyền trưởng tàu Trung Quốc

Sau khi bắt nạt hai nước Malaysia và Indonesia trên biển Đông, Trung Quốc chuyển sang biển Hoa Đông để thử phản ứng của Nhật Bản. Đầu tháng 9 năm ngoái, được sự ủng hộ của Trung Quốc, tàu đánh cá Mân Tấn Ngư của nước này đã đâm vào hai tàu tuần duyên Nhật Bản, gần quần đảo Senkaku mà phía Trung Quốc gọi là Điếu Ngư đài. Ngay lập tức, Nhật Bản đã bắt giữ ông Chiêm Kỳ Hùng, thuyền trưởng tàu đánh cá Trung Quốc, cùng thủy thủ đoàn trên chiếc tàu này.

Phía Trung Quốc đã liên tục triệu tập đại sứ Nhật Bản đến để phản đối việc bắt giữ thuyền trưởng tàu đánh cá Trung Quốc. Kể đến là người đứng đầu Bộ Ngoại giao Trung Quốc, cùng cùng thủ tướng nước này cũng đã lên tiếng răn đe Nhật, rằng Bắc Kinh sẽ có biện pháp mạnh nếu Tokyo không thả thuyền trưởng tàu Mân Tấn Ngư. Vài ngày sau tuyên bố của ông Ôn Gia Bảo, Trung Quốc cũng đã trả địa kinh tế đối với Nhật Bản, bằng cách ngưng xuất khẩu đất hiếm sang Nhật để gây áp lực, buộc chính phủ Nhật thả thuyền trưởng tàu đánh cá Trung Quốc.

Mặt dù vụ bắt giữ này đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến quan hệ Trung-Nhật, thế nhưng Tokyo đã không chùn bước trước những áp lực của Bắc Kinh. Nhà nghiên cứu Đình

Kim Phúc đã so sánh phản ứng của chính phủ Nhật với chính phủ VN như sau: "Khác với cách giải quyết vấn đề của VN, Nhật Bản đã tỏ ra cứng rắn hơn. Họ giữ tàu và bắt thủy thủ đoàn Trung Quốc ngay lập tức để điều tra. Đã hai lần phía Nhật gia hạn thêm thời gian tạm giam đối với thuyền trưởng tàu Trung Quốc, bất kể điều đó có thể ảnh hưởng đến quan hệ Nhật-Trung".

Philippines: cho chiến đấu cơ rượt đuổi và phân đối lên LHQ

Đầu tháng 3 năm nay, Trung Quốc cũng đã gặp phải phản ứng mạnh mẽ của Manila khi các tàu Trung Quốc quấy nhiễu tàu Philip-pines ở khu vực gần phía Tây Palawan. Ngay lập tức, Philippines điều hai máy bay chiến đấu đến hiện trường, để đuổi tàu tuần tra của Trung Quốc ra khỏi khu vực.

Cùng lúc, ông Albert del Rosa-rio, Ngoại trưởng Philippines lên tiếng phản đối và yêu cầu phía Trung Quốc giải thích hành động này. Ông Rosario cho biết: "Có một sự chạm trán giữa một con tàu Philippines với hai tàu Trung Quốc, ở khu vực phía Tây Palawan, làm cho tàu Philippines chuyển hướng. Chúng tôi đang yêu cầu Trung Quốc giải thích về những gì đã xảy ra và chúng tôi đang đối thoại với họ".

Một ngày sau sự cố xảy ra, phái đoàn thường trực của Philippines tại Liên Hiệp quốc đã gửi công hàm tới Tổng Thư ký LHQ để phân đối Trung Quốc, bác bỏ yêu sách "đường lưỡi bò" của Bắc Kinh. Philippines cho rằng, tuyên bố chủ quyền của Trung Quốc trên Biển Đông không tuân theo luật pháp quốc tế.

Trở lại vấn đề VN, những năm gần đây, các tàu tuần tra Trung Quốc cố tình vi phạm lãnh hải VN khi tuần tra trên vùng biển nước ta, hoặc hộ tống các tàu Trung Quốc, đánh cá ở vùng đặc quyền kinh tế và thềm lục địa của VN.

So với các nước trong khu vực, mức độ vi phạm lãnh hải của Trung Quốc đối với VN là nghiêm trọng, trong khi phản ứng của chính phủ VN không đủ mạnh, nên không thể ngăn các hành động của Trung Quốc quấy nhiễu lãnh hải nước ta. Phản ứng yếu ớt của chính phủ VN càng làm cho Trung Quốc tin rằng, VN rất dễ bị bắt nạt, và thực tế cho thấy Trung Quốc ngày càng leo thang trong việc bắt nạt VN.

Để kết thúc, chúng tôi xin mượn lời của nhà nghiên cứu Đinh Kim Phúc: "Khi đã có một Đặng Tiểu Bình tuyên bố biển Đông là 'chủ quyền thuộc ngã' và khi Trung Quốc tuyên bố biển Đông là khu vực 'lợi ích cốt

lõi' của họ, thì khó dùng tinh thần hiếu hòa của người Việt để ngăn chặn tham vọng của phương Bắc. Lịch sử VN có nhiều bài để học. Vấn đề là học như thế nào và hành ra sao để ngăn chặn được nguy cơ không chỉ riêng cho dân tộc mà còn là nguy cơ đối với đảng cầm quyền và những người lãnh đạo đất nước". ■■■■■■

Đang sau vụ **tàu Trung Quốc xâm phạm biển Đông VN** **— Trung Điền 8-6-2011 —**

Ngày 26 tháng 5 vừa qua, 3 tàu hải giám Trung Quốc đã xâm phạm vào vùng lãnh hải Việt Nam, cách mũi Đại Lãnh, Phú Yên miền Trung Việt Nam khoảng 120 hải lý. Đây là vùng đặc quyền kinh tế và thềm lục địa của Việt Nam căn cứ theo Công ước của Liên Hiệp Quốc về Luật biển Quốc Tế (1982). Không những thế, 3 tàu hải giám Trung Quốc còn cắt dây cáp của tàu Bình Minh 02 thuộc Tập đoàn dầu khí Cộng sản Việt Nam đang thăm dò dầu khí trên vùng biển này.

Việc tàu Trung Quốc xâm phạm lãnh hải, giết chết ngư dân Việt Nam trên vùng biển Hoàng sa, Trường sa và nhất là đưa ra khuyến cáo cấm đánh cá từ ngày 15 tháng 5 đến cuối tháng 8 hàng năm để tự xác định chủ quyền trên 80% diện tích biển Đông có thể nói là một sự xâm lược "trắng trợn" và "trơ tráo" của Trung Quốc, đồng thời phản ảnh sự "hèn kém" của nhà cầm quyền CSVN trong nhiều năm qua. Tuy nhiên sự kiện xảy ra ngày 26 tháng 5 đã nâng cấp vấn đề biển Đông thành chính sách gây hấn nghiêm trọng khi Trung Quốc bắt đầu tấn công và kiểm soát vùng biển, đe dọa an ninh của Việt Nam.

Trung tướng Nguyễn Chí Vịnh, thứ trưởng Bộ quốc phòng CSVN thì cho rằng hành động của 3 tàu hải giám Trung Quốc vừa qua là sự chủ tâm của Trung Quốc muốn biến vùng biển không tranh chấp (Thềm lục địa 200 hải lý của Việt Nam) thành một vùng tranh chấp. Nghĩa là trước đây, những xung đột trên biển Đông là do sự xâm phạm lãnh

hải của tàu hải quân Trung Quốc, thì nay, Trung Quốc không dừng ở chỗ "xâm phạm" mà ngang nhiên cướp chủ quyền, biến vùng biển Việt Nam thành một phần của Đại Hán. Mục tiêu sâu xa của Trung Quốc, theo nhận định của ông Nguyễn Chí Vịnh là Bắc Kinh

muốn hợp thức hóa sự xâm phạm của họ bằng cách đặt CSVN vào thế đã rồi, phải nói chuyện với họ trên bàn đàm phán.

Sự phân tích âm mưu của Bắc Kinh qua biến cố 26 tháng 5 của Tướng Nguyễn Chí Vịnh, cho thấy là Hà Nội đã làm bộ ngây thơ, không biết rõ ý đồ của Bắc Kinh và bây giờ mới phát giác ra. Thực chất, đây là một vụ dàn dựng của cả Bắc Kinh lẫn Hà Nội trong việc giúp cho Trung Quốc từng bước thôn tính Việt Nam. Tại sao?

Thứ nhất là biến cố ngày 26 tháng 5 vừa qua xuất phát từ chính sách "hèn với giặc – ác với dân" của Cộng sản Việt Nam. Nếu như CSVN không tìm cách khống chế lòng yêu nước của người dân qua những cuộc biểu tình phản đối Bắc Kinh cưỡng chiếm Hoàng sa, Trường sa, giết hại ngư dân trên biển Đông, ra lệnh cấm đánh cá ngay trên lãnh hải Việt Nam...; và nếu CSVN có những hành xử mạnh mẽ để phản đối Trung Quốc như Phi Luật Tân, Mã Lai đã làm, thì Trung Quốc đã không dám "leo thang" sự xâm phạm và không ngang nhiên đi vào vùng lãnh hải Việt Nam cắt dây cáp của tàu Bình Minh 02.

Thứ hai là biết âm mưu xâm lược lãnh hải của Trung Quốc mà nhà cầm quyền CSVN chỉ lên tiếng phản đối nhẹ nhàng, lấy lệ, và tuyên bố là sẽ giải quyết bằng con đường ngoại giao thì lãnh đạo Hà Nội rõ ràng là đang thông đồng với kẻ cướp, bán rẻ giang sơn để mua chuộc những ủng hộ chính trị từ

một đồng minh Cộng sản còn sót lại trên thế giới hầu giữ vững quyền lực. Phản ứng nhẹ nhất của một quốc gia có chủ quyền là phải cho hải quân bao vây 3 tàu hải giám và đòi bồi thường việc cắt dây cáp của tàu Bình Minh 02, rồi sau đó mới thương thảo bằng đường ngoại giao để ngăn chặn cho các lần tới. Cách hành xử của Hà Nội quá yếu hèn đã khiến cho Bắc Kinh coi thường dân tộc ta và càng ngày càng lấn lướt.

Thứ ba là ngăn chặn không cho dân chúng Việt Nam bày tỏ sự phản đối vụ xâm phạm vừa qua. Nếu là một chính quyền vì dân và dựa trên sức mạnh của dân thật sự, thì CSVN phải biết rằng chính sự phản nộ của dân chúng sẽ giúp cho chế độ rất nhiều trong việc đối đầu với Bắc Kinh. Càng ngăn cản người dân biểu lộ lòng yêu nước, Hà Nội lại càng lộ rõ chân tướng chur hầu và thêm dầu vào lửa nổi phẫn uất của người dân. Trước khí thế sôi sục của công luận, CSVN đã phải “bật đèn”... vàng cho người dân đi biểu tình trong sự canh gác nghiêm ngặt của mạng lưới công an dày đặc, đe dọa và bắt giữ các nhà dân chủ, bloggers “lê trái”, lãnh đạo tôn giáo... Và sau cuộc buổi biểu tình phản đối Trung Quốc đầy khí thế của người dân, Hà Nội đã không dám loan tải tin tức một cách rộng rãi hay trung thực, mà chỉ cho một vài tờ báo loan lại bản tin của Thông Tấn Xã nhà nước với luận điệu bóp méo “không có biểu tình mà chỉ có một vài người tụ tập phản đối”.

Nhìn qua những ứng xử của CSVN nói trên chúng ta thấy rõ ràng là lãnh đạo Hà Nội không dám đối đầu với Bắc Kinh để bảo vệ đất nước. Sự kiện Nguyễn Tấn Dũng cho mua 6 tàu ngầm của Nga cũng như bỏ ra gần 2 tỷ Mỹ Kim để tân trang vũ khí cách đây 2 năm, không biết để làm gì? Thái độ của Trung tướng Nguyễn Chí Vịnh trong vụ 26 tháng 5 vừa qua, chẳng khác gì cách hành xử của bà Nguyễn Phương Nga, phát ngôn nhân Bộ ngoại giao là “giải quyết mọi xung đột bằng con đường ngoại giao”. Hóa ra ông Vịnh mặc áo lính để làm công việc hòa giải của nhà ngoại giao hơn là

một quân nhân. **Chính thái độ yếu hèn của Nguyễn Chí Vịnh và lãnh đạo Hà Nội đã khiến cho Trung Quốc leo thang việc xâm chiếm những vùng lãnh hải Việt Nam.**

Trong khi đó, mọi tầng lớp dân chúng đều phẫn nộ. Thậm chí những cựu đảng viên, cán bộ CSVN thấy quá “bức xúc” nên đã nhập vào dòng người xuống đường đi biểu tình sáng ngày 5 tháng 6. Tuy cuộc biểu tình mang tính tự phát qua sự kêu gọi của nhóm thanh niên “Nhật Ký Yêu Nước” trên mạng xã hội Facebook, nhưng lời kêu gọi đã đáp ứng đúng tâm lý chờ đợi của mọi người: phải có một hành động phản đối Bắc Kinh. Số người tham gia, dù với tâm lý e ngại bị đàn áp như CSVN vẫn thường làm, đã đông đảo chưa từng có trong suốt gần 4 thập niên qua. Buổi khởi động đầu tiên đã chuyên chở thông điệp mạnh mẽ là: Dân tộc Việt Nam không hèn yếu như tầng lớp lãnh đạo chỉ muốn bám chặt vào chiếc ghế quyền lực bằng mọi cách, kể cả việc bán rẻ lương tâm và sẵn sàng làm nhục quốc thể.

Cuộc biểu tình này 5 tháng 6 vừa qua chỉ mới là một khởi sự. Lòng người còn nung nấu, bứt rứt trước thái độ hèn kém của Hà Nội, lo lắng vì chưa thấy một thái độ dứt khoát đối với kẻ ngoại thù từ những kẻ trách nhiệm đất nước, chưa thỏa lòng trong ý nguyện tuyên xưng chính nghĩa dân tộc và phản đối chính sách xâm lược của kẻ láng giềng “to con mà xấu tính” (viết theo một biểu ngữ của đoàn biểu tình ngày 5-6-2011). Chúng ta cần phải có nhiều cuộc biểu tình liên tục trước sứ quán và lãnh sự Trung Quốc thì mới hy vọng làm cho Bắc Kinh chùn bước, ngừng ý đồ xâm lấn các vùng biển Việt Nam.

Trước khi chết vào năm 1997, Đặng Tiểu Bình, cha đẻ của chính sách “Tứ hiện đại hóa”, đã nói chuyện với một số cán bộ đảng. Đặng Tiểu Bình cho rằng năm 2050 là năm mà Trung Quốc vượt qua khỏi nước Mỹ và trở thành cường quốc số 1. Để đạt được tham vọng này, Đặng Tiểu Bình còn dạy cho các đàn em của mình về nhu cầu kiểm soát hai vùng biển Thái Bình

Dương và Ấn Độ Dương cho đến năm 2025, như là gọng kềm giúp Trung Quốc đẩy Hoa Kỳ ra khỏi Thái Bình Dương và làm chủ con đường huyết mạch chuyên dầu thô và khí đốt từ Trung Đông về Trung Quốc. Nếu không hoàn tất sự kiểm soát này cho đến năm 2025, theo Đặng Tiểu Bình, Trung Quốc sẽ không thể làm bá chủ để đối đầu với Hoa Kỳ.

Bá chủ thế giới đã là giấc mơ lớn của lãnh đạo Bắc Kinh. Việc khống chế và kiểm soát vùng biển của Việt Nam sẽ giúp cho Trung Quốc an tâm về con đường vận chuyển dầu thô và khí đốt để phục vụ cho nhu cầu duy trì sự phát triển nền công nghiệp. Khi thấy rõ tham vọng của Bắc Kinh, biển Đông sẽ không chỉ dậy sóng mà còn mang tai ương đến cho dân tộc Việt Nam từ đây cho đến khi Bắc Kinh hoàn tất việc khống chế hai vùng biển Thái Bình Dương và Ấn Độ Dương. Chúng ta không thể nào chờ đợi một chính quyền “Hèn với giặc - Ác với dân” bảo vệ sự toàn vẹn lãnh thổ.

Người Việt Nam phải tự đứng lên cứu lấy đất nước của mình. Hãy coi ngày 5 tháng 6 là ngày khởi đầu của quyết tâm cứu nước, để cùng nhau tiếp tục xuống đường vào mỗi sáng chủ nhật. CSVN chỉ có hai lựa chọn là cùng đứng với dân hay với giặc!

Trung Điền, Ngày 8/6/2011

BIÊN ĐÔNG Sẽ không bao giờ yên tĩnh nếu...

.....*Song Chi 31-05-2011*.....

Sự kiện ba chiếc tàu hải giám Trung Quốc ngang nhiên vào sâu trong vùng lãnh hải của Việt Nam, cất cáp thăm dò dầu khí của một chiếc tàu thuộc một tập đoàn dầu khí lớn nhất VN, hoành hành suốt hơn 3 tiếng đồng hồ trước khi rút lui mà không gặp bất cứ trở ngại gì khiến lòng người Việt trong và ngoài nước nổi sóng ba đào!

Báo chí “lề trái”, “lề phải”, các diễn đàn độc lập, các trang blog cá nhân... đồng loạt lên tiếng. Người dân trong nước từ thành thị đến nông thôn nói với nhau về chuyện này tại nơi làm việc, tại những quán café, quán nhậu, ngoài cánh đồng làng và cả trong phòng ngủ gia đình. Người dân xa xứ nói với nhau qua điện thoại, internet. Những trái tim sôi sục, phẫn nộ. Trước sự ngang ngược quá đáng của Trung Quốc và trước sức ép từ người dân, cuối cùng Bộ Ngoại giao VN, các websites và tờ báo đại diện cho tiếng nói chính thức của Đảng, quân đội và nhà nước CSVN như website ĐCSVN, website Chính phủ, báo Quân Đội Nhân Dân... cũng phải lên tiếng. Thế đã là... tiến bộ lắm! Nhưng cái trò phản đối bằng mồm này rõ ràng là chẳng ăn thua gì với TQ!

Thế giới mạng của người Việt nóng hổi lên mấy bữa nay. **Người ta cùng nhau đọc lại bản tuyên cáo danh thếp của chính quyền Miền Nam Cộng Hòa khi Trung Quốc đánh chiếm Hoàng Sa năm 1974.** Người ta nhớ lại những hình ảnh sôi sục của những ngày cuối năm 2007, đầu năm 2008 khi hàng trăm, hàng ngàn sinh viên, học sinh, văn nghệ sĩ biểu tình chống Trung Quốc xâm lược Hoàng Sa Trường Sa tại Hà Nội và Sài Gòn.

Đã có những lời kêu gọi nhà nước VN hãy để cho người dân được tự do lên tiếng, phản đối hành động ngang ngược của Trung Quốc, cũng như những lời kêu gọi xuống

đường ôn hòa để biểu lộ thái độ đối với Bắc Kinh.

Hơn bất cứ dân tộc nào khác, người Việt từ xưa đến nay đã có quá nhiều kinh nghiệm cay đắng khi sống bên cạnh người láng giềng khổng lồ và xấu chơi Trung Quốc. Người Việt quá hiểu rằng với Trung Quốc, đầu cứ phải cứ lùi bước, cứ nhân nhượng là Trung Quốc để yên cho. Đối sách của đảng và nhà nước cộng sản VN từ nhiều năm nay là nín nhịn, Trung Quốc muốn gì đáp ứng nấy, dâng đất, dâng biển...

Thế nhưng kết quả là gì? Trung Quốc đã đánh vỡ mặt Việt Nam năm 1979, xâm chiếm Trường Sa năm 1988. Trung Quốc đã lấn lướt được của Việt Nam hàng trăm kilomet vuông lãnh thổ dọc biên giới phía Bắc và hàng trăm dặm vuông lãnh hải, thông qua *Hiệp ước biên giới trên đất liền năm 1999, Hiệp định Phân định Vịnh Bắc Bộ VN-TQ năm 2000*, bởi sự nhân nhượng của nhà nước Việt Nam. Hiện tại, Trung Quốc có thể chưa vội dùng vũ lực trên đất liền với Việt Nam, nhưng họ chắc chắn sẽ đánh chiếm nốt những hòn đảo thuộc quần đảo Trường Sa mà Việt Nam đang nắm giữ để thực hiện âm mưu chiếm trọn 80% khu vực biên Đông này. Bởi đó là lợi ích cốt lõi của họ. Là chiến lược và tham vọng lâu dài tiến tới xung hừng xung bá trên cả khu vực này, đối trọng với Mỹ. Đã là chiến lược, là tham vọng lâu dài của “kẻ khác” thì chúng ta có nín nhịn, có ngoan ngoãn phục tùng cũng chẳng được yên.

Đảng và nhà nước Cộng sản VN chắc cũng không đến nỗi tối dạ gì mà không hiểu điều đó. Nhưng khôn thay, chính họ đã tự trói tay mình, tự làm khó mình để bây giờ rơi vào thế kẹt tứ bề và càng lúc sẽ càng khó khăn hơn!

Với thế giới, do khẳng khẳng bảo vệ mô hình của một chế độ độc tài chuyên chế, Việt Nam đã không

thể có được sự ủng hộ mạnh mẽ từ các nước láng giềng trong khối ASEAN cho tới các nước tự do dân chủ phương Tây và Hoa Kỳ. VN cũng không có đồng minh chiến lược. Thêm vào đó là chính sách ngoại giao theo kiểu du dây giữa các nước lớn, lúc thế này lúc thế khác, tiếng là “bạn với tất cả” cũng có nghĩa chẳng có ai thực sự là bạn khi cần thiết!

Với Trung Quốc, chính nhà nước VN đã tự đứt đầu vào thông lưng của anh bạn láng giềng khi quay đầu lại bám vấu lấy TQ sau sự kiện Liên Xô và các nước xã hội chủ nghĩa Đông Âu sụp đổ. Từ đó, VN cứ mãi không sao thoát khỏi vòng kèm tỏa của TQ. Lại thêm nạn tham nhũng, dốt nát, điều hành quản lý kinh tế quá kém khiến kinh tế càng lúc càng bết bát, đất nước càng lúc càng ngập trong nợ nần, khoảng cách tụt hậu mỗi lúc mỗi xa so với các nước. Tài lực, nội lực không mạnh thì làm sao trụ vững một mình, thoát khỏi sự phụ thuộc nặng nề vào nước khác?

Với nhân dân, sau bao nhiêu năm đảng và nhà nước tích cực bóp nghẹt mọi quyền tự do dân chủ, mọi tiếng nói phản biện, dập tắt mọi biểu hiện yêu nước của người dân, hậu quả là ba phần tư người Việt trong nước hôm nay đã sống theo kiểu “chuyện chính trị, chuyện nước là của... nhà nước lo”. Người dân phần vì sợ hãi, muốn yên thân, phần vì quanh năm quay cuồng với cơm áo gạo tiền nên chẳng mấy ai thực sự thấy hết hiện trạng của đất nước cũng như hiểm họa từ phương Bắc. Làm nhụt nhuệ khí của dân tộc, đảng và nhà nước Cộng sản VN hôm nay cũng đồng thời phải lãnh hậu quả: khi cần đến tinh thần công dân, sự quật cường của người dân để chống lại kẻ thù nếu có một cuộc xâm lăng xảy ra, liệu phải mất bao lâu để gây dựng lại cái tinh thần, nguyên khí, nội lực đó?

Rút cục, đảng và nhà nước VN cứ loay hoay như đèn cù: đối ngoại vừa muốn chơi với Hoa Kỳ nhưng lại sợ mất đảng, vừa muốn bám lấy TQ làm chỗ dựa kinh tế và chỗ dựa cho chế độ nhưng lại sợ mất nước! Khi quan hệ với TQ “cơm không

lành canh không ngọt” vừa muốn lên tiếng cho thế giới hay vừa sợ nếu làm căng quá thì TQ lại “dạy cho một bài học” nữa thì không có ai cứu. Vừa muốn để cho người dân phản ứng hộ mình nhưng lại sợ “các thế lực thù địch” lợi dụng chuyển hướng thành cuộc cách mạng hoa nhài hoa cúc...Nên cứ thậm thà thậm thụt, hành xử bất nhất, từ người dân cho đến thế giới cũng chả biết rõ đang và nhà nước Cộng sản VN muốn cái gì!

Chưa kể, kinh tế thì đang lao đao, xã hội thì quá nhiều vấn đề, lòng dân oán thán.

Hiều rõ cái thế yếu, sự khó khăn đó của Hà Nội, Bắc Kinh càng ngày càng lấn tới.

Từ việc chọn lựa sai mô hình, thể chế chính trị, chọn bạn mà chơi cho đến vô vàn những sai lầm trong đường lối chính sách về kinh tế, xã hội, đối nội, đối ngoại...nhưng lại khư khư không muốn thay đổi, chỉ muốn giữ quyền lực đến cùng, đây đất nước và dân tộc đến tình thế khó khăn ngày hôm nay, là trách nhiệm của các thế hệ lãnh đạo đảng và nhà nước Cộng sản VN.

Tổ tiên VN đã bao đời chiến đấu chống lại họa ngoại xâm, đặc biệt là từ phương Bắc, đồng thời mở mang bờ cõi về phương Nam để trao lại cho họ, các thế hệ lãnh đạo đảng và nhà nước VN một tổ quốc như ngày hôm nay. Nhưng các thế hệ lãnh đạo đảng và nhà nước VN trong nhiều năm qua đã không xứng đáng với tổ tiên. Chưa bao giờ VN bị mất đi một rẻo đất chỉ đến khi dưới “triều đại” của họ. VN cũng chưa bao giờ phải hèn hạ đến thế trước nước lớn, chỉ dưới “triều đại” của họ. Họ cũng chẳng xứng đáng với một dân tộc yêu nước như dân tộc VN. Điều cuối cùng mà họ có thể làm được để tạ lỗi với tổ tiên và với nhân dân là hãy thức tỉnh, kịp thời chọn lựa một con đường đi khác- tự do dân chủ pháp trị đa nguyên đa đảng, để đưa đất nước tiến lên giàu mạnh, thoát khỏi vòng kềm tỏa và cả cái họa bành trướng từ nước láng giềng khổng lồ.

Còn nếu họ nhất định bám giữ quyền lực, trách nhiệm cứu nước tùy thuộc vào lương tri sáng suốt

của người VN.

Biên Đông sẽ không bao giờ yên tĩnh và Việt Nam cũng sẽ chẳng bao giờ được yên ổn nếu TQ không thay đổi thành một quốc gia dân chủ, biết tôn trọng luật pháp, các công ước quốc tế. Hoặc chính VN phải thay đổi trước để tự cứu mình.

Nếu không, rồi sẽ đến một ngày, cả vùng biển này là của kẻ khác, ngư dân VN chỉ còn biết ngồi đó mà khóc. Ông bạn láng giềng chiếm hết đảo, xây căn cứ sân bay, căn cứ tàu ngầm, rồi tàu chiến ngày đêm ngang dọc tuần tra, VN sẽ chẳng còn nhúc nhích cục cựa vào đâu được nữa.

Tương lai đất nước, dân tộc này chẳng lẽ lại bị đất đến thế? ◆◆◆

NGUYỄN CHÍ VỊNH nói ngược NGUYỄN PHƯƠNG NGANgô Nhân Dụng 09-06-2011.....

Sáng ngày 9 tháng 6, tàu Viking 02 của PetroVietnam đang thăm dò đáy biển như thường lệ thì lại bị một tàu hải giám của Trung Quốc, với sự yểm trợ của hai tàu ngư chính, lao vào cắt dây cáp trong vùng biển thuộc quyền nước ta, không khác gì vụ cắt dây cáp của Bình Minh 2 trước đây. Đây là vụ tấn công lần thứ hai trong nửa tháng!

Bà Nguyễn Phương Nga đã đe dọa một lần rồi mà tụi nó không sợ, lạ thật! Bà Nga là phát ngôn viên của nhà nước Cộng sản, bữa trước đã cảnh cáo: “Việt Nam yêu cầu phía Trung Quốc chấm dứt ngay, không để tái diễn những hành động vi phạm quyền chủ quyền,... đồng thời bồi thường thiệt hại cho phía Việt Nam.” Sau khi nghe bà Nga nói, phát ngôn viên Bộ Ngoại giao Trung Quốc lại bảo vụ tấn công tàu Bình Minh là một việc “bình thường và hợp lý ở khu vực biển thuộc thẩm quyền và quyền tài phán của Trung Quốc.” Thậm chí, họ còn yêu cầu Việt Nam “ngay lập tức ngưng những hành động xâm phạm và không được gây thêm rắc rối mới.” Nhà nước Cộng sản Trung Hoa coi việc tàu hải giám họ đi cắt cáp tàu Việt Nam giống như một công việc của cảnh sát đi bắt trộm vậy! Giống như mấy anh cảnh sát Tàu qua Lào Kai hay Móng Cái bắt mấy người Việt Nam, đổ cho tội ăn trộm vậy! Bà Nguyễn Phương Nga đòi bồi thường

thôi không đủ đâu!

Chưa thấy chúng bồi thường gì cả, mà chúng lại tỏ ra không sợ những lời bà Nga đe dọa lần trước: “Hải Quân Việt Nam sẽ làm mọi việc cần thiết để bảo vệ vững chắc hòa bình, độc lập chủ quyền và toàn vẹn lãnh thổ của Việt Nam.” Nghe rất mạnh. Nhưng có lẽ chúng cũng không sợ lời dọa này vì sau đó, trong một cuộc phỏng vấn đăng trên báo, ông tướng Nguyễn Chí Vịnh, thứ trưởng bộ Quốc phòng lại nói trái ngược hẳn với lời đe dọa của bà Nguyễn Phương Nga!

Trong bài phỏng vấn đăng trên báo Tuổi Trẻ đầu tuần này, sau khi dân Việt Nam đã rầm rộ biểu tình phản đối ở Hà Nội và Sài Gòn, khi nhắc tới việc Philippines từng đưa Hải quân, Không quân ra đối đầu với tàu Trung Quốc xâm nhập hải phận

của họ, Nguyễn Chí Vịnh lại nói là quân đội không dính vào vụ này: “Quân đội theo dõi, giám sát chặt chẽ không để vụ việc leo thang nhưng không tham gia giải quyết.” Vịnh nói rõ: “Như vụ tàu hải giám TQ cắt cáp tàu Bình Minh 02 vừa rồi, ta không đưa hải quân trở thành chủ thể giải quyết. Khác nhiều nước ở chỗ ấy.”

Nghe ông Vịnh nói không ai hiểu nổi, giống như lời nói của một em bé chưa đủ lớn khôn! Một đảng ông nói nói quân đội sẽ “theo dõi, giám sát chặt chẽ không để vụ việc leo thang;” đồng thời ông lại nói “nhưng không tham gia giải quyết!” Thế là thế nào? Không tham gia, không giải quyết thì làm sao “không để vụ việc leo thang” được? Nếu chúng nó cứ leo thang thì quân ta vẫn “không tham gia giải quyết” chỉ còn nước đi năn nỉ chúng hay sao? Mà chúng đã leo thang thật rồi đấy, chúng có xin phép ông Tướng Vịnh hay chưa? Nghe những câu ông Vịnh nói cũng khó hiểu như nghe ai nói tiếng Tàu vậy!

Tướng Vịnh còn giải thích thêm lập trường của đảng ông: “Chúng ta,... không cần huy động lực lượng quân sự!” Một đảng bà Nga dọa: “Hải Quân Việt Nam sẽ làm mọi việc cần thiết” nhưng đảng khác ông Vịnh lại nói: “Không cần huy động lực lượng quân sự!”

Hải quân chắc phải gọi là một lực lượng quân sự chứ? Không huy động

thì còn làm được “mọi việc cần thiết?” Trong hai ông bà này ai nói Gà và ai nói Vịt, ai nói tiếng Việt và ai nói tiếng Tàu? Đúng là họ “khác nhiều nước ở chỗ ấy” thật!

Chưa hết, tại cuộc hội nghị ở Indonesia ngày hôm sau, ông Nguyễn Chí Vịnh còn sợ bà Nguyễn Phương Nga chưa hiểu ý đảng, nên nhấn mạnh lần nữa rằng: “Với những tranh chấp ở biển Đông, các bên tuyệt đối không được sử dụng bạo lực với nhau!”

Nhưng ông Nguyễn Chí Vịnh không giải thích khi các “tàu lạ” đâm vào tàu đánh cá Việt Nam, khi họ dùng súng đạn bắt cóc các ngư dân, đánh đập, giam cầm, đòi tiền chuộc, rồi bây giờ thì đâm thẳng tàu của nó vào tàu của mình trước khi cắt dây cáp, như vậy đũa nào dùng bạo lực? Nếu giặc dùng bạo lực mà mình bị cấm không dùng bạo lực thì dân mình cứ chịu chết mãi hay sao? Đồng thời, giặc còn tấn công ngay một số trang thông tin điện tử của Bộ Ngoại giao nữa. Website của Trung tâm Biên phiên dịch đã bị hacker đánh, để lại một số lời bằng tiếng Trung Hoa kèm hình ảnh cờ Trung Quốc!

Chúng ta có thể tin ông Nguyễn Chí Vịnh phát biểu đúng lập trường của đảng Cộng sản Việt Nam. Họ không dám dùng quân đội, công an để bảo vệ người dân Việt đi đánh cá hay đi thăm dò đáy biển. Trên blog của nhà báo Huy Đức có lời thuật: “Một blogger được nói là làm việc trên tàu Bình Minh 2 viết, khi tàu của anh bị (tàu Trung Quốc) tấn công, các tàu hải quân (Việt Nam) giả dạng tàu bảo vệ “đã sẵn sàng” phi thẳng vào “tàu giặc.” Nhưng, các anh ấy nói, chưa có lệnh từ Bộ Chính Trị, chưa dám bắn, “dù tức vãi ra rồi!” Dân mình chịu bó tay cho giặc tấn công, hai lần rồi!

Không dám đưa quân đội ra bảo vệ dân, thì còn một con đường khác, là sử dụng ngoại giao, vận động thế giới bắt “giặc” phải tôn trọng luật lệ quốc tế. Phải vận động các nước Đông Nam Á, Ấn Độ, Nhật Bản, Hàn Quốc, Mỹ, những nước có quyền lợi ở biển Đông để họ hỗ trợ mình! Phải đưa “giặc” ra tòa, giống như khi bị nhà hàng xóm ức hiếp thì người dân nào cũng phải kêu cảnh sát vậy.

Nhưng đảng Cộng sản Việt Nam lại không muốn làm những việc đó. Không lôi kéo các nước khác, mà cũng không tin thế giới có tòa án, có luật pháp! Ông Nguyễn Chí Vịnh cho thấy như vậy. Và trong hai lần phát biểu, ông không những nói ngược lại lời bà Ng. Phương Nga, mà còn có tài nói mâu thuẫn với chính ông nữa.

Trong bài phỏng vấn đăng trên

Tuổi Trẻ, ông Vịnh nhắc lại lập trường cố hữu của đảng Cộng sản Việt Nam là về các vụ tranh chấp hải phận với Trung Quốc họ chỉ thảo luận song phương với “nước bạn” chứ không đưa ra các diễn đàn quốc tế, dù là trong khối Đông Nam Á. Ông Vịnh nói: “Chúng ta giải quyết trực tiếp với nước có tranh chấp, không lôi ai vào đây để cùng giải quyết, không nhờ vả ai để tạo lợi thế trong giải quyết vấn đề.” Nói thế rõ ràng lắm rồi.

Nhưng đường lối ngoại giao này rõ ràng là THUA, là chịu thua trước khi nói chuyện! Vì trong mọi cuộc bàn cãi về hải phận, Bắc Kinh đã nắm dao đảng chuột, còn Việt Nam thì nắm được cái lưỡi dao! Mỗi lần cãi nhau, Bắc Kinh chỉ cần đưa ra bức thư của Phạm Văn Đồng gửi Chu Ân Lai năm 1958, nói chính phủ Cộng sản Việt Nam hoàn toàn đồng ý với bản tuyên bố về hải phận của chính phủ Cộng sản Trung Quốc! Trong bản tuyên bố về hải phận đó chính quyền Trung Hoa đã nêu tên các quần đảo Trường Sa và Hoàng Sa thuộc về họ.

Tuy nhiên, chỉ một ngày sau, tại Hội nghị Chính sách An ninh Diễn đàn khu vực ASEAN (AFR) ngày 8-6-2011 ở Indonesia, ông Nguyễn Chí Vịnh lại nói khác. Ông tuyên bố, “vấn đề biển Đông cần được giải quyết thông qua đàm phán hòa bình đa phương,” dựa trên những quy tắc quốc tế theo UNCLOS 1982, DOC và COC vẫn vẫn. Như vậy là đa phương hay song phương? Hay là nói thì đa phương mà làm thì song phương? Chuyện tất cả biển Đông thì đa phương còn nếu họ xâm phạm đến gần bờ biển mình quá, vào cách bờ biển Phú Yên có 120 hải lý, thì lại song phương cho tiện?

Chưa hết! Những lời ông Vịnh nói về các công ước quốc tế DOC, COC và UNCLOS 1982, nghe rất lạ! Vì mới bữa trước đó chính ông đã coi chúng là vô ích, vô hiệu. Khi trả lời báo Tuổi Trẻ, ông Vịnh nói: “Tôi rất mong có COC nhưng không coi COC là trang bị pháp lý tuyệt đối, đầy đủ để giải quyết mọi vấn đề ở biển Đông. Ngay cả Công ước của Liên Hiệp Quốc về Luật Biển họ còn coi thường thì cũng không lấy gì đảm bảo COC giải quyết được vấn đề.”

Tức là khi nói với người ngoài thì làm ra bộ coi thế giới này có luật pháp, còn nói với người Việt Nam thì không. Trên báo Tuổi Trẻ, nêu việc kiện Trung Quốc ra các tòa án thế giới, Nguyễn Chí Vịnh trả lời: “Tòa án quốc tế đem lại chính nghĩa về mặt lương tâm,... Còn về thực địa, không ai ‘sờ’ vào được.” Nói vậy tức là không tin tòa án nào làm được cái gì

cả; vẫn chỉ mong được nói chuyện tay đôi thôi! Thói quen coi thường pháp luật đã được rèn luyện trong lối sống độc tài đảng trị rồi, khi bàn việc ngoại giao vẫn không thể bỏ lối suy nghĩ đó được! Nhưng khi chỉ có Trung Quốc với Việt Nam gặp gỡ tay đôi thì liệu có “sờ” được hay không? Mà thẳng nào sờ thẳng nào? Không dám sử dụng những định chế tài phán của thế giới vì không tin các Công ước Quốc tế, nhưng lại cứ đặt hết lòng tin vào những lời hứa hão “16 chữ vàng” với “4 cái tốt,” của các “đồng chí, anh em,” được hay sao?

Tóm lại là nếu thẳng ăn cướp nó bắt chấp pháp luật, thì thôi, ta không cũng không nói chuyện luật pháp với nó nữa! Nhưng không dùng quân sự ngăn chặn giặc, cũng không nói chuyện luật pháp. Vậy phải làm gì? Cứ để cho nó “được đảng chân lân đảng đầu” mãi hay sao? Phải năn nỉ? Phải hờn dỗi? Phải bám lấy các “đồng chí, anh em” mà van xin? Ông Nguyễn Chí Vịnh là một thứ trưởng bộ Quốc phòng. Không biết ông sẽ phòng cái gì?

Trong khi đó, ông Nguyễn Minh Triết nói: “Chúng ta mong muốn các vùng biển và hải đảo của Tổ quốc luôn hòa bình, hữu nghị, ổn định nhưng chúng ta cũng quyết tâm làm hết sức mình để bảo vệ vùng biển đảo của đất nước.” Ông Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng cũng tuyên bố: “Tiếp tục khẳng định chủ quyền không thể tranh cãi của VN đối với hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa.” Và “nhân dân Việt Nam có đủ ý chí quyết tâm và sức mạnh tổng hợp của cả dân tộc để giữ gìn, bảo vệ các vùng biển và hải đảo của mình.” Nghe cũng thấy giống như ông Nguyễn Chí Vịnh mới nói: “Nhân dân ta rất yêu nước, sẵn sàng làm tất cả để bảo vệ Tổ quốc!” Ông Nguyễn Tấn Dũng từng nói sẽ cương quyết diệt trừ tham nhũng, có ai còn tin ông ấy không?

Người dân chỉ mong những lời nói phải đi đôi với việc làm! Bởi vì nói thì dễ, lại nói chỉ cốt cho dân mình nghe thôi, càng dễ nữa! Có dám nói với người ngoài không? Có dám đem bọn giặc ra tòa không hay là chỉ nói chơi? Người dân Việt Nam không dại. Các ông nói thật hay chỉ tuyên bố hung hăng để tri hoãn “mua thời giờ,” cho dân bớt oán hận, nhất là cho thanh niên bớt đi biểu tình! Rồi lâu ngày bao lời lẽ văn hoa của các ông cũng “hóa bùn” hết thì người Việt Nam lại bị các “đồng chí anh em” đặt trước những “sự đã rồi?”

<http://www.nguoi-viet.com>

BAO GIÒM MỚI BIẾT NHƯC ?

.....Phạm Trần 02-06-2011.....

Trong khi cả nước lòng dân sôi lên căm phẫn khi thấy giặc Tàu đã vào đến nhà giương oai quốc mất cắt cấp tàu khảo sát đáy biển Bình Minh 2 và đàn áp ngư dân ngay trong lòng biển VN thì đảng và nhà nước lại rồi hơi bầy trò hội thảo kỷ niệm 100 năm “sự kiện Bác Hồ ra đi tìm đường cứu nước” (5-6-1911 – 5-6-2011).

Cuộc họp “dư tiền dùng mỡ” này đã diễn ra tại Thành phố Hồ Chí Minh (Sài Gòn cũ) hôm 31-05 (2011), chỉ 6 ngày sau khi 3 tàu “hải giám” (giám sát biển) của Bắc Kinh đàn áp, phá hoại công tác thăm dò đáy biển của Công ty dầu hỏa VN (PetroVietnam, PVN).

Theo lời Phó Tổng Giám đốc PetroVietnam Đỗ Văn Hậu thì các Tàu Trung quốc đã tấn công tàu Bình Minh 2 vào sáng hôm thứ Năm 26/05, tại vùng biển miền Trung chỉ cách mũi Đại Lãnh của tỉnh Phú Yên 120 hải lý (222 cây số), hoán toàn trong thềm lục địa thuộc chủ quyền của VN.

Ông Hậu nói với Báo chí tại Hà Nội rằng : “Việc các tàu hải giám Trung Quốc vào rất sâu trong lãnh hải của Việt Nam để phá hoại, cản trở các hoạt động thăm dò khảo sát bình thường của PVN là một hành động hết sức ngang ngược, vi phạm trắng trợn đối với quyền chủ quyền của Việt Nam, gây thiệt hại lớn về kinh tế và cản trở hoạt động của PVN.” (Thông tấn xã Việt Nam, 27-05-011)

3 tàu Trung Hoa đã vây hãm Bình Minh 2 suốt 4 tiếng đồng hồ, từ 5g sáng cho đến 9g sáng mới bỏ đi, sau khi đã cắt cáp thăm dò của tàu này.

Ông Hậu nói: “Tàu Bình Minh 02 và các tàu bảo vệ đã phải dừng công việc trong ngày 26-05 và thu lại các thiết bị bị hỏng để sửa chữa.... Tàu khảo sát địa chấn của Việt Nam phải tới 6 giờ sáng thứ Sáu 27-05 mới quay trở lại hoạt động bình thường.” (TTXVN, 27-5-011).

Tuy nhiên, ông Hậu không cho biết liệu các tàu của PVN có đánh điện kêu cứu với các đơn vị Bộ đội biên phòng tỉnh Phú Yên hay không, nhưng Bộ Quốc phòng Việt Nam đã không đưa ra bất cứ lời tuyên bố nào về biển cố vi phạm lãnh thổ nghiêm trọng này của phía Tàu.

Cũng nên biết, vùng 4 Hải quân Việt Nam có trách nhiệm “quản lý Quần đảo Trường Sa, đảo Phú Quý và vùng biển phía nam miền Trung, từ Phú Yên đến Bắc Bình Thuận gồm các tỉnh: Phú Yên, Khánh Hòa, Ninh

Thuận và phía Bắc của Bình Thuận. Trụ sở Bộ chỉ huy: quân cảng Cam Ranh (Khánh Hòa).”

Trong khi, Không quân có Đoàn Hải Vân gồm : “Trung đoàn Tiêm kích 929 Đà Nẵng MiG-21bis/UM, Trung đoàn Trực thăng 954 Đà Nẵng Ka-25, Ka-28, Ka-32, Mi-171, Trung đoàn Huấn luyện 940 Phù Cát MiG-21UM, Su-27SK/UBK Sư đoàn 370”. Trường Sĩ quan Không quân ở Nha Trang có “Trung đoàn Huấn luyện 910 Đông Tác L-39C, Yak-18, Trung đoàn Huấn luyện 920 Cam Ranh L-39C, Yak-52.”

Các đơn vị Không quân này có trách nhiệm quân sự đối với cả hai vùng trời Hoàng Sa và Trường Sa. Nhưng cả hai Bình chủng Hải và Không quân đều không dám gửi tàu tác chiến ra khơi, hay cho lệnh máy bay cất cánh đánh đuổi các tàu Trung Quốc như Mã Lai và Phi Luật Tân đã làm khi các tàu Trung Hoa xâm nhập vùng tranh chấp của hai nước này trong vùng Trường Sa.

Do đó khi mọi người nghe người Phát ngôn của Bộ Ngoại giao CSVN, Nguyễn Phương Nga nói mạnh trong cuộc họp báo ngày 29-5 (2011) thì cũng chỉ biết “mim cười” cho qua.

Hãy đọc báo Pháp Luật, xuất bản ở Thành phố Hồ Chí Minh trong số ra ngày 30-5 (2011) :

(Báo) Lao Động: Hải quân Việt Nam sẽ làm gì để bảo vệ các tàu dầu khí của Việt Nam?

Bà Nguyễn Phương Nga: “Chính sách quốc phòng của Việt Nam là hòa bình và tự vệ. Hải quân của Việt Nam sẽ làm mọi việc cần thiết để bảo vệ vững chắc hòa bình, độc lập, chủ quyền và toàn vẹn lãnh thổ của Việt Nam để phục vụ phát triển kinh tế-xã hội của đất nước.”

Nhưng đã có bao giờ Hải quân Việt Nam dám ra khơi bảo vệ ngư dân Việt Nam khi họ bị quân Tàu bắn phá, giết người, cướp của, bắt giam và tịch thu tài sản trên biển chưa ?

Hãy đọc các báo Việt Nam tường thuật trong bài viết “Tàu Trung Quốc uy hiếp, bắn đuổi tàu cá Việt Nam” :

“Lúc 10 giờ 5 phút sáng nay 1/6, thuyền trưởng Lê Văn Giúp cấp báo về Bộ chỉ huy Bộ đội biên phòng Phú Yên, báo tin bị tàu quân sự Trung Quốc bắn và tìm kẹp ngay trong vùng đặc quyền kinh tế Việt Nam.”

“Theo thuyền trưởng Lê Văn Giúp (SN 1962, ngụ TP Tuy Hòa, Phú Yên), tàu cá PY 92305 TS của anh vừa bị tàu Trung Quốc quấy rối vào

chiều 31/5. Anh Giúp kể tàu anh đang đánh cá ở cách đảo Đá Đông thuộc quần đảo Trường Sa 5 hải lý, bất ngờ 3 chiếc tàu quân sự của Trung Quốc chạy đến...”

“...Sau khi bắn liền 4 phát xuống nước ngay sát tàu anh Giúp, các tàu trên lướt tới, chạy ngang trước mũi tàu của anh. Anh Giúp phải bẻ mạnh bánh lái mới không đâm trúng tàu Trung Quốc. Sau đó, 3 tàu Trung Quốc còn tìm kẹp tàu anh Giúp cùng một tàu cá khác suốt đêm 31/5...”

Đại tá Nguyễn Trọng Huyền, Chỉ huy trưởng Bộ chỉ huy biên phòng tỉnh Phú Yên cho hay: từ đầu tháng 3, tàu hành nghề của Trung Quốc chèn ép ngư dân, xâm chiếm ngư trường VN diễn ra phổ biến. “Tuy nhiên, theo báo cáo cáo và mô tả của ngư dân thì lần này là tàu quân sự của Trung Quốc vì tàu có trang bị vũ khí”.

Các báo còn viết : “Cùng ngày tại Quảng Ngãi, vào lúc 10 giờ sáng nay (1-6-011), anh Huỳnh Công Kính, 32 tuổi, ở thôn Đông, xã An Hải, huyện đảo Lý Sơn, chủ tàu cá QNg 66 369 TS cho biết tàu cá của anh bị tàu chiến Trung Quốc phá hoại dây lặn, lấy toàn bộ lương thực, thực phẩm và các ngư lưới cụ khác khi tàu đang khai thác hải sản trên vùng biển thuộc quần đảo Hoàng Sa.”

TỪ MIỆNG NGƯ DÂN

Báo VNEXPRESS viết ngày 30-5 (2011) : “Tàu Trung Quốc tiến sâu trong vùng biển của Việt Nam, đe dọa, xua đuổi thậm chí dùng vũ lực cướp tài sản của ngư dân là tình trạng được cho là “com bữa” đối với ngư dân Việt Nam những ngày này.

Sáng nay, tàu PY92134 cập bến cá Đông Tác ở phường 6, thành phố Tuy Hòa, Phú Yên cùng với 4 chiếc tàu bạn. Thuyền trưởng Nguyễn Thanh Hiệp, người có 15 năm thâm niên câu cá ngư đại dương, cho biết: “Tàu mang cờ và chữ Trung Quốc xuất hiện rất nhiều trên biển thuộc chủ quyền Việt Nam, gần như đi hưởng nào cũng gặp...”.

...Theo thuyền trưởng Nguyễn Đình Nhã, từ sau Tết đến giờ, tàu hành nghề manh chup mực của ngư dân Trung Quốc xuất hiện rất dày ở vùng biển của Việt Nam. Mỗi đoàn của họ có khoảng 8-10 chiếc tàu, “mỗi chiếc to gấp ba, bốn lần tàu ngư dân Việt”.

Những hành động ngăn trở, đe dọa từ tàu Trung Quốc được ngư dân cho biết là như com bữa trên biển Đông. Thậm chí không ít trường hợp bị thu sạch thủy sản vừa đánh bắt được ngay trong vùng đặc quyền kinh tế Việt Nam.

Thuyền trưởng Trần Văn Thoa

quê ở Bình Sơn, Quảng Ngãi, cũng vừa đưa tàu về đất liền sau gần một tháng trên biển. "Đến Hoàng Sa được 2 ngày, chúng tôi trúng đậm khoảng 1 tấn cá mó nên rất mừng. Ai ngờ sáng 6/5 bắt đầu có chuyện".

Ông kể: Sáng ngày 6/5, một chiếc tàu sắt trọng tải lớn mang cờ Trung Quốc áp sát, thả ca nô cập tàu cá Việt Nam dùng súng uy hiếp. Hai thuyền viên Phạm Hòa và Nguyễn Thành bị kéo xuống hầm thuyền để xúc cá, tôm chuyển sang tàu của họ. Sau hơn 60 phút lục soát và cướp tài sản, tàu Trung Quốc xua đuổi tàu cá anh Thoà rời Hoàng Sa.

Trong phiên biên này, chúng tôi bắt gặp rất nhiều tàu cá Trung Quốc trên vùng biển Việt Nam, thậm chí có tốp tàu đến hành nghề cách vùng biển Lý Sơn, tỉnh Quảng Ngãi chỉ khoảng 40 hải lý", ngư dân Tiêu Viết Thạch tiếp lời."

Trong khi đó, trong số ra ngày 01-06-2011, báo Thanh Niên viết về những chuyện đau lòng của ngư phủ Việt Nam : "Trong khi đang đánh bắt hải sản trên các ngư trường truyền thống thuộc chủ quyền VN, nhiều ngư dân miền Trung bị tàu Trung Quốc vây bắt, tịch thu tàu cá, hải sản, đòi tiền chuộc khiến họ tán gia bại sản.

Chỉ trong vòng 5 năm, tàu cá của thuyền trưởng Tiêu Viết Là, ở thôn Châu Thuận Biển, xã Bình Châu, huyện Bình Sơn (Quảng Ngãi) đã 4 lần bị Trung Quốc tấn công, bắt giữ, tịch thu tàu.

Đó là vào năm 2006, khi tàu của ông chạy vào núp gió tại khu vực đảo Phú Lâm, bị phía Trung Quốc cho ca nô đuổi theo thu sạch máy móc, dụng cụ, gạo, cá. Đến tháng 6.2007, trên đường chạy tránh bão tại khu vực quần đảo Hoàng Sa, tàu của ông lại bị tàu Trung Quốc rượt đuổi, bắn 6 ngư dân bị thương, tịch thu chiếc tàu trị giá trên 300 triệu đồng. Năm 2008, một lần nữa ông bị Trung Quốc tịch thu máy móc, phương tiện hành nghề và đến tháng 3.2010 tiếp tục bị bắt, tịch thu tàu. Vì thế, từ một gia đình giàu có nhất, nhì thôn Châu Thuận Biển, bây giờ ông Là trở nên khánh kiệt, nợ nần.

Mất tàu, ông Là đi bán với tàu cá khác ở địa phương với hy vọng trả bớt nợ nần, nuôi vợ con nhưng chỉ sau một chuyến đành phải già từ biển xa vì sức khỏe quá yếu, hậu quả từ những trận đòn khi bị Trung Quốc bắt, không thể chống chọi với sóng gió giữa trùng dương. Bao lo toan "cơm áo gạo tiền" lại đổ sang vai vợ - bà Nguyễn Thị Bưởi. Ngày ngày, bà Bưởi xuống bến mua cá rồi ra chợ bán lại kiếm lời để trang trải cuộc

sống, nên món nợ mấy trăm triệu đồng chưa biết đến bao giờ mới trả nổi. Bà than thở: "Gia đình còn nợ ngân hàng 120 triệu đồng. Vừa rồi, họ xuống đòi nợ gốc và lãi, nếu không trả được sẽ niêm phong nhà. Tui bây giờ như ngồi trên lửa, chẳng biết tính sao đây?".

Không chỉ ở xã Bình Châu, huyện Bình Sơn mà nhiều gia đình ngư dân ở huyện đảo Lý Sơn cũng rơi vào tình cảnh tương tự. Điển hình như trường hợp của ngư dân Nguyễn Chí Thạnh (27 tuổi, xã An Hải) khát khao làm giàu từ biển cũng tiêu tan sau khi tàu cá QN-6517TS - gia tài mà vợ chồng anh dành dụm được và vay mượn người thân - bị Trung Quốc bắt giữ, tịch thu vào tháng 6.2009. Còn gia đình ngư dân Mai Phụng Lưu (ở thôn Tây, xã An Hải) sau 4 lần bị Trung Quốc bắt giữ, tịch thu tàu, đòi tiền chuộc, giờ trắng tay, cô con gái út đi làm thuê ở TP.HCM, còn ông cùng 3 người con trai phải đi bán với những tàu cá khác..."

Trên đây chỉ là một số ít trường hợp được báo chí nói tới với những ngư dân may mắn còn sống sót. Đã có hàng trăm ngư phủ bị quân Tàu giết mất xác trên biển khi thuyền của họ bị chúng đâm chìm trong đêm tối quanh hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa, hay bị bão tố cuốn trôi trước những cơn mắt dữ dội của quân Tàu ngụy trang ngư dân trong nhiều năm qua.

Chuyện mất người, mất của của ngư dân Việt Nam ở Biển Đông đã cao như núi nhưng đảng và nhà nước Cộng sản Việt Nam, từ trước đến nay chỉ biết phản đối hay xác nhận chủ quyền ở Hoàng Sa và Trường Sa bằng nước bọt, nghe rất phản động.

Nhưng trước vụ tàu khảo sát địa chấn Bình Minh 2 bị Tàu tấn công ngay trong khu đặc quyền kinh tế và trong phạm vi hải phận Việt Nam mà Chính phủ CSVN vẫn không dám tố cáo hành động xâm lược trắng trợn này với Liên Hiệp Quốc vì Tàu đã vi phạm Hiến chương LHQ và Luật biển năm 1982, nói chỉ đến việc kiện ra trước Tòa án Quốc tế như một số chuyên gia trong nước đề nghị.

Tính nhu nhược của CSVN còn được chứng minh bằng thái độ hèn yếu của các báo chính thống của đảng và nhà nước như các báo Nhân Dân, Quân đội Nhân dân, Sài Gòn Giải Phóng, VietNamNet, Thông tấn xã Việt Nam, Đài Tiếng Nói VN, Đài Truyền hình VN và Tạp chí Cộng sản đã không dám viết bài Bình luận lên án trả đũa các bài viết hỗn xược của các Báo và Đài Trung Quốc, tiêu biểu như tờ Hoàn Cầu Báo.

Một bài trên báo này ra ngày 1/6 (2011) viết rằng : "Bắc Kinh vẫn không muốn làm gia tăng căng thẳng, nhưng buộc phải thành thật với Việt Nam. Nếu như VN cứ tiếp tục hoạt động trong vùng biển chủ quyền của Trung Quốc, thì sẽ phải chịu trách nhiệm vì hành vi của mình. Nếu VN thực sự sẵn sàng 'làm mọi việc cần thiết', thì cứ việc thử sức mình xem."

Tờ Hoàn Cầu nói nếu như Hà Nội tính toán rằng qua việc gây áp lực ngoại giao có thể khiến Bắc Kinh nhượng bộ về biển đảo, thì thật quá ngây thơ.

Báo này cũng nhắc lại rằng Việt-Trung hai nước láng giềng có nhiều lợi ích chung trong dàn xếp hòa bình tranh chấp lãnh thổ, và nếu như Trung Quốc tiếp tục kiểm chế thì Việt Nam cũng cần cố gắng không hành xử một cách hung hăng." (Theo BBC)

NGUYỄN CHÍ VINH BÈM MÈP

Trước các hành động hung hãn, bất chấp luật pháp quốc tế của Bắc Kinh thì giới Quân sự của Việt Nam phản ứng ra sao ?

Thái độ của họ đã được Nguyễn Chí Vịnh, Trung tướng, Thứ trưởng Quốc phòng phản ánh trong bài viết nhân kỷ niệm 66 năm ngày thành lập Quân đội Nhân dân Việt Nam (22-12-1944 – 22-12-2010).

Bài báo của Vịnh có nhan đề "Tăng cường hợp tác quốc phòng phục vụ sự nghiệp xây dựng và bảo vệ Tổ quốc Việt Nam Xã hội chủ nghĩa, đóng góp cho hòa bình, ổn định, phồn vinh trong khu vực."

Bàn về quan hệ giữa Việt Nam và Trung Hoa, Vịnh môn trốn đàn anh : "Quan hệ quốc phòng Việt Nam-Trung Quốc dựa trên tinh thần hữu nghị truyền thống và quan hệ đối tác chiến lược toàn diện giữa hai nước đã tập trung vào thực hiện các cơ chế hợp tác nhằm giữ gìn an ninh chung ở biên giới trên bộ và trên biển, giải quyết các vấn đề an ninh mà hai bên cùng quan tâm.

Cơ chế đối thoại quốc phòng hàng năm cấp Thứ trưởng Quốc phòng giữa hai nước đã được thiết lập, các mối quan hệ quốc phòng khác tiếp tục phát triển đã tăng cường sự hiểu biết, tin cậy lẫn nhau, hợp tác giải quyết các vấn đề an ninh có liên quan đến hai nước và khu vực nhằm biến quan hệ quốc phòng trở thành một trong các mối quan hệ quan trọng giữa Việt Nam-Trung Quốc."

Bây giờ, sau vụ Bình Minh 2 và các vụ tàu Quân sự của Tàu dám cả gan vào sâu trong nội địa Việt Nam để đánh đuổi ngư dân hay tịch thu hải sản và cướp của thì Vịnh đã sáng mắt ra chưa, hay vẫn còn u mê với

phương châm “16 chữ và tinh thần 4 tốt : “láng giềng hữu nghị, hợp tác toàn diện, ổn định lâu dài, hướng tới tương lai” và “láng giềng tốt, bạn bè tốt, đồng chí tốt, đối tác tốt” của anh láng giềng tráo trở ?

Đây là chưa kể chuyện Tàu mới đây đã ngang nhiên cấm ngư dân Việt Nam đánh cá ở Biển Đông trong thời gian từ 12 giờ ngày 16/5 đến 12 giờ ngày 01/8, phạm vi bao gồm cả một số vùng biển của Việt Nam, trong khi các Tàu võ trang của Trung Hoa lại hộ tống cho hàng trăm thuyền đánh cá của Bắc Kinh tự do hành nghề trên biển.

Như vậy thì đến bao giờ đảng và nhà nước CSVN mới biết nhục, hay còn đợi Tàu dạy cho thêm bài học nữa mới biết mở mắt ra ?

danlambaovn.blogspot.com

Số đông đã dí chót nhập cung chiếu tướng vào góc tiến thoái lưỡng nan.

Chứ không à? Coi nào: Hạm đội Ngư Chính của TQ đâm chìm tàu cá ngư dân ta/giữ tàu/cướp lưới/cướp cá/giam người đòi tiền chuộc/cắm đánh cá v.v... mà các vua tập thể của ta sò câm miệng hèn.

Hạm đội Hải Giám của TQ vào sâu trong lãnh hải VN, cắt cáp điều khiển địa chất của tàu Bình Minh 02, mà các vua tập thể vẫn nhất mực sò câm miệng hèn.

Lý ra, các vua tập thể của ta cần noi gương đảo quốc Philippines mà cho máy bay ra hiện trường can thiệp, đuổi tàu giặc, bảo vệ dân ta; hoặc chí ít cũng gửi giấy mời hay

Vũ khí với dân” đó sao?

Chủ quyền của một quốc gia không chỉ thuần là lãnh thổ/không phận/hải phận, mà còn là ý chí của dân tộc, danh dự của quốc gia, và tư thế của chính phủ. Dân biểu tình chống giặc mà tuyệt nhiên không dám viết chữ biểu tình trên bản tin, còn chính phủ thì cứ vâng vâng dạ dạ, chiêu đãi trọng thị, bắt tay giặc bằng cả hai tay v.v... thì chẳng hóa ra thuộc hạng “hèn gay gắt” đó sao?

Trong bản tin lại còn mập mờ loan báo số người tụ tập ít ỏi, nhưng mục tiêu tục tập thì rất cao cả là “thể hiện lòng yêu nước, ý thức bảo vệ chủ quyền lãnh thổ Tổ quốc”... Nếu được người đọc rộng lượng mà coi đó như một lời nhắn gửi đến Bắc Kinh, thì đó là một lời nhắn cực kỳ đều đặn: Dân Việt yêu nước chẳng bao nhiêu đâu, không có gì, không có gì cả, yên tâm đi!

Nếu coi đó là lời trần tình, thì đích thị là một kiểu đồ vậy: Dân làm vậy chứ BCT chúng tôi có muốn hay có dám đâu, chúng tôi vẫn một lòng một dạ trung thành (bằng cách chặn/đuổi dân biểu tình) đấy chứ!

Còn nếu coi đó là một thông điệp gửi toàn dân, thì nó mang cả giá trị một lời thú tội với người Việt, rằng chỉ có nhân dân ta mới dám nói lên điều đó, và hãy đứng mũi chịu sào nói thay cho đám vua tập thể này vốn dĩ đã bị cấm vệ cùm mồm.

Sau cùng, ngược lại với lời khen trật tự, ôn hòa... thì đám đông 7000 người ở SG và 3000 người ở HN vẫn được bản tin gọi là số ít, tức là có thể được coi như một lời chê bai, để lần sau nhân dân rù nhau xuống đường đông đảo hơn nữa chẳng?

*

Gì thì gì. Riêng từng người trong số đông xuống phố ngày 5 tháng 6, thì đúng y rằng đó là một ngày há hê (và cả há hơi nữa), bởi đã sống hết mức mình có thể sống, bởi đã nhìn ra rất thực chính mình, bởi đã thấy ra bó đũa, bởi cảm được cái gì nói liền một tập thể son sắt keo sơn.

Cái đó, một nữ cựu Ngoại trưởng Mỹ đã gọi tên là People Power – sức mạnh của đám đông.

Cái đó, trong tim đen của nhà

đi thì Cũng dở, ở không xong !

—Đình Tân Lực 07-06-2011—

Tháng Sáu. Hà Nội hiện đang vào mùa rét. Chính xác theo Trung tâm Dự báo Khí tượng Thủy văn BCT thì riêng khu Ba Đình mấy ngày qua đã trở rét đậm/rét hại.

Chứ toàn bộ Hà Nội và Sài Gòn thì cứ hùng hực như than bùng lửa ngọn. Nếu không tận mắt thấy đám đông tuần hành và tận tai nghe âm thanh cuồng nộ từ sáng ngày 5 tháng 6, người ta vẫn có thể hình dung ra khung cảnh biểu hiện ý kiến của quần chúng thông qua Youtube.

Số đông, theo TS Gene Sharp, là yếu tố quan trọng đầu tiên và sau cùng của đấu tranh bất bạo động. Số đông ở đây, lần này đông gấp nhiều lần vụ phản đối Tam Sa mấy năm trước. Số đông mời gọi nhau trên mạng, nhưng không phải chỉ thanh niên sinh viên. Số đông ở cả hai đầu thủ đô chính trị và kinh tế của VN ta có mặt đủ cả nam phụ lão ấu. Số đông đã tự viết vẽ biểu ngữ, in áo... và tự tập hợp từng toán như suối đổ vào sông, sông tràn ra biển.

Số đông đã vượt, và chỉ có số đông mới vượt qua được cái lệnh hải vĩ cấm tụ tập trên 5 người.

Số đông đã chứng minh rằng không nhất thiết phải chờ đến khi có luật biểu tình mới được biểu thị ý chí hay ý kiến đồng tình với nhau.

lệnh triệu tập đại sứ TQ tới bộ Ngoại giao ta để “làm việc” cho ra nhẽ... Đảng này nhất định không.

Đến khi quần chúng nhân dân đồng tình rù nhau xuống đường để lên tiếng phản đối TQ xâm lấn bằng thái độ bá quyền nước lớn, thì các vua tập thể của ta xanh mặt, chưa kịp nghe tiếng quở mắng từ Thiên triều mẫu quốc, đã lật đật tung tin vuốt ve chính thức từ TTXVN, khẳng định đó là một số ít người tự phát tụ tập và đã được các cơ quan chức năng giải thích nên họ tự giải tán ra về.

*

Thử lạm bàn vài điểm phát:

Nhà nước không dám hó hé gì với giặc, lại ra lệnh cấm/dọa phạt sinh viên học sinh tham gia tuần hành từ nhiều hôm trước, thế thì chẳng phải là “Hòa khí với giặc – Hung khí với dân” đó sao?

Các tường thuật tại chỗ lẫn hình ảnh ghi nhận được đều cho thấy nhà nước ta tung quân ra hàng hàng lớp lớp công an (lãnh lương từ tiền thuế của dân) để bảo vệ đại sứ quán và tổng lãnh sự quán của TQ, trong lúc vẫn giam giữ (bằng án bỏ sẵn túi và án chông án) những người biểu tình từ đận phản đối vụ Tam Sa... cũng chẳng phải là “Hào khí với giặc –

nước này, là tình hình được mô tả bằng một câu thơ của nữ sĩ Hồ Xuân Hương: “Đi thì cũng dở, ở không xong”. Tức là tiến hay lùi gì cũng đều mất mát/tôn thất cả. Rét đậm/rét hại cả lũ chính là chỗ đó.

Cái đó, mỗi lần chiếu bí đối phương vào góc tiến thoái lưỡng nan, vẫn theo TS Gene Sharp, chính là một chiến thắng.

Blogger Đoàn Trang bỗng dưng được một món quà hậu hi chứng thực cho bài nhận định tình hình Võ Trận. Nhưng rõ ràng đây chỉ mới là khúc dạo đầu tuyệt vời của một kết thúc êm ái.

Và rõ ràng, từ võ trận tới võ nhiều thứ khác, chúng ta còn cần thêm nhiều bàn thắng đẹp nữa. Cho tới khi đám vua tập thể này phải chui ông đồng về Trung Nam Hải.

**6-6-2011 nhân kỷ niệm D-day,
Ngày đổ bộ lịch sử ở Normandy
Blogger Đình Tân Lục**

*

Phụ lục nguyên văn bản tin của Đài Tiếng Nói Việt Nam (Cập nhật lúc 8:41 PM, 05/06/2011):

Về việc một số người tụ tập gần ĐSQ Trung Quốc

Sáng 5/6, có một số ít người đã tụ phát tụ tập, đi ngang qua Đại sứ quán Trung Quốc ở Hà Nội và Tổng Lãnh sự quán Trung Quốc ở TP HCM để thể hiện tinh thần yêu nước, ý thức bảo vệ chủ quyền lãnh thổ Tổ quốc.

Ngày 5/6, một số phương tiện truyền thông ở ngoài nước loan tin về việc đã xảy ra “các cuộc biểu tình phản đối Trung Quốc” trước cửa Đại sứ quán Trung Quốc ở Hà Nội và Tổng Lãnh sự quán Trung Quốc ở TP HCM.

Đó là thông tin sai sự thật.

Trên thực tế, sáng 5/6, có một số ít người đã tụ phát tụ tập, đi ngang qua Đại sứ quán Trung Quốc ở Hà Nội và Tổng Lãnh sự quán Trung Quốc ở TP HCM để thể hiện tinh thần yêu nước, ý thức bảo vệ chủ quyền lãnh thổ của Tổ quốc, bày tỏ thái độ phản đối việc các tàu hải giám của Trung Quốc cản trở hoạt động, cắt cáp thăm dò của tàu Bình Minh 02 khi tàu này đang hoạt động trong vùng đặc quyền kinh tế và thềm lục địa của Việt Nam.

Những người này cho rằng, hành động của các tàu hải giám Trung Quốc đã vi phạm nghiêm trọng quyền chủ quyền và quyền tài phán của Việt Nam đối với vùng đặc quyền kinh tế và thềm lục địa của Việt Nam, vi phạm Công ước Luật biển năm 1982 của Liên Hợp Quốc, vi phạm Tuyên bố về cách ứng xử của các bên ở Biển Đông (DOC) ký giữa Trung Quốc và các nước ASEAN.

Những người này tụ tập một cách trật tự, bày tỏ thái độ một cách ôn hòa, và sau khi được các đoàn thể, các cơ quan chức năng của VN giải thích, họ đã tự giải tán, ra về./.

Theo TTXVN

<http://dinhtanluc.wordpress.com>

Trung Cộng đối với các nước trong khu vực như Phillipin và đặc biệt là VN. Mới đây, cuộc gặp của hai bộ trưởng quốc phòng Mỹ – Trung bên lề Hội nghị đã diễn ra trong bầu không khí “thân thiện”.

Đây là một bước đi có tính toán của người Mỹ, họ không đại gì đóng vai trò “tử thiện” về an ninh trong khu vực, một thứ Lục Vân Tiên “giữa đường thấy chuyện bất bình chẳng tha”.

Nước Mỹ đang phải vật lộn với nhiều khó khăn kinh tế nên việc cắt giảm ngân sách quốc phòng trong những năm tới là không thể tránh được. Hơn nữa đối với Hoa Kỳ thì VC là gì? Câu trả lời: Chẳng là gì cả.

Giữa VN và Hoa Kỳ không có hiệp ước phòng thủ chung như Mỹ – Hàn, Mỹ – Nhật hay được Quốc hội Mỹ bảo vệ như Đài Loan.

VC đang ở vào thế đơn độc đối

HIỂM HỌA CỦA DÂN TỘC

Huỳnh Ngọc Tuấn 10-06-2011

Ngày 26/5 Tàu cộng ngang nhiên xâm phạm chủ quyền của VN bằng một hành động gây hấn kiểu kẻ cướp... Chỉ mấy ngày sau khi Lưỡng Quang Liệt tuyên bố tại Manila – Phillipin rằng “Trung Quốc không có tham vọng bá chủ và lập trường của Trung Quốc là gìn giữ hòa bình của khu vực, và tình hình hiện nay là ổn định”.

Tại sao Tàu cộng lại hành động phiêu lưu hiếu chiến như vậy? Có một vài ý kiến cho rằng Tàu cộng làm vậy là để “nấn gân” Việt Cộng và Hoa Kỳ.

“Nấn gân” Hoa Kỳ là mục đích chính. Tàu cộng muốn biết quan điểm và phản ứng của Hoa Kỳ như thế nào? Có kiên quyết bảo vệ quyền lợi của Mỹ ở Biển Đông hay không? Như lời Ngoại trưởng Hillary Clinton đã tuyên bố trong Diễn đàn An ninh khu vực tại Hà Nội tháng 7/2010 rằng: Biển Đông là quyền lợi quốc gia của Hoa Kỳ.

Tàu cộng muốn biết Hoa Kỳ sẽ làm gì nếu họ mạnh tay tại Biển Đông. Để thăm dò phản ứng của phía Mỹ, Tàu cộng bắt đầu tấn công vào chỗ yếu nhất trong vùng đó là VN.

Theo các nhà quan sát thì tại Hội nghị Shangri-la lần này, Hoa Kỳ đã có một lập trường mềm dẻo hơn với Trung Quốc. Tuy Hoa Kỳ vẫn kiên quyết bảo vệ quyền tự do hàng hải tại Biển Đông nhưng không trực tiếp lên án những hành động thô bạo của

đầu với tham vọng bá quyền của TC cho nên sự thiệt hại đối với đất nước và dân tộc là không thể tránh được. Tập đoàn CSVN hiện nay cũng hiểu điều đó nên không dám đương đầu với TC để bảo vệ đất nước, nhưng họ cũng không thể để nhân dân VN biết được họ hoàn toàn đơn độc và bất lực và một kịch bản có thể xảy ra là để bảo vệ chế độ CSVN sẽ “đi đêm” với TC, nhưng họ sẽ làm việc này với sự khéo léo tinh vi. Họ “vờ” chống ngoại xâm để làm yên lòng dân và tiếp tục san nhượng quyền lợi quốc gia cho Tàu cộng.

Đó là cảm giác mà nhiều người quan tâm đến vận mệnh đất nước cảm nhận được trong thời gian vừa qua.

Việc Bộ trưởng Quốc phòng VC Phùng Quang Thanh “cứng rắn” hơn trong vấn đề Biển Đông tại diễn đàn an ninh khu vực tại Shangri-la vừa qua và việc nhà cầm quyền CSVN cho xây dựng “Cung hữu nghị Việt – Trung” là việc làm khó hiểu. Hoàn toàn không thích hợp trong tình hình hiện nay. Nhưng điều này lại cho chúng ta hiểu thêm về cái gọi là “nhận thức chung” giữa lãnh đạo cấp cao hai nước. Những ai còn quan tâm đến vận mệnh quốc gia nên tập trung nghiên cứu phân tích về quan hệ giữa hai tập đoàn hắc ám này để kịp thời cảnh báo dư luận, báo động cho người dân VN biết được những toan tính nguy hiểm phiêu lưu của tập

đoàn CSVN.

Chỉ có cách vận dụng sức mạnh của cả dân tộc mới có thể áp lực và ngăn chặn được những mưu đồ đen tối mãi quốc cầu vinh của những tên cầm đầu trong Đảng CS ngày hôm nay. Không nên ảo tưởng vào Đảng CS, với những nhân vật điển hình như: Nông Đức Mạnh, Nguyễn Phú Trọng, Nguyễn Tấn Dũng, Phùng Quang Thanh v.v.. lại đứng về phía dân tộc để bảo vệ đất nước.

Từ trước đến nay Đảng CSVN và Tập đoàn lãnh đạo luôn luôn gắn bó quyền lợi của mình với Tàu cộng. Họ không thể và không bao giờ đồng hành với dân tộc

Theo tôi việc Tàu cộng tấn công vào ngư dân VN từ lâu nay và bây giờ là tấn công vào quyền lợi nhà nước của VC là tập đoàn dầu khí PetroVN, những nhà lãnh đạo VC không phải là không được báo trước. Vấn đề ở chỗ cho dù lãnh đạo VC có đồng ý với kịch bản này hay không thì quan thầy Tàu cộng vẫn thực hiện, có điều Tàu cộng cho phép VC lần này được phản ứng mạnh hơn lần trước để xoa dịu sự bất bình và phẫn nộ của người dân VN, đánh lạc hướng công luận trong và ngoài nước và sau đó mọi chuyện sẽ “lớn hóa nhỏ, nhỏ thành không có gì” mà theo cách nói của người Nam bộ là “chìm xuống”.

Tàu cộng vẫn biết rằng tấn công vào chủ quyền của VN chắc chắn sẽ vấp phải phản ứng dữ dội từ nhân dân VN, như vậy sẽ đẩy VC vào chân tường. Chế độ CSVN hiện nay đang bị một mối đe dọa “kép” vì làn sóng dân chủ đang lan tràn khắp thế giới, nhất là đang sôi động ở Bắc phi và Trung đông. VC sẽ lãnh đủ hậu quả nếu người dân VN nhận thấy sự bất lực yếu hèn của CSVN chứ chưa nói đến chuyện người dân VN ý thức được ý đồ đen tối của Tàu cộng và Việt cộng trong cái gọi là “nhận thức chung” của lãnh đạo hai nước.

Người ta tự hỏi tại sao nhà cầm quyền CSVN và Tàu Cộng không thể đạt đến một Hiệp định hay Hiệp ước được nhân dân hai nước ủng hộ và phù hợp với luật pháp quốc tế. Có sự ràng buộc pháp lý hân hoan và khả tín, mà chỉ có “nhận thức chung” của lãnh đạo. Như vậy vai trò của người dân VN với tư cách là người chủ của đất nước nằm ở đâu?

Chúng ta cũng có thể phán đoán được “nhận thức” của một bên là một Thế lực bá quyền đang trỗi dậy, là người bảo trợ, là quan thầy, là đàn anh còn bên kia là một thế lực được bảo trợ, là người phụ thuộc, là học trò, là đàn em.

Trong một tương quan bất bình

đẳng như thế thì điều tất nhiên là “nhận thức” cũng bất bình đẳng. Cho nên cái “nhận thức chung” này sẽ đẻ ra một kịch bản để làm sao nhân dân VN không nhận diện được chân dung và ý đồ của kẻ phản quốc. Mục tiêu chiến lược của quan thầy vẫn tiếp tục thực hiện mà không gặp khó khăn gì. Theo tờ Hoàn Cầu thời báo (một tờ báo con của Nhân Dân nhật báo) – Cơ quan ngôn luận của Đảng CS TQ thì Biển Đông là “Vịnh Ba tư” thứ hai với trữ lượng dầu mỏ ước chừng 50 tỉ tấn và trên 300 tỉ mét khối khí đốt.

Với trữ lượng dầu cực lớn như thế, với giá cả loại vàng đen này mỗi ngày một cao ngất ngưỡng vì thế giới mỗi ngày một phát triển và nhu cầu mỗi ngày một lớn. Trong khi nguồn cung cấp truyền thống hiện đang suy giảm và sẽ suy giảm nữa trong tương lai gần. Nếu Tàu cộng làm chủ được nguồn tài nguyên vô giá này, họ sẽ là người quyết định tương lai của Thế giới. Đó là về chiến lược trường kỳ, còn về kinh tế, nguồn dầu tại Biển Đông biến Tàu cộng thành một quốc gia cực kỳ giàu có. Và với sự giàu có vô cùng này, Tàu cộng sẽ trở thành ông chủ của mọi ông chủ. Họ sẽ đầu tư vào lĩnh vực công nghệ quân sự để tạo nên sức mạnh mà không có đối trọng.

CSVN đang thực hiện chiến dịch chống “Trung Quốc xâm lược” một cách có kiểm soát. Họ cho phép các tờ báo như Thanh Niên, Tuổi Trẻ, Dân Trí... phản đối trong chừng mực, còn những tờ báo lớn của Đảng như Nhân Dân, Tạp chí CS, Công an, và Quân đội vẫn còn giữ thái độ “bình tĩnh” và công an được lệnh cấm tuyệt đối những cuộc biểu tình chống Tàu cộng xâm lược

Nếu CSVN thực tâm muốn bảo vệ đất nước thì họ phải có những hành động có thể kiểm chứng được như: Tôn trọng quyền biểu tình (và những hình thức bày tỏ ôn hòa khác) của người dân mà không bị ngăn cấm bắt bớ, dọa nạt. Vì đó là những hành động yêu nước và tinh thần trách nhiệm với quốc gia dân tộc.

Chống Tàu cộng xâm lược không phải là độc quyền của VC, mà VC cũng không thể đơn độc chống xâm lược được. Chống xâm lược là trách nhiệm của toàn dân và chỉ có sức mạnh tổng lực của cả dân tộc mới có thể ngăn chặn được nguy cơ mất nước. Trong lịch sử nhân loại chưa bao giờ có một nhà cầm quyền nào độc quyền chống ngoại xâm mà thành công. Điển hình là nhà Minh đã bị nhà Thanh thôn tính.

Để cứu nước trước nguy cơ xâm lược từ Bắc triều, VC phải ngay lập

tức chấp nhận một chế độ Dân chủ – Tự do, Đa nguyên – Đa đảng. Chỉ có một chế độ Dân chủ pháp trị thực sự mới tạo nên một không gian, một cơ hội bình đẳng cho nhân dân cả nước và sĩ phu hào kiệt đóng góp tài năng và trí tuệ của mình cho sự nghiệp bảo vệ đất nước.

Chỉ có một chế độ Dân chủ Pháp trị mới có thể tạo được niềm tin, sự tôn trọng và ủng hộ của cộng đồng quốc tế, nhất là các nước dân chủ lớn như Mỹ, Âu châu, Úc châu. Đối với một siêu cường trong khu vực Châu Á như Trung Cộng, VN chúng ta không phải là đối thủ, muốn chống Tàu cộng, bảo vệ quốc gia chúng ta phải có một liên minh bền vững và khả tín với siêu cường số một thế giới là Hoa Kỳ. Đây là chiến lược cấp bách để quốc gia, dân tộc chúng ta tồn tại.

Nhật Bản và Hàn Quốc là hai quốc gia giàu mạnh và tiến bộ hơn hẳn VN về mọi phương diện, nhất là về quân sự mà họ còn phải liên minh với Hoa Kỳ để bảo vệ sự độc lập, toàn vẹn lãnh thổ và an ninh quốc gia cho họ. VC muốn độc quyền “chống Tàu để bảo vệ đất nước” trong tình thế đơn độc và yếu đuối như hiện nay là một trò hề. Nói trắng ra là họ không hề có ý định bảo vệ đất nước, họ đang mưu tính cùng Tàu cộng một kế sách đen tối nhằm mục tiêu bảo vệ quyền lợi cho Đảng CS, cho bọn lãnh đạo chớp bu.

CSVN đang ở vào thế “tiến thoái lưỡng nan”. Để bảo vệ chế độ họ phải nương tựa vào Tàu cộng. VC không thể “can thiệp” hoặc làm thay đổi chiến lược Bá chủ Biển Đông của Tàu cộng được. Họ chỉ còn cách âm thầm san nhượng quyền lợi quốc gia cho giặc để mưu cầu sự thống trị và quyền lợi trên đất nước VN được lâu dài. Cho nên họ giả vờ chống Tàu xâm lược theo cái kịch bản như chúng ta đã thấy. Những trò hề này liệu có thể lừa nhân dân VN được bao lâu? Một thời gian nữa thôi – khi nhân dân VN nhận thức được bộ mặt thật của VC thì ngày tàn của chế độ sẽ đến rất nhanh và cực kỳ thảm hại – “gặp thời thế thế thời phải thế”. Cho nên CSVN mới trình diễn một vở kịch ảo trí và nông cạn đến như vậy. Không ai cứu mình được – chỉ có quý vị tự cứu mình. Cứu mình không gì hơn là đồng hành cùng dân tộc.

Tàu cộng chỉ là một mối đe dọa đối với dân tộc Việt Nam, nhưng sự câu kết giữa VC và TC sẽ là một hiểm họa thực sự cho đất nước.

<http://www.danchimviet.info>

VIỆT CỘNG

sợ Trung Cộng, sợ cả Hoa Lài

—Phan Nguyễn Viết Đăng 12-06-2011—

Cuộc biểu tình lần 2, ngày 12 tháng 6 năm 2011, theo lời kêu gọi của giới trẻ Việt Nam trên mạng internet đã được đáp trả bằng dùi cui, xe bít bùng và các thủ pháp ngăn chặn.

Bầu không khí ảm đạm khó tả

Sự khiếp nhược Trung Quốc cũng như nỗi sợ về một cuộc cách mạng Hoa Lài là thái độ có thể thấy rõ từ phía Hà Nội. Mặc dù chỉ cách một ngày trước khi cuộc biểu tình ở hai đầu Sài Gòn và Hà Nội diễn ra, một lần nữa tàu Trung Quốc lại áp sát đe dọa tàu thăm dò dầu khí của Việt Nam ngay trong lãnh hải Việt Nam, tình hình lại nóng rực.

Trang PetroTimes của tập đoàn dầu khí Việt Nam vào lúc 18 giờ ngày 11 tháng 6 tuyên bố cập nhật tình hình tàu đang bị Trung Quốc bám sát, nhưng vào 18g45, trang này đã bị xóa bài theo lệnh khẩn từ Trung Ương, với lý do "không được kích động thêm tình hình".

Từ thứ Sáu 10 tháng 6, các tổng biên tập báo chí đều nhận tin nhắn, khuyến cáo là không được làm nóng thêm tình hình Trung Quốc - Việt Nam. Một phóng viên tại Sài Gòn cho biết rằng khoảng một năm nay, Ban tuyên huấn chỉ xài tin nhắn, vì không muốn để lại chứng cứ nào.

Kết quả là tất cả báo Nhà nước vào sáng Chủ Nhật ngày 12 tháng 6 đều nói sơ sài về chuyện biển Đông, chỉ riêng có báo Thanh Niên là còn giữ được giọng điệu lên án Trung Quốc. Dân cafe buổi sáng đọc báo, hiểu chuyện và ai cũng cười, chúc các nhân viên của Báo Thanh Niên "thượng lộ bình an".

Và cuộc biểu tình vào sáng 12 tháng 6 đã diễn ra ở Sài Gòn, trong một bầu không khí ảm đạm khó tả.

Bầu trời buổi sáng ở Sài Gòn, ngày 12 tháng 6 hết sức âm u, như muốn mưa lớn. Từ 7g sáng, đã có nhiều thanh niên, sinh viên... xuất hiện, ngồi ở các quán cafe, công viên gần khu vực tòa Tổng Lãnh sự

Quán của Trung Quốc trên đường Nguyễn Thị Minh Khai, chờ cơ hội để nổ ra cuộc biểu tình.

Và cũng từ 6g sáng. Một lượng công an dày đặc đến kinh ngạc không chỉ bao bọc khu vực này, mà bao bọc cả các nơi được dự đoán sẽ là nơi tập trung. Như thường lệ, trước các cửa trường Đại Học ở Sài Gòn, trước cửa Thanh Minh Thiền Viện của thầy Thích Quảng Độ, trước tư gia của nhiều nhân vật trí thức, đấu tranh ở Sài Gòn... đều có xe cảnh sát, xe bít bùng và các lực lượng công an chìm, nổi.

Không khí căng thẳng và khủng bố đến mức mà một blogger mô tả "không một ai dám giơ lá cờ hay một khẩu hiệu nào ra, vì vừa rục rịch là công an chìm nhảy vào chụp bắt ngay".

Người ta chứng kiến lần này, công an ra tay tàn nhẫn hơn rất nhiều. Thủ đoạn mới nhất là dùng xe honda chạy tới, lôi người biểu tình lên xe, kẹp vào giữa 2 công an và chở đi mất tích. Hàng chục người đã được ghi nhận bị bắt đi như vậy.

Ở khu vực công viên trước Dinh Độc Lập, công an sử dụng một lực lượng côn đồ, xã hội đen công khai quần lượn để tìm cách gây gỗ, đánh hoặc lôi những người biểu tình đi.

Điều quan trọng là tất cả những ai đã từng xuống đường ngày 5 tháng 6, đều bị nhận mặt và bắt đi trước cuộc tuần hành diễn ra, tức trước lúc 9g30 sáng.

Tin tức cho biết, Nhà văn Nguyễn Viện, nhà nghiên cứu Đinh Kim Phúc, blogger Paolo Thành Nguyễn, con trai của nhà thơ, nhạc sĩ Đynh Trâm Ca là Mạc Quảng Thịnh (người thanh niên cầm loa phản biện lại giảng viên Nguyễn Khắc Cảnh, trường Đại học Khoa Học Xã Hội Nhân Văn vào ngày 5 tháng 6)... đều bị công an chìm bắt đi. Những người này bị đánh giá là hạt nhân mới của đám đông biểu tình, có thể dẫn đến những cuộc bạo

phát bất ngờ.

Một blogger cho biết anh cầm trong tay xấp giấy có nội dung chống Trung Quốc, vừa móc ra, lập tức bị 2 an ninh chìm nhảy ra, lôi vào lễ khám xét. Sau khi xem thấy nội dung chống Trung Quốc, những người này tịch thu, thả anh ra, kèm theo lời hăm dọa: "Nội dung Hoa Lài là mày tiêu đời rồi".

Bóp chết lòng yêu nước

Nỗi lo lớn nhất của Chính phủ Việt Nam, được biết là làm sao để lọc được trong các nhóm biểu tình đâu là các nhóm đòi dân chủ, nhân quyền...v.v từ các đảng phái khác như Việt Tân, nhóm 8406 v.v... hoặc thậm chí từ các nhóm tôn giáo như Công giáo, Phật giáo.

Và như vậy cuộc biểu tình chống Trung Quốc có thể lan thành ngọn lửa, đẩy lên việc đòi hỏi trả tự do cho tù nhân lương tâm, công bằng đất đai... Cách mạng Hoa Lài có thể xuất phát từ những điểm như vậy.

Một nhân viên an ninh cho biết, nhóm nghiên cứu tình hình biểu tình vừa qua cho biết rằng cấp trên của ngành hết sức lo ngại khi nhìn thấy rằng lượng người biểu tình sử dụng cờ và hình ảnh Hồ Chí Minh rất ít. Thậm chí các khẩu hiệu trong cuộc biểu tình cũng không còn mang tính truyền thống tinh thần của Đoàn Thanh Niên Cộng sản áp đặt.

Trước đây, các cuộc biểu tình tại Việt Nam, nhằm tránh xung đột với công an chìm nổi, hầu hết đều có những người đi đầu mang cờ đỏ sao vàng và hình Hồ Chí Minh để mở đường và thuyết minh cho mục đích biểu tình là không nhằm chống lại chế độ.

Tuy nhiên, khoảng 2 năm gần đây, hình thái này đã mất dần. Thậm chí, viên công an nói trên cho biết trong cuộc biểu tình ngày 5 tháng 6, khi các CA chìm thử đề nghị đoàn tuần hành hô khẩu hiệu hoặc các bài hát cách mạng ca ngợi Đảng và nhà nước, thì hầu như không được bất kỳ sự đón nhận nào.

Cuối cùng, sự nóng bức của ngọn lửa yêu nước bùng phát. Một người phụ nữ tay giơ cao quyền sách về Quang Trung Nguyễn Huệ chống giặc Tàu đã bước xuống

Chúng tôi không gây thơ

.....Lan Phương 05-06-2011.....

đường, làm cho hàng trăm người bước xuống theo. Khẩu hiệu lại hô vang. Công an bối rối và giờ thủ đoạn dè hèn là cho các cán bộ Thành Đoàn tri hô bị móc túi, có trộm cắp trong đám đông để loãng không khí đấu tranh.

Nhưng các thủ đoạn đó, tiếc thay, cũng thất bại trong không khí đoàn kết và gần như quá hiểu biết về nhân cách của các cán bộ của Thành Đoàn.

Vào khoảng 10g30, đoàn tuần hành quanh trung tâm Sài Gòn đã tăng lên đến hơn 500 người. Blogger S trên Facebook cho biết là khởi đầu, số lượng người tập trung cũng đông hơn ngày 5 tháng 6 nhưng do không khí quá ngột ngạt nên sự hưởng ứng chỉ nhìn thấy trong một số ít. Đường đi của đoàn tuần hành đã bị ngăn chặn tôi đa việc đến gần tòa Tổng Lãnh sự Trung Quốc. Người ta nhìn thấy lớp rào barrier và dây thừng được căng ra chặn đường cùng với hàng trăm công an sắc phục.

Các cuộc bắt nguội vẫn diễn ra đều đặn trên đường đi của đoàn tuần hành. Thái độ lôi kéo, bắt bớ của an ninh chìm được người chứng kiến mô tả là thô thiển và công khai "như một bọn cướp biển".

Lúc 11g15, có thể coi là thời điểm kết thúc cuộc biểu tình ngay 12 tháng 6 ở Sài Gòn. Mọi thứ tàn dần trong huyệt hảng và sợ hãi vì bị chà đạp, trấn áp bởi một lực lượng công an đông đến gấp 3 lần người biểu tình, Những người đơn lẻ ra về lại tiếp tục bị bắt nguội.

Sợ Trung Quốc và sợ cả cách mạng Hoa Lai, nhà cầm quyền Việt Nam đã thành công trong việc bóp chết lòng yêu nước của những người dân xuống đường tại Sài Gòn và Hà Nội.

Viết từ Sài Gòn

Tiếp tục biểu tình chống quân cướp nước và quân bán nước mỗi ngày Chúa nhật.

Ngày hôm nay, suốt hơn 4 tiếng đồng hồ biểu tình và một tuần trước đó, chúng tôi đã nhận được nhiều lời khuyên răn, nhắc nhở. Có lẽ phải viết cái note này gửi tặng quý vị.

Trước ngày biểu tình, trên nhiều diễn đàn, FB của các cá nhân, FB của thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng đã có nhiều người khuyên răn không nên biểu tình. Họ cho rằng đó là lời xúi giục của Việt Tân. Dạ xin thưa, ở xứ này, hiếm hoi lắm trên báo chí mới thấy từ "Việt Tân", còn hai từ "tàu lạ" thì xuất hiện liên tục. Và chúng tôi xuống đường vì chúng tôi không chấp nhận hành vi xâm lược của TQ, chủ nhân của những chiếc "tàu lạ" đó. Nhiều anh chị cũng cho rằng chúng tôi bị bọn xấu lợi dụng, kích động. Cảm ơn anh chị đã lo cho chúng tôi. Chắc anh chị nghĩ chúng tôi dễ bị nhồi sọ quá. Mà anh chị cũng quên rằng ngoài cái đầu, chúng tôi còn có trái tim, còn biết xót xa khi nhân dân mình bị bán chết ngoài biển Đông. Chúng tôi không thể để trái tim mình nguội lạnh bằng cách ngày ngày cầu nguyện: "tiền, chứng khoán, xe hơi, nhà lầu, túi xách, giày dép".

Khi chúng tôi xuống đường, mấy chị của Hội Liên hiệp Phụ nữ liên tục khuyên răn. "Chuyện đó của nhà nước lo. Mấy em về đi. Biểu tình thì phải do nhà nước tổ chức chứ!" Dạ thưa các chị, cái Thành đoàn nằm hành ành bên Phạm Ngọc Thạch, nhà Văn hóa Thanh niên cũng nằm kế đó, cách lãnh sự quán Trung Quốc có vài chục bước chân thôi ạ. Bao nhiêu năm qua, đã có lần nào Thành đoàn tổ chức cho chúng tôi một cuộc biểu tình chưa? Nếu có chẳng là treo cờ sau xe, cùng Đàm Vĩnh Hưng làm từ thiện, uống trà xanh Không độ thôi. Kiểu biểu tình ấy, chúng tôi xin nhường cho Thành đoàn. Chúng tôi làm phận sự một công dân, khi thấy kẻ thù xâm lược phải lên tiếng. Chúng tôi có nhảy qua Singapore làm thay việc của tướng Vĩnh đầu mà quý vị phải lo. Khuyên răn không được thì các chị

chuyển sang điều tra coi ai là kẻ cầm đầu cuộc biểu tình này. Với suy nghĩ các chị, hành vi biểu tình vô vụ lợi, nhiều nguy cơ như chúng tôi hẳn phải có lợi lộc gì đó mới đi, hoặc có kẻ nào xúi giục xúi dại thì mới vác xác ra đường. Hồi nào tới giờ, tôi nghĩ các chị bị tấy não, ai dè các chị còn bị thay máu nữa.

Trên FB của tôi, có bạn khá giàu có, lấy chồng tây, đi xe hơi, ăn cheese cake, uống rượu vang lên than vãn. Biểu tình đã khiến các bạn ấy không đi spa được, không tập gym được, kẹt xe, biểu tình làm ảnh hưởng đến các bạn. Dù bạn nói đùa hay nói thật, tôi cũng thấy shock. Và tôi hiểu ra, với các bạn, ông chồng ngon, cái xe lành, nhà Penthouse và rượu vang chất chồng thì cũng khó để các bạn từ bỏ mà xuống đường biểu tình. Và bởi chung, các bạn tự thấy mình không liên quan gì đến hành vi xâm lược Trung Quốc, ngư trường đánh bắt của ngư dân. Nếu ngày mai TQ không ở biển Đông nữa mà tràn vô Sài Gòn, các bạn cũng vẫn ấm thân. Các bạn có thể đi Mỹ do gia đình bảo lãnh, đi Châu Âu theo chồng con và tiếp tục cuộc đời cheese cake, rượu vang, gym, massage, spa, chồng tây. Các bạn quên rằng các bạn vẫn ăn cá, ăn nước mắm. Con các bạn ăn cơm ở VN. Ai trồng lúa, ai bắt cá, ai làm nước mắm cho bạn và con bạn ăn vậy?

Người được "khinh bỉ" nhất trước khi biểu tình có lẽ là Hiệu trưởng Trường Đại học Công nghiệp. Với công văn cấm sinh viên đi biểu tình, nỗi nhục này của ông Hiệu trưởng không biết bao giờ mới rửa nổi. Nhưng không sao, ông không lè loi. Ở cuộc biểu tình hôm nay, cùng đứng bên ông còn có giảng viên trường ĐH KHXH và NV cùng vị tướng Hải quân nữa. Những người đáng tuổi cha chú của chúng tôi đứng đó, lặp lại những điều bà Phương Nga đã nói (có khi bà Phương Nga cũng lặp lại của ai đó, tôi đoán vậy). Thưa các thầy,

chúng tôi nghe đủ rồi. Các thầy cứ nói, cứ thuyết, rồi được gì? Các thầy sẽ lên chức ư? Hay được khen đã có công giải tán biểu tình? Các thầy ạ, các thầy già rồi, thế cũng đủ cho một đời danh vọng rồi. Tôi không biết ngày đầu tiên cấp sách đi dạy, các thầy đã hứa với lòng mình điều gì? **Đào tạo một thế hệ tài đức hay đào tạo một thế hệ hèn nhát?** Thầy muốn chúng tôi học Đại học xong, ôm đồng kiến thức cũ mèm đó đi làm mướn và cảm cúi làm mướn trọn đời, đừng ngược mặt lên, đừng nhìn xung quanh mình làm gì. Nếu TQ đến cảng Sài Gòn, chắc thầy vẫn còn ra rả khuyên chúng tôi về đi, họ mới ở cảng Sài Gòn, đã vào dinh Độc Lập đầu mà sợ. Giờ thì tôi sợ thầy rồi đó!

Sáng nay khi chúng tôi xuống đường, những người từng tham gia biểu tình năm 2007 hoặc bị mời đi uống trà, hoặc bị canh gác. Họ còn phá sóng điện thoại tại khu vực biểu tình. Tôi nghĩ họ sai rồi. Tình yêu nước không truyền qua đường truyền internet hay điện thoại đi động. Nó ăn trong máu chúng tôi rồi, truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác. Dù nhạc sĩ Tuấn Khanh, nhà thơ Trần Tiến Dũng, nhà thơ Bùi Chát có bị đuổi ra khỏi Sài Gòn, chúng tôi vẫn xuống đường. Chúng tôi xuống đường vì ông nội tôi từng là cảm tử quân, giờ chỉ có mộ gió. Chúng tôi xuống đường vì xung quanh chúng tôi, ai cũng có cha, chú, ông, bà đổ xương máu cho đất nước này. Chúng tôi xuống đường vì chúng tôi không chấp nhận hành vi ngang ngược của chính phủ Trung Quốc. Cách hành xử hàm hồ của họ có thể thành công ở Trung Quốc nhưng nó chắc chắn bị phản đối ở Việt Nam. Tôi thật nể phục một anh trung niên người miền Trung khi anh ta đặt câu hỏi cho những anh công an: “Nếu chiến tranh xảy ra, ai sẽ là người cầm súng đánh kẻ thù? Chúng tôi hay các anh? Đề bảo vệ ai? Bảo vệ con tôi, và con của các anh nữa!”

Cuộc biểu tình sáng nay tan từ trưa cũng nhờ vào phần lớn công lao chia rẽ nội bộ của mấy anh chị Thành Đoàn. Có thể nói dù không lãnh đạo thanh niên đi biểu tình

nhưng Thành Đoàn rất xuất sắc trong việc dẫn dắt anh em ra về. Viết đến đây, tôi thấy rùng mình khi nghĩ về một cái vòng lẩn quẩn. Một sinh viên sau khi ra trường, hoặc làm cho Thành Đoàn rồi leo lên chức Bí thư Đoàn và mang theo đồng tư duy ấy. Già rồi thì chắc lại ra thuyết phục thanh niên như bác tướng Hải Quân kia. Hoặc là tốt nghiệp xong rồi được giữ lại trường, lại thành ông giảng viên trường Nhân văn hoặc ông Hiệu trưởng trường Công nghiệp.

Ôi giờ, thế thì tôi còn mong chờ gì ở quý vị nữa!
<http://www.facebook.com/>

Yêu nước sẽ bị đuổi học !

.....*Bích Vân 06-06-2011*.....

Sinh viên (SV) là tầng lớp những người trẻ đầy nhiệt huyết cùng sự năng động, có suy nghĩ chính kiến riêng của mình.

Ở nước Anh, có lúc SV đã cùng nhau biểu tình chống lại việc tăng học phí trong các trường đại học, ảnh hưởng trực tiếp đến quyền lợi chính đáng của họ. Ở Mỹ hay châu Âu, SV biểu tình đôi khi vì những vấn đề việc làm hay vấn đề nhà ở tăng giá quá cao. Sinh viên cũng là một tầng lớp, họ luôn có tiếng nói và mơ ước về tương lai, họ có quyền đấu tranh cho tương lai mà họ lựa chọn, cũng như những quyền lợi hiện tại mà họ đáng được hưởng.

Sinh viên VN là tầng lớp trí thức của những người trẻ biết suy nghĩ và có thể định hướng suy nghĩ của người khác, vì họ được tiếp cận nhiều nhất với báo chí, sách vở và thậm chí được học rất nhiều về chủ nghĩa Mác-Lê, kim chỉ nam của Đảng CSVN từ lúc mới hoạt động cho đến nay. Vì SV là những người có điều kiện như vậy nên cũng dễ hiểu khi họ lên tiếng cho những bất công xã hội hay những vấn đề chính trị, xã hội. Sẽ là nghịch lý nếu chỉ biết phục tùng một cách vô thức vì xã hội ngày nay không còn là thời đại tôn thờ vua chúa cách mù quáng

Thời đại của kỷ nguyên công

nghệ và khoa học hiện nay là kết quả tích lũy của xây dựng và góp sức của tất cả loài người. Thật nực cười khi có một đơn vị hay tổ chức, đảng phái, quốc gia nào đó nói rằng đó là nhờ công lao của riêng họ. Bản chất của xã hội là luôn tiến về phía trước chứ không phải đứng yên hay lùi lại. “Không ai tắm hai lần trên cùng một dòng sông”. Con thuyền trên sông lớn tự nó sẽ chạy dù không có tất động cơ, chứ không bao giờ đứng yên cả. Xã hội cũng luôn tuân theo quy luật biến đổi liên tục ấy. Chúng ta trước đây không có xe đạp mà đi, nhưng ngày nay chúng ta có xe máy – đó không phải là ơn Đảng, ơn CP, hay ơn một cá

nhân nào đó mà là hệ quả của xã hội loài người đã và đang phát triển.

Tại sao ở những nước mà người ta sử dụng đến cả trực thăng, phi cơ hay tàu vũ trụ, người ta không hát những bài hát ca ngợi những nhà cầm quyền hay đảng phái đã cho họ những thứ đó? Chúng ta sử dụng Internet để vận hành xã hội, quản lý ngân hàng, tiền tệ và giải quyết hầu hết những nhu cầu học tập, giải trí nhưng chúng ta không hát hay ca ngợi Bill Gates, không mất thời gian nhiều cho việc ngợi khen những gì đã đạt được ; nhưng luôn tìm tòi những cái mới nhằm thay thế hay cải thiện những cái cũ.

Với chính phủ hay nhà nước cũng vậy, ta thể hiện sự tín nhiệm đơn giản qua những phiếu bầu cho 1 đảng, cho 1 cá nhân khi ta thấy họ đem lại cho ta nhiều quyền và lợi ích nhất, đáng để điều hành và quản lý xã hội nhất. Ta trao cho họ công cụ để họ quản lý xã hội là luật pháp và ta có quyền biểu tình tước bỏ quyền đó nếu họ không tôn trọng những luật pháp đó, không làm đúng vai trò của những người làm thuê, công bộc của nhân dân.

Do ngày nay trong sự giao thoa một cách tự nhiên, SV VN được tiếp cận ngày càng nhiều với SV quốc tế, các doanh nghiệp nước

ngoài nên họ ngày càng nhìn lịch sử và xã hội với cách nhìn khác với lối tư duy nhồi sọ một chiều. Điều này cũng tự nhiên như đứa trẻ khi lớn lên thoát khỏi tầm ảnh hưởng của bố mẹ, nhìn đời bằng con mắt của riêng mình. Điều này còn là nhu cầu tất yếu bởi xã hội mà đứa trẻ sẽ sống khác nhiều so với xã hội trước đó mà bố mẹ chúng sống. Sinh viên tại những nước tiên bộ ngày nay luôn có tiếng nói riêng và lập trường quan điểm của mình. Nhờ thế họ nhanh chóng rũ bỏ được vai trò “trẻ con” trong nhận thức. Họ trực tiếp xây dựng và khám phá cái thế giới đang thay đổi từng ngày với tốc độ chóng mặt này. Chính thế mà họ ngày càng phát triển hơn và đạt được nhiều thành tựu hơn.

Tuy nhiên đó chỉ là ở những nước dân chủ, những nước mà “dân biết” hết mọi việc thông qua báo chí - cơ quan quyền lực thứ tư không phụ thuộc vào nhà nước. Dân có quyền hội họp để bàn về những chuyện chính trị hay xã hội mà không phải nơm nớp lo sợ bị tổng cổ vào nhà giam mặc dù họ không phải là khủng bố, không hề đe dọa gì đến an ninh quốc gia. Và khi dân biểu tình là lúc “dân làm” cho nhà chức trách hiểu những nguyện vọng của họ. Đó là những cuộc biểu tình bất bạo động. Và chính dân sẽ là những người “kiểm tra” các đáp ứng của nhà cầm quyền đối với những yêu cầu của họ cho đến khi đạt được sự đồng thuận tốt nhất giữa hai bên.

Chính vì thế ý nghĩa của những cuộc biểu tình bất bạo động được đánh giá rất cao trong sự phát triển của các quốc gia dân chủ. Nó làm cho đất nước phát triển nhanh chóng bởi chính sức mạnh của người dân nước đó. Nó làm cho dân quan tâm nhiều hơn đến quyền lợi của họ và làm chủ chính cái xã hội mà họ đang sống. Những người dân biểu tình có làm trái pháp luật không? Câu trả lời được mọi người mọi phía công nhận là: Khi người dân phải đóng thuế để nuôi những người quản lý các công việc chung của đất nước, thì mọi cấp bậc quan chức nhà nước chỉ là những người làm thuê cho dân, công bộc cho

dân, phục vụ cho dân. Nếu cơ quan nhà nước tham nhũng hay làm sai, vì có gì mà cơ quan đó cứ tồn tại mãi? Vì có gì mà người thuê họ không được thay thế họ bằng những người làm việc tốt hơn? Những người dân đó họ xem trọng pháp luật và họ thực sự sống trong nhà nước pháp quyền. Nếu có điều luật nào không phù hợp, những người dân hoàn toàn có quyền được bày tỏ ý kiến của họ thông qua kiến nghị hay biểu tình mà hoàn toàn không có gì trái pháp luật hay mang trọng tội gì với quốc gia cả.

Biểu tình ở VN ngày 05-06-2011 là một cuộc biểu tình bất bạo động đáng trân trọng để bày tỏ lòng yêu nước, bày tỏ những suy tư trăn trở về nạn xâm lăng của Trung Quốc đối với Việt Nam. Cuộc biểu tình chẳng những đưa người Việt Nam vào sự chú ý của công luận quốc tế, cho nhân loại và cả Bắc Kinh thấy rõ lòng yêu nước của người Việt Nam, đặc biệt khi đất nước Việt bị xâm lấn, danh dự Việt bị xúc phạm, và sinh mạng Việt bị sát hại.

Những SV tham gia vào cuộc biểu tình với lòng yêu nước sục sôi ấy là niềm hy vọng cho VN tương lai - một VN phát triển thực sự và đúng nghĩa. Những trái tim trẻ này quyết không bằng lòng với vị trí thấp kém của bản thân, của dân tộc so với thế giới. Nhưng đối diện với những tấm lòng yêu nước trong sáng ấy, thì nhà trường, đoàn trường (đại diện cho Đảng bảo vệ dân tộc) lại bằng mọi cách ngăn cấm SV tham gia buổi biểu tình ôn hòa để thể hiện lòng yêu nước và ý chí bảo vệ bờ cõi của dân tộc. Họ còn lấy việc đuổi học ra để dọa nạt những SV yêu nước. Hơn mọi thứ chúng có gì khác, những văn bản đe dọa này, dưới mắt nhận xét của SV, là những bằng chứng vững chắc nhất về thái độ khúm núm của lãnh đạo trước ngoại bang. Cái gọi là giải quyết bằng ngoại giao chỉ còn là câu nói đùa... chết người !

Đoàn trường – Đoàn Thanh niên CS Hồ Chí Minh, nơi tập trung những Đảng viên tương lai, những con người ưu tú của Đảng, những thủ lĩnh SV... thường chẳng làm gì ngoài biên soạn những thông tư,

chính sách cho những buổi họp chi bộ gì đó – nghe rất quan trọng nhưng chẳng còn mấy ai quan tâm. Nay Đoàn trường bỗng nhiên tất bật với việc đe nẹt SV trước và trong cuộc biểu tình đầy tính yêu nước. Đảng và nhà nước không cho phép SV được biểu tình, cài người của Đảng đến tận nơi xem xét, kiểm tra và đe dọa. Phải chỉ những người của Đảng thay vì ngăn cấm những trái tim yêu nước kia, họ mở mắt ra xem thế lực TQ đang ngày càng ăn sâu vào đất nước, xã hội nó nguy hiểm đến mức nào. Đâu mới là chỗ cần và phải đối phó?

Đảng sợ gì khi ngăn cấm SV biểu tình chống ngoại bang? Đảng sợ hôm nay SV biểu tình chống Trung Quốc vì lòng yêu nước, mai này biết đâu lại cũng vì lòng yêu nước mà biểu tình đẩy Đảng ra khỏi vị trí độc tôn chẳng? Đảng càng cuồng cuồng khủng bố những người yêu nước, thì tiếng nói vì lòng yêu nước của họ càng được nhiều người quan tâm và đồng tình hưởng ứng.

Đảng đang khai thác nỗi sợ nếu bị đuổi học thì coi như cả tương lai mất trắng, bao tiền ăn học mồ hôi nước mắt của bố mẹ coi như đổ xuống sông xuống biển. Bị đánh vào tâm lý an phận đó, nhiều SV dù sôi sục lòng yêu nước vẫn đành lòng cam chịu để trở thành một con trong cả đàn cừ, giương cặp mắt vô cảm nhìn những con cừ khác bị con sói ăn thịt. Chỉ một con sói mà sai khiến được cả hàng ngàn con cừ vì con sói có sức mạnh tối cao hay vì những con cừ hèn nhát, sợ sệt và ích kỷ?

Những SV đã dám dũng cảm bày tỏ lòng yêu nước, vượt qua sợ hãi, đe dọa của quyền lực sẽ là tiên phong cho tiếng nói yêu nước của những người trẻ mà ngày càng được số đông quần chúng hưởng ứng ủng hộ. Đã đến lúc xã hội cần nhìn thẳng vào sự thật chứ không thể tiếp tục chạy trốn hay bàng quan với những gì đang diễn ra xung quanh. Mỗi người trẻ đã đến lúc không thể chấp nhận sự thua kém, không thể bằng lòng với ngục thất tinh thần đang giam giữ chính kiến, lòng nhân đạo và tính sáng tạo của thế hệ mới. *****

Sinh viên bị đuổi học vì đọc tin "lê trái"

🌀🌀🌀🌀🌀🌀🌀🌀🌀🌀🌀🌀🌀🌀🌀🌀🌀

Từ Anh Tú 10-06-2011

Kính gửi các cơ quan thông tấn báo chí, hệ thống truyền thông trong, ngoài nước và quốc tế!

Kính thưa toàn thể quý vị, quý các cơ quan !

Tên tôi thật là : **Từ Anh Tú** - nam giới. Tôi được sinh ngày : 06-07-1986.

Cách trước đây chỉ có mấy ngày, tôi còn là sinh viên trường Cao đẳng Y tế Thái Nguyên (CĐYT), nhưng nay tôi đã bị kỷ luật buộc thôi học chỉ vì ủng hộ tinh thần công cuộc đấu tranh đòi dân chủ hóa đất nước và chống Trung Quốc bành trướng xâm lược biển, đảo của tổ quốc Việt Nam chúng ta. Còn địa chỉ chỗ ở cùng gia đình tôi, sau khi bị nhà trường cùng cơ quan an ninh buộc phải trở về quê nhà để giao cho chính quyền, công an địa phương tiếp tục "quản lý, theo dõi, giáo dục", là thuộc : **thôn Đại Phú, xã Phi Mô, huyện Lạng Giang, tỉnh Bắc Giang.**

Hôm nay ngày 03-06-2011 tôi muốn viết lá thư này gửi tới các cơ quan ngôn luận để can thiệp giúp tôi về những việc tôi đã bị đàn áp, áp bức rất khốc liệt trong thời gian qua. Lý do chỉ vì tôi thường xuyên hay xem tin tức, đọc tài liệu, bài vở trên mạng internet, cụ thể diễn biến xin được tạm tóm tắt như sau :

Hồi 10g sáng ngày 13-05-2011 khi tôi đang ngồi xem tìm hiểu tin tức tại quán internet trước cổng trường thì bị một nhóm công an, mật vụ an ninh bảo vệ chính trị đông khoảng 20 người ập đến khống chế và bắt giữ. Họ tuyên bố với lý do là những thứ tôi đang đọc trên Mạng đã vi phạm pháp luật nhà nước CHXHCN Việt Nam, đồng thời họ cho rằng tôi đã tàng trữ những tài liệu có nội dung chống lại chế độ XHCN ở VN ở trong hộp thư cá nhân, rằng tôi đã vi phạm nghiêm trọng luật "an ninh quốc gia", vi phạm điều 88 bộ luật hình sự của "đảng và nhà nước CSVN". Khi tiến hành khám xét máy tính ngay tại tiệm internet ở địa điểm công an đã bắt giữ tôi, họ thu lại được 4 bài viết trên Mạng, đó là những bài có tựa đề và nội dung như sau :

1. Viết về dân oan tại thành phố Vinh khiếu kiện
2. Viết về việc đình công của công nhân ở 1 nhà máy tại Hà Nội
3. Viết về việc sinh viên Nguyễn Anh Tuấn công khai đọc bài về TS Cù

Huy Hà Vũ.

4. Viết về vụ án Ts Cù Huy Hà Vũ: "Trót vì tay đã nhúng chàm".

Ngoài ra không còn gì hết. Sau đó họ thu giữ điện thoại di động của tôi và đưa tôi đi thẩm vấn tại trụ sở công an thành phố Thái Nguyên ngay lập tức. Những người trực tiếp thẩm vấn gồm có ông Dương Văn Tuấn, Bùi Văn Chính v.v... Đến tối thì họ tạm cho tôi về nhưng những ngày sau đó họ vẫn tiếp tục yêu cầu tôi lên trụ sở vài lần để tiếp tục thẩm vấn, làm việc rất căng thẳng. Đồng thời ngày 20-05-2011 họ có yêu cầu gia đình tôi lên để làm cam kết yêu cầu tôi không tái phạm nữa. Tuy nhiên họ không hề thông báo trước cho tôi về việc này, nên đến trưa cùng ngày tôi mới biết gia đình nói lại. Điều đó gây một áp lực rất lớn với tôi vì mẹ tôi thường hay đau ốm mà hôm đó trời lại mưa gió rất to. Mẹ tôi đã phải đi suốt hơn 80 km từ quê nhà để tới trụ sở an ninh Thái Nguyên. Sau đó ngày 30-05-2011 họ có về trường trực tiếp thông báo về việc của tôi yêu cầu tôi phải nhận về những sai phạm của mình. Đến ngày 02-06-2011 tôi bị đưa ra trước hội đồng kỷ luật và hình thức mà hội đồng kỷ luật trường CĐYT Thái Nguyên đưa ra, là buộc tôi phải bị thôi học vĩnh viễn, đồng thời phải thu xếp đồ đạc, hành lý cá nhân rời ngay khỏi ký túc xá của trường Cao đẳng Y tế nơi tôi đã theo học hơn 2 năm qua. Tôi nhận thấy rằng Cơ quan an ninh tỉnh Thái Nguyên và của nhà nước Việt Nam đã cáo buộc tôi vi phạm điều 88 là hoàn toàn không có căn cứ, là chụp mũ và là một dạng đàn áp quyền tự do chính kiến, tự tưởng, tự do thông tin... là vi phạm quyền con người của công dân. Tôi đã rõ ràng nhận thấy rằng những điều cáo buộc này của công an trong nước là hết sức phi lý và mong muốn các cơ quan ngôn luận khắp nơi hãy lên tiếng giúp tôi về việc này bởi các lý do sau đây :

1. Trước nhất bản phận của tôi là một công dân phải trung thành với tổ quốc Việt Nam, dân tộc Việt Nam chứ không phải là trung thành với "chủ nghĩa xã hội- CNXH".
2. Tôi không hề vi phạm điều 88 vì - Tôi không hề tuyên truyền xuyên tạc, phỉ báng "chính quyền nhân dân" vì đơn giản tôi chỉ đang ngồi đọc các bài viết đó trên mạng internet mà thôi.

- Tôi không hề tuyên truyền những luận điệu chiến tranh tâm lý, phao tin bịa đặt gây hoang mang trong nhân dân vì đơn giản tôi chỉ đang ngồi đọc những bài viết đó.

- Tôi không hề làm ra, tàng trữ, lưu hành các tài liệu, văn hoá phẩm có nội dung chống Nhà nước Cộng hoà xã hội chủ nghĩa Việt Nam vì những bài viết đó tôi được một địa chỉ email khác gửi vào hòm thư điện tử của mình và trước đó tôi không hề biết về nội dung của những bài viết này cụ thể là gì.

Vì vậy tôi khẩn thiết mong các cơ quan, thông tin đại chúng trong và ngoài nước lên tiếng bảo vệ tôi và gia đình đang bị uy hiếp, đe dọa rất nặng nề, căng thẳng. Đồng thời yêu cầu ông Dương Văn Tuấn phải công khai xin lỗi gia đình tôi vì đã quấy nhiễu gia đình tôi trong vụ việc vừa qua khi biết rõ là tôi không có tội, không hề vi phạm luật pháp của nhà nước CHXHCN VN. Trong khi đó thì mẹ tôi sức khỏe luôn đau yếu, thường rất hay đau ốm, bệnh tật và nhất là quá suy nghĩ lo lắng, khiếp sợ cho con cái mình cùng toàn thể gia đình phải sống trong không khí liên tục bị khủng bố, đe dọa.

Cuối cùng tôi xin chân thành cảm ơn sự quan tâm của tất cả quý vị, quý các cơ quan và bạn bè khắp nơi đã đọc và giúp đỡ tôi trong hoàn cảnh gian nan, nguy hiểm như hiện nay đang phải chịu đựng.

Tôi cũng chân thành đa tạ chú Nhà báo tự do Nguyễn Khắc Toàn ở thủ đô Hà Nội đã hướng dẫn, động viên, chỉ bảo, góp ý rất tận tình từ trước đến nay và vào bức thư tố cáo này rất đầy đủ, cũng như điều đặc biệt là chú đã chụp ảnh hình của tôi ngay sau khi sự việc xảy ra để đưa lên công luận tố tụng. Trong thư này tôi có nhờ chú nhà báo đính kèm 1 tấm hình chụp cá nhân tôi đang ngồi trong phòng làm việc của chú ở số 11 Ngõ Tràng Tiền và 1 tấm hình chụp toàn văn quyết định đuổi học của hiệu trưởng CĐYT Thái Nguyên ký ngày 02-6-2011 đối với tôi.

Người viết kính thư và tạm biệt quý vị

Cụ sinh viên Từ Anh Tú
Địa chỉ: thôn Đại Phú, xã Phi Mô, huyện Lạng Giang, tỉnh Bắc Giang

Số điện thoại di động : (0084) - 0914-420-391

ĐỜI SỐNG LAO ĐỘNG VIỆT TẠI MÃ LAI

.....*Tường An, RFA, 06-06-2011*.....

PHẦN 1

Trong tình trạng lạm phát gia tăng ở Việt Nam, bão giá làm nhiều gia đình khốn đốn, công ăn việc làm ngày càng khó khăn nên xuất khẩu lao động vẫn là một hướng đối đời cho dân nghèo ở những vùng sâu, vùng xa.

Hai hình ảnh, một cuộc đời

Trong các nước nhận lao động xuất khẩu từ Việt Nam, Mã Lai vẫn là một thị trường đông lao động Việt Nam nhất, có lúc lên đến cả trăm ngàn công nhân. Có những người cũng thực hiện được giấc mơ đổi đời, nhưng cũng không ít kẻ đã phải trở về với với nhiều kinh nghiệm đắng cay, tủi nhục. Xin mời quý vị theo dõi một vài khía cạnh buồn vui của đời sống công nhân lao động Việt Nam tại Mã Lai qua hai bài tường trình của Thông tín viên Tường An.

Xuất khẩu lao động vẫn luôn là giấc mơ đổi đời cho những người nông dân nghèo khổ ở làng xóm xa xôi. Từ mọi ngõ ngách của quê hương, trai, gái đã lên đường đáp lại lời hứa hẹn hấp dẫn của các công ty tìm người lao động xuất khẩu để mong thoát khỏi cảnh nghèo khó. Có những thôn làng chỉ còn lại người già và trẻ con. Sân bay Nội Bài lúc nào cũng tấp nập công nhân lao động xuất khẩu kẻ đi, người về.

Xã Châu Sơn, là một xã có nhiều dân lao động nước ngoài, ông Nguyễn Khắc Nhụm, Chủ tịch Hội Cựu chiến binh của xã này tự hào nói trên tờ Hà Nội mới: “Đời sống dân xã Châu Sơn chúng tôi đã khá lên trông thấy, các anh chị đi đâu trong xã cũng sẽ nhìn thấy những ngôi nhà cao tầng, xây rất đẹp”.

Nhưng có phải tất cả những người lao động xuất khẩu đều có những cuộc đời tốt đẹp như nhau? Bên trong bức tranh đổi đời đẹp đẽ ấy người ta nhận thấy cũng có không ít những thảm cảnh nào lòng.

Mã Lai, một thị trường lao động hấp dẫn trong những năm đầu tiên

bởi chi phí thấp, không cần tay nghề, điều kiện dễ dàng, nơi có số công nhân Việt Nam đông nhất trong những năm 2002, 2003. Giờ đây thị trường này đã không còn thu hút người Việt Nam nữa bởi vì trên thực tế, rất nhiều công ty không tôn trọng hợp đồng, bắt công nhân phải làm việc nhiều hơn số giờ quy định, thậm chí đánh đập công nhân như qua lời kể của công nhân A Díp ở một hãng gỗ ở Klang:

“Con đang chạy máy 3, còn anh ở nhà thì đang làm ca đêm, xong rồi cả hai anh em được chuyển làm máy 4. Trong khi đó cả hai người chưa biết làm máy 4 thế nào cả, xong là không đủ sản phẩm. Đem đầu cũng đầu gân 12 giờ đêm thì máy hỏng, mà lúc đó cũng không phải bọn con làm hỏng, chủ nó giờ tay, nó tát con.”

Anh Tuấn cũng ở hãng gỗ này cũng nói: *“Làm thì đến 12 giờ cũng không có người thay cho mình ăn cơm, anh em con phải nhờ anh em bên cạnh lấy cơm hộ, nếu không lấy là ngày hôm đó coi như nhịn đói. Chiều về thì mệt, anh em hôm sau làm thì uể oải, đi thì nó vẫn mệt, sai trái thì nó đánh đập.”*

Anh Minh của một hãng gỗ ở Melacca cho biết bạn anh bị tai nạn chết trong khi làm việc chỉ vì chủ không chịu tân trang máy móc:

“Công ty từ xưa đến giờ rất nhiều tai nạn, lúc thì cháy lò đốt, lúc thì cháy xưởng. Thằng Lài bạn của con lái xe nâng gỗ, quá cũ kỹ, lái xuống dốc bị đứt phanh, kêu 3-4 anh em trong xe nhảy đi không thì chết đó. Vừa mới kêu xong ba anh em nhảy xuống thì bộ khung của xe nó đập vào đầu, chết tại chỗ luôn!”

Nỗi tủi nhục của công nhân

Khác với những lời hứa hẹn trên hợp đồng về các điều kiện lao động, qua đến nơi công nhân mới chạm phải **những thực tế phũ phàng** như làm việc quá nhiều giờ, có ngày làm đến 18 tiếng, lương thì thấp, chủ lại trừ lương rất vô lý: máy móc hư hao thì chủ trừ vào lương, bệnh hạn

cũng bị chủ trừ lương. Chịu không nổi, một số công nhân phải chọn giải pháp là trốn đi như trường hợp của anh Lù Minh Pó:

“Có một lần con bị ốm, con không đi làm được 1 tháng, chủ nó không cho con nghỉ phép mà nó đã trừ lương con, phạt con 1 ngày 50 Ringgit mà con không có tiền trả, con phải bỏ đi.”

Hãng bút bi của anh Tuấn cũng thế, công nhân làm việc trong điều kiện tệ hại, ăn uống thiếu thốn nên đình công phản đối thì bị chủ đuổi và hăm dọa giết đến nỗi phải trốn đi: *“Anh em ăn uống thiếu thốn, nước sôi không có. Đi làm về phải chờ có nước, đi làm thì phải có thức ăn mới đi làm được chứ! Anh em đình công 1 ngày thì nó bắt, không ai âm mưu nhưng mà anh em tự bức xúc trong lòng thôi. Thế thì nó dẫn nó tách từ 3 người, 4 người một ra. Nó bắt 3 tốp: 1 tốp 2 người, 1 tốp 3 người, 1 tốp 4 người. Một người nó chuyển về VN, nó báo đó là người cầm đầu nhưng không phải. Ông đó về đến sân bay ông đó lại trốn quay về, hôm đó đi thăm bạn, Police giao thông nó bắt, nó điện về cho con chủ, con chủ nó chửi ‘về là tao giết’ thế là không dám về, trốn đến này luôn đấy, không biết ở đâu.”*

Hộ chiếu của công nhân đã bị chủ giữ ngay từ khi đến phi trường, công nhân trốn ra ngoài và trở thành người sống bất hợp pháp trên đất Mã Lai và nhiều trường hợp bị cảnh sát Mã Lai bắt vào tù. Hiện ở Mã Lai có khoảng 450 công nhân Việt Nam đang bị tù. Một công nhân đang ở tù tại trại tù Melacca nói: *“Trường hợp của con là con làm hết 3 năm trong nhà máy rồi nhưng mà công ty không mua vé cho con về, cắt hết hộ chiếu của con rồi đuổi con ra ngoài, con phải ra ngoài, bây giờ thì đi vào đây.”*

Trường hợp của các công nhân nữ thì càng khổ hơn, nơi ở của các công nhân hãng bao tay y tế ở Klang là những container chật hẹp, 8 người chia nhau một container. Một bể chứa nước dành cho hơn 100 người, chiều đi làm về trễ thì không còn nước tắm. Chị Thanh làm việc ở công ty này than vãn: *“Công việc ở chỗ công ty gắng tay*

con làm thì ít mà phạt thì nhiều quá, có nhiều lần phạt vô cớ. Nước không đủ để sinh hoạt, thậm chí con phải mua nước để mà tắm, để mà đi vệ sinh, khổ lắm!”

Chị Dung cũng làm ở công ty này cho biết chủ đối xử rất khắc nghiệt với công nhân. Khi sản phẩm bị hư, công nhân bị chủ phạt bằng cách trừ tiền vào số lương vốn đã ít ỏi của họ:

“Thí dụ mình làm 10 hộp nhé, mà 100 hộp không bao giờ làm đẹp được cả 100. Có hộp một cục xấu, hoặc là hai cục xấu mà nó bắt được là nó mang vào nó phạt. Đầu tiên là nó bắt mình mở cả 1 tuần để làm cho thật đẹp. Xong đến lần thứ hai là hẳn bắt mình phải phạt cả 1 ngày đấy, thì nó phạt là 120 RM (Ringgit: đơn vị tiền tệ của Mã Lai, 1 USD = 3,025 RM), 120 RM nó lại nhân lên là thành 240. Xong đến lần thứ 3, nó bắt mình vô trong phòng kín làm cho nó 1 tuần không tính tiền, không lương. Đến lần thứ tư là nó đuổi về nước, nó không nhận nữa!”

Đồng lương đã ít ỏi, thế mà công nhân ở đây còn phải đối diện với nạn cướp giật, trộm lộn ngoài đường và cướp ngay trong nhà, giữa đêm khuya, những kẻ cướp này là người Bangladesh, Nepal... và có khi là cả người Việt Nam. Chị Thanh kể: “*Chỗ con thỉnh thoảng con phải đi tản, khổ lắm! Cướp đến rồi là đêm ngủ không yên, phải đi tản chỗ nọ đến chỗ khác. Con cảm thấy rất chi là khổ sở, thức đêm, thức hôm, trốn tránh chỗ này chỗ nọ, cảm giác rất là sợ hãi. Có hai lần họ báo cho con đều xảy ra trận cướp cả hai. Cướp, cướp tàn bạo lắm!*”

Bên cạnh những nỗi khổ về vật chất, chị còn phải chịu những nỗi khổ về tinh thần khi bị chủ lạm dụng tình dục. Chị Thanh tâm sự tiếp: “*Người boss trực tiếp quản lý chỗ con bảo là muốn yêu con, nhưng con không nghe rồi là dọa con, cho hàng về liên tục con không chịu được. Hôm đó, nói chung nó cũng giở trò với con nên con cũng căm thù, con cũng tự vệ thôi, con cũng làm đứt tay của nó, xong con rời chỗ đó. Nhìn thấy cái cảnh của con như thế, họ cũng bảo: ‘Thôi*

chịu khó chấp nhận nó đi, mình vừa làm được việc mà lại vừa thế này’. Nhưng con bảo con không thể đánh mất cái danh dự của con. Con có chồng, có con, có gia đình của con. Con không muốn!”

Huyện Nghi Xuân, tỉnh Hà Tĩnh, được gọi là “xã xuất khẩu lao động” có gần 6.000 lao động đang làm việc ở nước ngoài. Tổng số tiền mà số lao động này gửi về trung bình mỗi năm khoảng 300 tỉ đồng. Theo ông Nguyễn Đại Đồng, Cục trưởng Cục Việc làm (Bộ LĐTB&XH) trung bình mỗi năm, lực lượng lao động xuất khẩu gửi về nước tổng cộng trên 1,7 tỷ đô-la. Để có được những con số này, cái giá phải trả của nhiều người dân lao động xuất khẩu là những dòng nước mắt, nỗi tủi nhục và đôi khi là cả mạng sống của mình.

PHẦN 2

Bên cạnh những mảng xám, may mắn thay cũng có những công ty làm việc đúng đắn đem lại cho công nhân một cuộc sống bình ổn. Trong đó, hình thức sinh hoạt ‘công đoàn’ đóng 1 vai trò không thể thiếu.

Nhân “Family day” (Ngày Gia đình) do Công đoàn Mã Lai và Ủy ban Bảo vệ Người Lao động kết hợp tổ chức cho công nhân Việt Nam ở thành phố Penang (Mã Lai), thông tin viên Tường An tham dự và gửi về những hình ảnh vui tươi hiếm hoi của đời công nhân xuất khẩu lao động qua bài tường trình sau đây. Xin mời quý vị theo dõi.

Chỗ dựa của công nhân

Xuất khẩu lao động hay còn được gọi là hợp tác lao động là một chiến lược quan trọng để góp phần vào việc xóa đói, giảm nghèo của nhà nước Việt Nam. Tuy nhiên vấn đề hợp tác như thế nào để có sự hài hòa giữa chủ và công nhân, công ty môi giới phải tư vấn tốt trước khi đi, là những vấn đề cần phải được chính quyền của cả hai bên lưu tâm.

Hơn nữa, để quyền lợi của công nhân được đảm bảo, công đoàn là một tổ chức không thể thiếu để tranh đấu quyền lợi cho công nhân. Hãng dệt Pen Fabrik ở Penang, một đảo nằm phía Bắc của Mã Lai, là công ty duy nhất có người Việt là

thành viên của công đoàn Mã Lai. Trong số gần 70 ngàn công nhân Việt Nam đang làm việc tại Mã Lai ít ai được biết rõ “công đoàn” là gì ?

Chị Hậu làm việc tại hãng Pen Fabrik được hơn 1 năm nói chị tham gia công đoàn ngày từ ngày đầu, mỗi tháng chị đóng 5 RM (Ringgit: đơn vị tiền tệ của Mã Lai, 1 USD = 3,025 RM) tiền công đoàn mặc dù chị không biết “công đoàn” là gì cả:

“*Hàng tháng chúng cháu chỉ biết là chúng cháu đóng 5 RM đấy là tiền của công đoàn, nhưng chúng cháu không hiểu công đoàn nó là cái gì, không ai nói. Tại vì công ty chưa phiên dịch ra, tức là phải nói ra các bạn đóng cái khoản này là nó chi phí vào cái gì cho các bạn thì chúng cháu mới biết. Nhưng cái này không nói thì chỉ biết là lương trừ tiền đi hàng tháng là 5 RM đấy. Tại vì chúng cháu không biết tiếng, thế cho nên bắt đồng ngôn ngữ. Chúng cháu mong muốn là thí dụ công ty mình có người quản lý của người Việt Nam. Ví dụ như chúng cháu mà sai sót cái gì thì mình có người quản lý bảo mình bằng tiếng Việt của mình thì nó tốt hơn.*”

Chị Lê Nhung quê ở Quảng Bình thì cho biết có được một ít khái niệm về công đoàn. Chị cũng cho biết đã nhận được rất nhiều sự giúp đỡ từ công đoàn trong những ngày đầu mới qua:

“*Từ lúc bọn con vào con không biết tiếng gì đâu, chẳng biết gì, người ta bảo vào ký thì ký thế thôi. Người ta cũng chẳng nói được gì, bởi vì nói thì mình cũng không hiểu. Người ta bảo vào ký thế là ký thế thôi. Thì con có biết tổ chức công đoàn là như thế nào ấy: Bảo vệ quyền lợi của người công nhân đấy! con cũng có biết.*

Về nhà ở thì đầy đủ hết! Khi mình vào thì người ta cho bếp ga này, chén đĩa muông, ngay cái nhỏ nhất nhất người ta cũng cho. Cái điều kiện ở đây rất là tốt.

Mới sang thì người ta cho 120 RM để mình ăn trong thời gian mình đợi để mình lãnh lương lần đầu. Và người ta ứng trước 50 RM nữa và sau đây người ta sẽ trừ dần vào lương. Lúc mới sang, người ta

còn dẫn mình vào siêu thị sắm đủ mọi thứ. Người ta rất là tận tình giúp đỡ.

Lúc con mới sang, bờ ngõ lấm. Nhưng sự quan tâm của người ta như thể làm mình cảm thấy mình đã sang đây, mình cố gắng mình làm tốt cho người ta. Mình không biết cái gì mình hỏi, bắt đầu người ta sẽ tận tình chỉ cho mình. Gặp cái gì khó khăn thì mình báo, báo cho thì người ta có cái tổ chức của người ta. Công ty nó lại giúp cho mình. Như bọn con ở trong nhà ở bị hư cái gì thì nói, thế là trong 1 tuần người ta sẽ đáp ứng đủ mọi cái cho mình.”

Thật vậy, chúng tôi đã chứng kiến cảnh 1 công nhân nữ bị đau đầu sau buổi đi dã ngoại do công đoàn tổ chức, lúc đó đã gần 9g tối mà người chủ tịch công đoàn vẫn tự lái xe chờ cô công nhân đến bệnh viện và chờ khám xong để chờ về.

Chị Lê Nhung cũng nhận rõ được vai trò của công đoàn trong việc bảo vệ quyền lợi của công nhân:

“Nhiều chỗ không có công đoàn, mặc kệ, muốn làm gì thì làm. Còn đây, gặp cái gì khó khăn thì mình có thể đề xuất lên công đoàn người ta sẽ giải quyết. Chứ còn không vào công đoàn thì người ta cũng chẳng biết đâu và đâu ấy. Còn không có công đoàn thì người này mặc kệ người kia, sống chết như thế nào thì mặc kệ.

Có một số người ở xưởng khác nói biết vậy em không vào công đoàn, việc gì một tháng trừ 5 RM đi mà chẳng được cái gì. Thế, đợt này chuẩn bị có cái tiền, tiền công đoàn ấy. Bọn con nhiều khi vẫn tự hào: Có gì thì được công đoàn bảo vệ đấy!!!”

Mặc dù trong một số hợp đồng của công nhân ký với công ty môi giới có phần ghi là không được gia nhập công đoàn, ông Mani, chủ tịch công đoàn công ty dệt Pen Fabrik chi nhánh Mil 1 tại Penang cho biết là chi nhánh của ông là chi nhánh duy nhất có 100% công nhân Việt Nam tại đây đã gia nhập công đoàn:

“Trong công ty của chúng tôi có 360 công nhân. Công ty chúng tôi có cả thấy 4 chi nhánh tổng cộng

2.400 công nhân. Trong chi nhánh của tôi có 60 công nhân Việt Nam và tất cả đều là thành viên của công đoàn.”

Do có sự can thiệp của công đoàn nên đời sống của công nhân tại đây rất thoải mái, họ có những ưu đãi mà các nơi khác không có như an toàn lao động rất cao, giờ ăn trưa 45 phút thay vì 15 phút hay nửa tiếng như các nơi khác, mỗi tháng họ được thêm 40 RM để ăn trưa và các tiện nghi khác như lời kể của ông Mani: “Đầu tiên chúng tôi có văn phòng công đoàn, thứ nhì chúng tôi có phòng karaoke cho công nhân trong giờ nghỉ, chúng tôi cũng có phòng TV để coi phim. Và chúng tôi có phòng tập thể dục cho để công nhân, có phòng khám bệnh để công nhân có thể lấy thuốc trong giờ làm việc. Mỗi thứ ba vào 1g30 trưa có bác sĩ từ bên ngoài vào chẩn bệnh cho công nhân.”

Với chị Son, quê ở Bắc Giang thì quả là con đường xuất khẩu lao động đã tạo giấc mơ đổi đời của chị thành hiện thực. Chị đã làm việc tại Mã Lai được 4 năm, nhờ cần cù dành dụm chị đã xây được một ngôi nhà khang trang cho gia đình:

“Thật ra cái công ty này làm ăn rất là được. Cháu cũng muốn ở lại đây nhưng vì hoàn cảnh gia đình cháu. Chông cháu ở nhà cũng vất vả lắm, nhớ vợ cũng kêu về. Cháu không muốn về đâu nhưng vì hoàn cảnh gia đình cháu phải về thôi.

Trước cháu ở 2 năm trên Kuala Lumpur, kinh tế khủng hoảng, công ty đóng cửa, công ty cho bọn cháu về nước, xong cháu lại tiếp tục sang đây, cháu vào công ty này cháu làm được 2 năm rồi cháu lại về. Thế là cháu cũng 4 năm ở bên này rồi đó. Cháu sang đây làm được tiền, cháu lại xây nhà, mua đất để đấy, sau này con cái lớn lên lại bằng bạn, bằng bè ấy. Kinh tế gia đình nhà cửa cũng đang hoàng hơn trước nhiều.”

Niềm vui hiếm hoi

Vừa qua, Ủy ban Bảo vệ Người Lao động Việt Nam (UBBV) đã kết hợp với Công đoàn Mã Lai tại công ty dệt Penang để tổ chức ngày “Family day” dưới hình thức vui chơi ngoài bãi biển cho các công

nhân của công ty này. Ông Nguyễn Văn Tấn, năm nay 81 tuổi, đã từng là đại diện cho Tổng Liên đoàn Lao công Việt Nam tại Á Châu và là cựu phó tổng thư ký Tổng Liên đoàn Lao công Thế giới trước năm 1975. Bây giờ tuy đã về hưu nhưng ông vẫn quan tâm đến công nhân lao động VN, hiện ông là thành viên của Ủy ban Bảo vệ Người Lao động VN trụ sở tại Ba Lan. Ông cho biết mục đích của công tác này như sau:

“Nhân chuyến công tác vừa qua tại Malaysia, chúng tôi, Ủy ban Bảo vệ Người Lao động Việt Nam có đề nghị với ban lãnh đạo nghiệp đoàn Penang tổ chức 1 ngày du ngoạn gọi là Family Day tại bãi biển Penang cho anh chị em công nhân xuất khẩu lao động hiện đang làm việc tại Penang.

Đây là lần đầu tiên từ ngày đặt chân đến đất Malaysia, anh chị em có một ngày vui vẻ, thân tình với nhau ngoài hiện trường làm việc. Mục đích của ngày du ngoạn này là để cho anh chị em công nhân có những giờ phút vui chơi với nhau, có thì giờ tìm hiểu nhau, kết đoàn với nhau.

Tổ chức du ngoạn ngày Family Day chỉ là một phần trong chương trình dài hạn của UBBV để cho công nhân có một ý niệm đúng nghĩa về công đoàn, để anh chị em có thể tham gia hơn nữa vào công đoàn Malaysia và sau này họ có thể thành lập một công đoàn độc lập cho chính họ.”

Chị Đàm không giấu được nỗi vui mừng khi được tham dự một ngày vui hiếm hoi. Chị mong muốn công ty sẽ tổ chức thêm những buổi đi chơi như thế này nữa:

“Ô! em thấy một buổi đi chơi thật là thoải mái mà lại vui vẻ, em thích lắm. Công ty không biết có làm ăn được hay không mà tổ chức đi như thế này chúng em thấy rất là mừng rồi. Thích lắm! Bọn em nghe cái tin này cách nay khoảng nửa tháng, bọn em mừng lắm, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến ngày đi, hồi hộp lắm... (cười).

Em thích mà, mọi người ai cũng đều thích, vui thật đấy! Nếu có dịp công ty cứ tổ chức đi như thế này, em vẫn thích đi, mọi người ai cũng

đều thích chị ạ, ai cũng nắc nỏm chờ đến ngày để đi đấy.”

Lần trong tiếng nói cười vui vẻ của bạn bè trong buổi dã ngoại, chị Tư tâm sự chị cảm thấy rất hạnh phúc: “Đây là lần đầu tiên con sang đây, đi làm xa nhà, con cũng rất nhớ nhà. Khi nào công ty tổ chức như thế này thì con cũng thấy rất vui và rất cảm ơn công ty tổ chức cho những người Việt Nam sang đây, xa nhà, xa Bố Mẹ, xa quê hương. Tổ chức cho những người ở khác quê tụm lại nhau để nói chuyện với nhau. Con thấy rất vui và rất hạnh phúc.”

Niềm hạnh phúc của chị Tư cũng là của mọi chị em công nhân của công ty dệt này. Khi được hỏi có muốn tổ chức thêm những chuyến dã ngoại như thế này nữa không, thì tất cả chỉ có cùng một câu trả lời.

Và trên đường về, người ta đã nghe lại tiếng hát hồn nhiên (hiếm hoi) của đời công nhân lao động trên xứ người. ♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦

người. Đồng chí Nguyễn yêu cầu hai thanh niên xung kích đưa Long vào công an phường giải quyết. Quá trình dẫn giải vào công an phường giữa Long và hai thanh niên xung kích có xảy ra xô xát, dẫn đến anh Long chảy máu mũi. Sau đó vợ Long cùng hai thanh niên uống rượu say đến công an phường chất vấn về việc tại sao công an đánh Long rồi bắt đầu hồ hoán. Công an sau đó đã đưa Long qua trạm xá điều trị và theo yêu cầu người nhà, Long được đưa lên Bệnh viện Đa khoa tỉnh để cấp cứu.”

Một nguồn tin cho biết, anh Vũ Hoàng Long đã bị đánh trọng thương bất tỉnh, ở mũi và đầu đổ nhiều máu. Đến 0 giờ ngày 13/06, nạn nhân vẫn chưa hồi tỉnh, gia đình phải đưa về Sài Gòn chữa trị.

Ngay sau khi sự việc xảy ra, người nhà nạn nhân đã đến trụ sở CA phường Hàm Tiến để phản đối, đồng thời, người dân quanh vùng nghe chuyện bất bình cũng kéo đến. Đặc biệt, nhiều người đã phẫn nộ khi hay tin công an đánh người trọng thương, nhưng không để người nhà đưa đi chữa trị. Một Blogger có facebook là Lê Văn Tuyền có mặt lúc đó tại hiện trường tường thuật :
“Lúc 18g, đi làm về qua đồn CA

- Cao điểm là lúc 21:30, cảnh sát cơ động bắn đạn hơi cay giải tán đám đông, hàng ngàn người dân phẫn nộ phản đòn bằng cách ném đá tới tấp, hai bên lao vào cận chiến.

- Dân dùng đá cuội từ công trình kê bên để chiến đấu, sau đó được tiếp ứng thêm một xe đá nữa. Cảnh sát cơ động không chịu nổi nhiệt bởi làn đá chạy tán loạn.

- Dân xông vào lôi chiếc xe máy của CSGT đánh người ra đốt, lửa cao qua nóc nhà. Bên địch điều cảnh sát 113 ra bắn đạn cay, rồi tóm một vài người, dân họ xông vào cứu. Công an bị lãnh đạn đá, hai tên 113 chạy mất, một tên bị đánh như tử. Dân lôi thêm một xe U Oát ra đập nát bươm, trụ sở Công an nát hết kính.

Cuộc loạn đã kéo dài đến tận khuya, “lúc 23 giờ đêm vẫn còn nghe 4-5 tiếng súng nổ (đạn hơi cay). Có trên 1000 dân tụ tập. Khoảng 60 cảnh sát cơ động chặn 2 đầu, tổng lực lượng địch khoảng 100 và 8 chiếc xe đủ loại. Một số người tiếp tục ném đá, trong khi cảnh sát cơ động chỉ còn đứng chịu trận.”

Lúc 0g30 phút thì đám đông đã giải tán bớt, chỉ còn lại phần nữa. Đến 2 giờ sáng thì cuộc xô xát giữa dân và công an mới chấm dứt. Chiếc xe Dylan của viên CSGT đánh người (trị giá khoảng 120 triệu) bị đốt, đồng thời nhiều phương tiện khác trong trụ sở CA phường cũng bị vỡ kính, thiệt hại nặng nề

Trưởng CA TP Phan Thiết là Đại tá Nguyễn Văn Lâm cáo buộc vụ việc là do những thanh niên say rượu quá khích, trong khi người dân địa phương nhận xét : Báo chí đã xuyên tạc và đổ tội cho 2 thanh niên xung kích, chứ không nói là công an đánh người. Xe CS 113 là do dân nổi giận đập, họ lại viết là do thanh niên say rượu. Báo đăng thật tài tình.

Theo tin mới nhất thì hiện nay anh Vũ Hoàng Long đã hồi tỉnh, anh cho biết là mình đã bị đánh trong trụ sở công an, tuy nhiên phía công an thì lại bảo rằng họ chỉ có “va chạm” chứ không đánh.

Trong thời gian vừa qua, đã có nhiều đơn thư tố cáo về việc một số cán bộ, công an phường Hàm Tiến vô cớ bắt người, thậm chí có trường hợp còn bị bỏ đói trong khi giam giữ.

danlambao

PHAN THIẾT

bạo động lớn vì CA đánh người đổ máu

.....Dân Làm Báo 14-06-2011.....

Đêm ngày 12/06, tại trụ sở Công an phường Hàm Tiến, TP Phan Thiết đã xảy ra một vụ bạo động lớn giữa hàng ngàn người dân và lực lượng công an. Nguyên nhân bùng nổ bạo động được xác định là do Cảnh sát giao thông đánh người đổ máu, khiến nạn nhân bất tỉnh.

Bản tin trên báo Bình Thuận, trích lời Đại tá Nguyễn Văn Lâm, trưởng Công an Tp. Phan Thiết cho biết có 4 thanh niên bị bắt giữ trong khi xô xát. Cũng theo ông Lâm, nguyên nhân vụ việc xảy ra lúc 16g30 phút ngày 12-06, Tổ kiểm soát giao thông của Trung úy Nguyễn Hồng Nguyên cùng với hai thanh niên xung kích là Võ Ngọc Lâm và Đình Quốc Toàn phát hiện và chặn xe của anh Vũ Hoàng Long. Sau đó đôi bên có xảy ra xô xát, mà theo tường thuật của ông trưởng CA TP Phan Thiết thì :

“Trong lúc đang nói chuyện thì Long thộp cổ đồng chí Nguyễn và giằng co làm đứt dây nịt đeo ngang

phường Hàm Tiến - Phan Thiết thấy tụ tập rất đông, từ xa như tắc đường, lại gần thấy khoảng 200-250 người (cả người đi đường) đang tụ tập trước đồn CA và 2 bên lề đường. Dừng xe hỏi mấy người dân địa phương, họ nói là Công an giao thông đánh một thanh niên ngay tại sân trụ sở, nạn nhân bị chảy máu đầu, dập sống mũi phải đưa vào tận Sài Gòn cấp cứu, đến giờ vẫn chưa tỉnh, chưa biết sống chết thế nào.”

Trước làn sóng bất bình, phía Công an có vẻ như cố gắng thuyết phục bằng cách đổ tội cho hai thanh niên xung kích, đồng thời phủ nhận việc CSGT tên Nguyễn đánh người. Không đồng ý với lối giải thích này, người dân kéo đến phản đối mỗi lúc một đông hơn, khiến công an phường phải gọi hàng trăm Cảnh sát cơ động 113 đến chi viện. Theo lời kể của người dân, Blogger Lê Văn Tuyền tường thuật lại :

LỜI CẢM ƠN-CẢNH BÁO-MỜI GỌI hiệp thông ăn chay cầu nguyện liên tục, biểu tình chống giặc Tàu mỗi ngày Chúa nhật -----Lm Nguyễn Văn Lý 13-06-2011-----

Đồng bào và các Bạn Trẻ thân mến,

1. Hết lòng hoan hô và cảm ơn mọi Đồng bào đã biểu tình 2 ngày CN liên tiếp 5 & 12-6-2011 tại Sài Gòn & Hà Nội.

2. Kính mời Đồng bào tiếp tục biểu tình từ 6g sáng mọi ngày CN, tiếp theo là CN 19-6 cho đến hết năm 2011 :

- Tại Hà Nội, Sài Gòn, và bất cứ Thành phố lớn nhỏ nào có thể, tùy hoàn cảnh mỗi nơi : Hải Phòng, Vinh, Hà Tĩnh, Huế, Đà Nẵng, Quảng Ngãi, Qui Nhơn, Nha Trang, Cam Ranh, Phan Thiết, Xuân Lộc, Bà Rịa, Vũng Tàu, Pleiku, Buôn Ma Thuột, Đà Lạt, Bình Dương, Biên Hòa, Thủ Đức, Tây Ninh, Cần Thơ, Bến Tre, Sóc Trăng, An Giang, Kiên Giang... cho đến khi Giặc Tàu từ bỏ tham vọng chiếm đoạt biển đảo của Việt Nam.

- Đồng bào nên đi từ 6g sáng trời mát. Nên mang theo một chai nước nhỏ. Các Bạn nòng cốt phải chìm vào giữa đám đông, khôn ngoan che dấu năng lực của mình hết sức. Ngoài ra là tự hào chấp nhận khổ nạn vì Tổ quốc.

- Không nên mang theo những vật dụng, hình ảnh, biểu ngữ dễ gây tranh cãi do ý nghĩa mơ hồ. Chỉ nên cầm các Biểu ngữ nhằm rõ mục đích biểu tình : **CHỐNG GIẶC TÀU - TÀU CỘNG XÂM LƯỢC - HOÀNG SA TRƯỜNG SA LÀ CỦA VIỆT NAM - TÀU CỘNG LƯU MANH ĂN CUỐP - GIẶC TÀU XÁC TỌ BỤNG ÁC - ĐƯỜNG LƯỜI BÒ BÁT HỢP PHÁP - AI ĐỒNG LỖA VỚI GIẶC TÀU ?...**

- Vị nào, Bạn nào đoán mình có thể bị chặn không thể ra khỏi nhà, nên tạm tránh nơi khác trước 1-2 ngày.

- Các Chức sắc Tôn giáo mặc tu phục và các Nhân sĩ phải tham gia biểu tình. Quý Vị khỏi cần hướng dẫn tổ chức Dân kéo phải trách

nhiệm. Quý Vị chỉ cần có mặt là quá đủ để cổ vũ Dân rất nhiều rồi. Nếu Quý Vị bị bắt giữ, hãy vui mừng hiên ngang vào ngồi biểu tình trong các đồn Công an, tận dụng cơ hội thuận lợi để khôn ngoan ôn tồn thu phục CA đứng hẳn về phía Dân tộc. CA bắt Quý Vị là muốn được nghe Quý Vị giảng về yêu Nước...

3. Cần ý thức lần cuối trước khi quá muộn : Nếu cứ như hiện nay, VN rất khó tránh khỏi nạn Tàu thuế:

+ Đây là thực trạng sẽ phải đến, không do hoang tưởng tí nào : Người Việt sẽ phải học chữ Tàu, sẽ phải làm giấy tờ hành chánh bằng chữ Tàu, sẽ bị buộc tôn sùng Mao Trạch Đông, sẽ phải đi lính cho Tàu, gia đình sẽ chỉ được sinh 1 con, thanh nữ VN phải ưu tiên dành cho Tàu phệ, thanh nam VN khó giành được vợ, sẽ liêu chết vượt biên hàng chục triệu người, sẽ vĩnh viễn không còn Tổ quốc VN, Quê hương VN, Dân tộc VN !!!...

+ Con cháu chúng ta, vốn tính quật cường, sẽ không chịu nhục, sẽ nổi dậy liên tục, sẽ bị tử hình hàng loạt, bị tù đầy hàng vạn... Do tinh thần chống ngoại xâm sẵn có trong huyết thống hàng mấy ngàn năm, chắc chắn Dân VN sẽ bị đàn áp khốc liệt hơn Dân Tân Cương, Nội Mông, Tây Tạng hiện đang chịu hàng ngàn lần.

+ Đừng để con cháu chúng ta - tương lai rất gần đây thôi- sẽ phải vừa chịu muôn vàn khổ nhục, vừa trách mắng chúng ta hôm nay sao quá thụ động, ù lì, nhu nhược, uơ hèn, vô cảm, trùm chần, bung tai, bịt mắt, bóp tim ?...

+ Các bậc Phụ huynh, Nhân sĩ, Chức sắc, Giáo sư, Giáo viên không thẹn với sinh viên - học sinh sao?

Nếu các Nhân sĩ không xông ra gánh vác lúc này thì đợi đến bao giờ ?

+ Mất Nước đến nơi mà cứ tiếp tục sợ hãi, né tránh, quanh co và

ngụy biện mãi... 36 năm rồi chưa quá đủ sao ??? Dù là Hòa thượng, Hồng y, Giám mục, Thượng tọa, Đại đức, Ni cô, Mục sư, Linh mục, Tu sĩ, Đạo sĩ, Hiền tài... dám thành thật tự vấn với lương tâm : việc Cứu Dân Cứu Nước không phải là nhiệm vụ cấp bách hàng đầu của mình sao ? Chỉ nhắm mắt thiên định & hát Thánh ca cho thật hay được à ?

+ Hiện nay Dân Tàu đã ngênh ngang kiêu kỳ lên mặt tại lãnh thổ VN lắm rồi. Cứ mở mắt là thấy.

+ Các Tiêu thương Việt đã bị Gian thương Hoa ăn hiệp tại các chợ Thị trấn, Thị xã... rồi. Cứ ra chợ là rõ.

+ Các sách truyện tranh dành cho thiếu nhi chính thức do NXB Kim Đồng (trực thuộc Bộ Giáo dục & Đào tạo của CSVN) ấn hành, bày bán công khai trong mọi hiệu sách, một số đã bị in ngược, bìa 4 thành bìa 1, bìa 1 thành bìa 4, bắt các em đọc từ sau ra trước, từ phải qua trái theo lối Tàu, từ những năm 2009... Cứ vào các tiệm sách Thiếu Nhi mở to mắt mà đọc... Trong khi :

- Bao Phụ huynh vẫn cứ ngủ mê, lo chạy trường chuyên, trường điểm, chỉ lo cho con em cúi đầu học...

- Bao Nhân sĩ cứ mãi mê kiếm tìm học bổng, lo cho con em du học, đỗ đạt...

- Việc rất mực trọng đại là Cứu Nước Cứu Dân lại viện cớ né tránh đủ điều, chỉ biết đùn đẩy giao khoán cho một số người đấu tranh quá ít ỏi đơn độc. Tự coi mình là thức giả, khôn ngoan chỉ chăm lo văn hóa chính thống, nghệ thuật cao xa, thanh thoát bụi trần. Chưa kể còn xa lánh, nhẩn tâm phê phán cười chê!

4. Kính xin mọi Đồng bào gia tăng hiệp thông ăn chay thấp nền cầu nguyện thiết tha hơn nữa.

Kính xin cảm ơn và kính mời mọi Đồng bào.

Thay mặt Cao Trào CHỐNG GIẶC TÀU

Lm TNLT Nguyễn Văn Lý

